

CRENELURI SIGHIȘORENE

Editor ASOCIAȚIA LITERARĂ „CRENELURI SIGHIȘORENE”
Redactor-șef Gabriella Costescu • ISSN 2343 – 7693 • Anul VIII Nr. 18 (ianuarie - iunie) 2021

Stampă japoneză – Viorica Șutu, Zbor

VIORICA ȘUTU

Artist plastic, grafician, poet, s-a născut în 3 mai 1955, la Târnăveni unde domiciliază.

Absolventă a Institutului „Andrei Șaguna” din Sibiu, secția - desen tehnic. Specializare grafică la Timișoara, specializare la Cluj, decor ceramic.

-Membru al Asociației Literare „Creneluri Sighișorene”

-Membru a Cenaclului „Metora”, Iernut

-Membru al corului „Ram” din Târnăveni

-Voluntar la Fundația Buckner din Târnăveni

-Membru a Cenaclului „Elena din Ardeal” și Cenaclul „Dumitru D. Silitră” din Târnăveni

Cărți publicate la editura „Nico”:

„Cărări de gânduri”

„Țărm anonim”

„Răstimp între lumi”

„Cumpăna din adâncuri”

Cărți publicate la „Vatra veche”

„Poeme concentrice”

„Setea albă”, Dar din dar”

„Dincolo de tăceri”, „poeme Haiku”

„Tăcerea pietrei” – poeme haiku

Premii:

2015 - Premiul revistei „Vatra veche” la

Număr ilustrat cu lucrări de Viorica Șutu

Festivalul „Credo” de poezie religioasă de la Lăpușna, ediția a XV-a

2016 – premiu I la Festivalul „Credo” de poezie religioasă de la Lăpușna, ed. a XVI-a

2016 – premiul Direcției Județene pentru Cultură Mureș, pt. „Cumpăna din adâncuri”

2017 – premiul Special al juriului la Festivalul „Credo” de poezie religioasă de la Lăpușna, ediția a XVII-a

2017 – premiul Festivalului de Literatură „Romulus Guga” pentru poezie

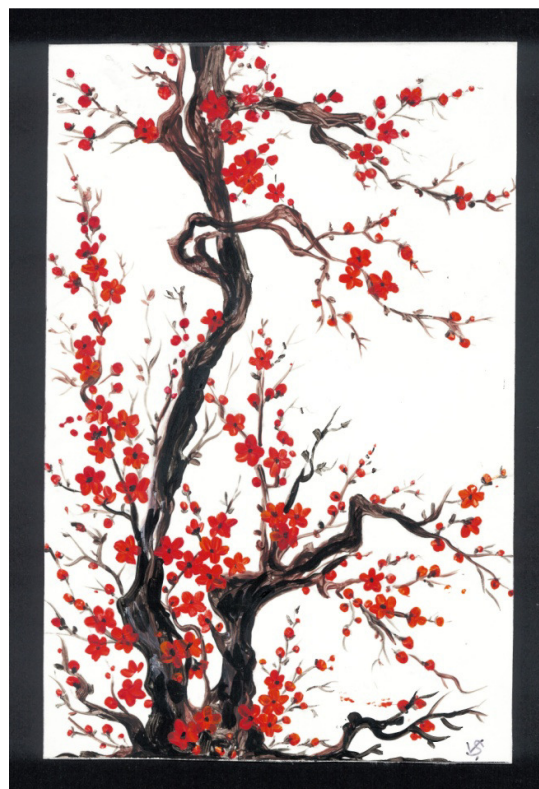
2018 – diploma de Excelență a TVR Roma-Italia, a Festivalului „Credo”

2019 – diploma Concursului Național „Armonii literare” Tg.-Mureș” pentru carte

2019 - Premiul 3 la Concursul Internațional „Vis de toamnă” - București, organizat de Societatea Culturală „Apollon” - România.

Correspondent cu reviste literare din țară și Diaspora

2020 – Mențiune la Festivalul Concurs „Grigore Vieru, Sunt iarbă, mai mult nu pot fi”, ed. a IX-a, oferit de Societatea Culturală Apollon-România, respectiv domnul Ambasador George Călin.

IANUARIE

ZIUA CULTURII NAȚIONALE

Cenaclului „Creneluri Sighișorene”,
întâlnire cu camera ZOOM

Se împlinesc 171 de ani, de la nașterea marelui poet, Mihai Eminescu (1850-1889). Dacă suntem sufletul acestui neam, nu puteam trece de această zi aniversară, fără să aducem un omagiu poetului nepereche Mihai Eminescu. În România, de 10 ani se sărbătorește „Ziua Culturii Naționale” în 15 ianuarie, așa că Cenaclul „Creneluri sighișorene” a realizat o întâlnire on-line cu camera zoom, datorită colegului nostru de cenaclu, regizorul Antonio Moldovan, specialist în IT, din Sighișoara.

Poetul nepereche Mihai Eminescu, este admirat pentru talentul și măiestria în mânuirea versului, pentru talentul în interpretarea cântecelor populare românești, prin profunzimea gândirii filozofice. L-am reîntâlnit pe Eminescu, la vârsta primelor iubiri, brodând esența unei firi „în lacul lui, cu-albastra-i floare”. Pe băncile școlii l-am studiat și am încercat să-l înțelegem, dar am înțeles doar o fărâmă din opera lui, pentru că era un „poet întreg” al neamului românesc. Moștenirea lăsată urmașilor este o operă fabuloasă, a lăsat o limbă română perfectă, introdusă în universalitate. Găsim mereu în opera lui noi sensuri artistice și filozofice. Nu ne săturăm de Eminescu. Dacă îl căutăm pe pământ, îl vom găsi în codrii deși, în lacuri și izvoare, în cântul păsărilor, dar și al marilor cântăreți, îl vom găsi seara pe deal sau pe alea plopilor fără

soț. Dacă îl căutăm pe cerul înstelat, îl vom vedea în Luceafăr și într-un întreg univers, când pătrundem în istoria zbuciumată a neamului românesc, în lupta continuă, plină de jertfe supreme, pentru refacerea unității într-o singură țară, Dacia (România Mare).

Eminescu a fost un mare vizionar, a trasat cu limpezime neegalată calea de urmat pentru definirea ca țară a națiunii române. Limba și credința au constituit stâlpii fundamentali în supraviețuirea peste veacuri a românilor, care au ajuns în acel magic an 1918, să-și îndeplinească visul de aur, Marea Unire. Ne-a învățat cât de necesară este cunoașterea istoriei acestui neam, pentru cunoașterea prezentului și încrederea în privirea spre viitor, a avut un mare rol în reformarea învățământului românesc, în secolul al XIX-lea „Eminescu este chiar în noi”!

Din Chicago – SUA, Ana Munteanu Drăghici și fiica sa Ligia-Ana Grindeanu, ne-au primit în casă prin camera video, cu un decor special, respectiv tricolorul românesc cu fotografia poetului Mihai Eminescu. Ana, care se află la Chicago de un an, a susținut în recitare un colaj de poezii eminesciene, a împărtășit sentimente de dor de țară, dar și bucuria de a avea la Chicago întâlnirile cu Cenaclul „Retro”, unde a promovat revista „Creneluri Sighișorene” și publicațiile cenaclului nostru. Ligia de asemenea a recitat din creațiile personale, s-a bucurat să cunoască noii colegi și a vorbit despre legătura sufletească a creatorilor de frumos, pe care oceanul nu-i desparte, dimpotrivă, face depărtarea mai aproape.

De la București, colegii:

-Tina Avramescu – a făcut o prezentare a vieții și operei poetului Mihai Eminescu, cu sensibilitate și emoție, ne-a recitat și îmbrățișat sufletește cu bucurie pentru această întâlnire.

- Maria Petrescu – cu modestie a vorbit despre realizările sale care nu sunt puține, publicații de carte, activități culturale în Ilfov, a făcut referire la activitatea Consiliului Mondial Român pe care îl reprezintă cu onoare, de sprijinul oferit persoanelor cu nevoi speciale, implicarea tuturor membrilor în aceste activități.

În această zi specială, Maria Petrescu a propus un parteneriat între Asociația Literară „Creneluri Sighișorene” și Consiliul Mondial Român, prin care, să construim o bază culturală, să extindem colaborarea și în alte zone. Lucru care s-a și întâmplat.

- Aura Ungureanu – „Cu sufletul facem ce știm” iar ea știe să se bucure de întâlnirea cu noii colegi, dorința de a trece cu toții peste acest „stai acasă”, să ne putem îmbrățișa.

- Carmen Florian – artist plastic, și-a exprimat bucuria că lucrările ei îmbrățișează conținutul revistei „Creneluri Sighișorene” nr. 17, că nu au fost așezate la întâmplare, datorită măiestriei domnului Nicolae Băciuț, care mereu a reușit să simtă unde este locul fiecărei picturi sau text.

- Konstantin Korcinski și-a exprimat cu emoție bucuria primei întâlniri din acest an 2021, chiar și on-line, a vorbit și a recitat din prima sa carte la debut „Când zeii dorm” – Libris Editorial.

- Olimpia Roman din Germania ne-a apelat într-o pauză de serviciu, fericită că ne poate vedea după un an, și-a exprimat mulțumirea pentru realizarea revistei „Creneluri Sighișorene” nr. 17, ne-a îmbrățișat cu zâmbete și bucurie.

- Viorica Șutu și Elena Cristea de la Târnăveni, au fost bucuroase să ne împărtășească faptul că împreună cu colegii din Cenaclul „Dumitru D. Silitră”, au participat la o depunere de coroane la statuia poetului Mihai Eminescu, din fața Primăriei Târnăveni. Au recitat poezii din creațiile eminesciene cât și din creațiile personale.

- Nicoleta Tudor de la Snagov a recitat poeme dedicate lui Mihai Eminescu, ne-a împărtășit bucuria întâlnirii, a vorbit despre cărțile publicate în 2020.

- Viorica Negoiaș de la Cristian-Brașov, și-a exprimat bucuria întâlnirii cu colegi din toată țara și SUA, a vorbit despre apariția cărții sale „Întâlnire cu un Înger” – Povestiri de noapte bună, ed. „Creator” – Brașov și ne-a recitat poeme dedicate marelui Eminescu.

Din burgul sighișorean, Traian Comșa ne-a cântat la chitară pe versurile poetului Mihai Eminescu, iar Raul Gogoasă ne-a salutat cu regret că serviciul îl ține departe de zoom. Salutări în scris ne-au trimis Anda Voican, Erica Bănărescu și Silvana Andrada Tcacenco, care se aflau la servici. Salutări ne-a transmis colegul Nicolae Hofnăr din București – în scris.

Subsemnata, am prezentat revista „Creneluri Sighișorene” nr. 17, pe ale cărei coperti se află picturile artistului plastic Carmen Florian din București, colega noastră, din ianuarie a acestui an 2021. Am recitat poeme dedicate poetului, din cartea „Același rai” – ed. Vatra veche.

Desigur că în două ore și jumătate nu ne-am putut împărtăși bucuria, la fel cum am fi făcut-o dacă aveam parte de îmbrățișări, o carte și-un ceai. Mulțumesc tuturor colegilor mei minunați pentru realizările lor, inspirația și dragostea pentru cultură, ne motivează să continuăm în orice condiții, ceea ce ne-am propus.

Eminescu

(de Viorica Negoiaș)

Citindu-l pe Eminescu
am învățat să iubesc,
cu o iubire nepământească
acolo „sara pe deal
buciumul sună a jale”
și zânele îți ies în cale!
Acolo unde florile înfloresc
în flori de tei
să iei ce vrei,
de la lacurile liniștite
la fecioare despletite
păsări și izvoare
inimi simțitoare!

Dacă vrei să știi
cum arată iubirea
citește-l pe Eminescu
și ai să înveți:
Să te legeni ca și codrii,
să suspini ca izvoarele,
să dormi ca păsările,
să cobori
oricât ai urcat de sus
pentru iubirea ta
să ai ceva mereu
de spus!

La limita nopții

(De Viorica Șutu)

Luna populează cu umbre
albastre
și stranii pădurea,
iar lacul se leagănă-n valuri.
Sub luntrea ei de lumină
ramuri cu unduire de felină
o feliază-n solzi către maluri.

Îmi pare că trăiesc
un timp măsurat
după bătăile inimii
poate... așa a fost dat
așa a fost să fie
dar ea
infima clipă de a fi
e unica mea bogăție.
Secolul nu are răbdare
nici să asculte și nici
să mai spere,
parcă nu-i noapte, nici zi,
sătul de metafizică,
omul mai crede în valori
ce le poate plăti,
hățiș în a cărui logică
nu mă pot regăsi.
Îl văd pe Hamlet
cum iarăși întrebă:
„A fi? A nu fi?”
Răspunsul din orbita lui
Yorik
nu-l pot desluși.

Imbolduri infantile aleargă la
rădăcini
și nu fug de luciditate,
deși calc pe spinii,
fug doar de sterile impulsuri,
deșarte.
Luna începe să scapete
se face târziu!
Mă apropii de mine,
de ce-aș fi vrut să fiu,
poate... în zid propria-mi
Ană,
dar umbra mea e iluzorie
e fată morgână.

Tăcerea mă apasă din nou
sub alba-i talpă,

dar nu-mi exclude nimic
din ceea ce simt.
În ea nu e nicio
imagine caldă,
spun răs-picat ce cred,
fără să doară
iar pacea adâncă încet o
măsoară-n suspinul
unui timp
ce nu vrea să moară.

Ninsori de poeme

(De Ana Munteanu Drăghici)

Din înalturi cade,
răscolindu-mi firea,
Steaua cea mai albă
luminând iubirea!
Timpul viscolește
troieniri de clipe,
Cată stele-n ceruri
albastre aripe,

Altele coboară
să devină lacrimi
Pe pământul reavăn purtător
de patimi.
Numai unu-i fulgul
veșnicit de vremi
Care ninge-n suflet
când din alb îl chemi...

Ninge-mă iubire,
cu gust de Esenin...
Strecurand în suflet
ninsori de senin!
Alb mă înfășoară timpul
nesfârșit
Dor topind zăpada pe unde-
am pași

Gânduri pentru Eminescu

Spicuri din postările colegilor

„A vorbi despre poet este ca și cum ai striga într-o peșteră vastă: nu poate să ajungă vorba până la el, fără să-i supere pe ceilalți. Numai graiul coardelor ar putea să povestească pe harfă și să legene din depărtare delicata lui singurătate ca slavă. Într-un fel, Eminescu e sfântul preacurat al versului românesc. Din tumultul dramatic al vieții lui s-a ales un crucificat. Pentru pietatea noastră depășită,

dimensiunile lui trec peste noi, sus, și peste văzduhuri. Fiind foarte român, Eminescu e universal, asta o știe oricine citește” – spunea poetul Tudor Arghezi, în 1955.

Asociația Literară „Creneluri Sighișorene”, urează MULȚI ANI cu inspirație în creație tuturor poezilor, scriitorilor, oamenilor de cultură, liniște sufletească întru iubirea semenilor. Deoarece situația pandemică impune încă restricții, am selectat aceste gânduri, pentru voi.

Gabriella Costescu

NICOLAE BĂLȚESCU

Mă gândesc la Neamul meu... Astăzi este ziua de naștere a Marelui Poet Mihai Eminescu. Astăzi este Ziua Națională a Culturii! Mă întreb de ce atât de puțin l-au cunoscut, vor să-l cunoască pe Mihai Eminescu? Oare Dumnezeu prin coborârea lui Mihai Eminescu ne-a făcut nouă Neamului Românesc Un Dar Imens?! De fapt Ziua Națională a Culturii ar trebuie să fie sărbătorită firesc din tot sufletul în fiecare zi...

Eminesciană

(Chișinău, Nicolae Bălțescu)

Așa-i fu datul sortii: pe un picior de plai
Să cadă din Netimp cu fruntea înstelată,
S-aprindă focul viu pe Glia-nstrăinată
De Bezna ce-nghițise acea „Gură de rai”
Și o ținuse-n ignoranță îngropată.
Cu o imensă dragoste în sufletul curat,
El coborî din Ceruri la neamul geto-dac
Și-n simțăminte adânci trăi durerea
Cruntă a răzlețirii, visând până la lacrimi
Eliberarea și Reîntregirea...

Din prima clipă pământească, chipul său,
Încoronat cu nimb de aur, asemeni unui zeu,
Cu un surâs blajin, poetic, melancolic,
Purta-mpăcat amprenta enormei suferințe
A-nsinguratului, prin rostul său fatidic.
Intrând în universul Gintei năvalnic și candid,
Străin de nedreptate, de slugărie, arivism,
Minciună, disprețuia demagogia și spiritul sordid
Și logoreea unor ipocrite, nechemate călăuze,
Și furtul deghezizat în moralism.

Naiv și bun, departe de firea cea lumească,
Vulnerabil, fu prins în mreje fariseice, păgâne,
Când doar Iubire sacră purta în curăția-i sufletească.
Acolo, Sus, nu cunoscuse răzbunarea,
nici ura, viclenia,
Aici fu încolțit perfid de cei cu inimă de câine.

Fierbea în sânge, violent, argintul viu, cumpline
Suporta dureri de schingiuri cu funii umezite,
Dar nu-nceta să se întrebe, vrând să pătrundă
Neînțeleșul:

„De ce un neam, cândva ales, ce-a prețuit valoarea
Veșniciei,
Azi, cu mișei Altarul și-a ticsit, demonic etalând
Eresul?”

O, Doamne! E greu, chinuitor să te numești român
Când țara ți-i barbar condusă de netrebniți!
O țărișoară în derivă, unde Mamona e stăpân,
Unde poezii mor, hoția, falsitatea sunt virtuți,
talentul
E disprețuit, iar onorați sunt cei nevrednici.
E trist, dar și adevărat: poezii își au destinul lor
aparte.

Ducându-și traiu-n zbucium sub lună și sub soare,
Lor Graiul Lui să-L scrie li-i ursit și Focul Sfânt să-
L poarte

În suflet. Ei sunt o punte între morți și vii și
pământească

N-au asemănare. Ei știu doar să iubească...

Eminescu, flamură vie

(De Nicoleta Tudor)

„A nopții gigantică umbră ușoară”
Ce ne-ai lăsat-o ca-n veci s-o simțim
Suspine ne-aduce, iubirea de vară
Sub teii-nfloriți în amurg s-o trăim

Ne-ai învățat speranța s-aprindem
Atunci când prea mult ne doare de dor
Să o simțim, nu doar să pretindem
„Cum mângâie dulce, alină ușor”

Iubind în taină ai păstrat tăcerea
„Pe lângă plopii fără soț” trecând
Doar înserarea ți-a știut durerea
Și lacrima-n privire tremurând

Înger de pază rămas-ai de-atunci
Deși... un demon crezut-ai că ești
O geană spre noi uneori mai arunci
Și-atunci ne ajuti să cădem în povești

Tu nu ai dorit un mormânt prea bogat
La marginea mării ai vrut să te stingi
Din tinere ramuri dorit-ai un pat
Ca-n somnul de veci tinerețea s-atingi

Și-n flamura serii aș vrea să m-ascuți
Zâmbind răbdător de pe unde mai ești
Ca mine, știu sigur că sunt foarte mulți
Ce simt că în versuri, Eminescu, trăiești.

SILVANA ANDRADA TCACENCO

Dacă ar trebui să numesc o singură poezie, pe care să pot spune că o iubesc în deplinătatea ei, aş rosti fără de ezitare, „Departate sunt de tine”, de Mihai Eminescu. Mă regăsesc în fiecare silabă a acesteia, iar melodia deplinei tristeţii într-o acceptare cu smerenie a unui perpetuu prezent implacabil, mă alină. Simt picurii, văd focul, ascult vântul „sărmanelor vieţi” şi mă smeresc în faţa absolutului.

Departate sunt de tine

(de Mihai Eminescu)

Departate sunt de tine şi singur lângă foc,
Petrec în minte viaţa-mi lipsită de noroc,
Optzeci de ani îmi pare în lume c-am trăit,
Că sunt batrân ca iarna, că tu vei fi murit.

Aducerile-aminte pe suflet cad în picuri,
Redeşteptând în faţa-mi trecutele nimicuri;
Cu degetele-i vântul loveşte în fereşti,
Se-toarce-n gându-mi firul duioaselor poveşti,

Ş-atuncea dinainte-mi prin ceaţă parcă treci,
Cu ochii mari în lacrimi, cu mâni subţiri şi reci;
Cu braţele-amândouă de gâtul meu te-anini
Şi parcă-ai vrea a-mi spune ceva... apoi suspini...

Eu strâng la piept averea-mi de-amor şi frumuseţi,
În sărutări unim noi sărmanele vieţi...
O! glasul amintirii rămâie pururi mut,
Să uit pe veci norocul ce-o clipă l-am avut,

Să uit cum dup-o clipă din braţele-mi te-ai smuls...
Voi fi batrân şi singur, vei fi murit demult.

Eminescu a fost prima mea muză. În fond a rămas şi unica. Mi-am dorit să pot scrie despre viaţă, cu acelaşi firesc, cu care a scris el, să înţeleg cu aceeaşi profunzime binele şi răul, să mă închin cu aceeaşi umilintă în faţa măreţiei şi să am aceeaşi forţă în dorinţa-mi de a apăra binele, adevărul şi dreptatea.

Să iubesc cu aceeaşi puritate, să scriu cu aceeaşi puritate. Eminescu este reperul meu de realist-idealist, de suflet pereche, de poet. Pentru el am scris pentru prima oară în 1985, la 14 ani, pe când „păduri cutreieram”, datorită lui scriu astăzi şi ori de câte ori mă copleşeşte neputinţa de a-mi fi scris perfect poemul, mă recompun citindu-l pe el.

Cum aş fi fost eu fără Eminescu? Aş fi înţeles cerul doar din fizică, patriotismul doar din istorie, iubirea din ceea ce uneori aceasta devine, fără Eminescu aş fi fost orfană de partea luminoasă a lumii mele. Îţi mulţumesc lumină, îţi mulţumesc poezie.

Eminescu

Cutreierând pădurile şi cerul şi pământul,
Băiet fiind cu ochii visători priveai,
Auzul alinându-ţi-l o pasăre sau vântul,
Purtat de vraja vieţii, în vis te cufundai,

Pe deal un buciom săruta amurgul,
Chipul iubitei să rămână-l implorai
Şi-odihnă tâmplei tale-ngândurate,
La naşterea izvorului, în codru-adânc găseai,

Plângea un tei deasupra-ţi, cu dalbele lui flori
Şi luna mângâia un vârf pribeag de brad,
Visai un vis ce se topea în zori,
Odata cu-nvierea a tot ce-ţi era drag

Şi stele te vegheau din depărtări,
Din frunze dulce codrul murmură,
Un curcubeu se profila pe zări
Şi în potirul sufletului, o doină lăcrima,

Cu lacrimi de sânge, lacrimi de foc şi pară,
Ea zugrăvea istoria zecilor de clipe,
Istoria unui neam şi-a dragostei de ţară,
Peste care vulturul vremii bătuse din aripe...

Şi ne-ai rămas un murmur
Şi ne-ai rămas un vis,
Tu veşnic Demiurgul
Poporului ucis.

(Silvana Andrada Tcacenco -1986)

Când poporul român va avea forţa să nască din adâncul lui de geniu, o nouă floare purtătoare a miresmei sale minunate, în cele patru colţuri ale lumii, când se va naşte cel care va avea darul de a despleti cu grijă cărările împletite de durere ale istoriei acestui neam şi de a alina rana dureroasă a sufletului chinuit, când se va naşte cel, ce va aduna într-o singură operă, cer şi pământ, efemer şi infinit, dragoste şi ură, viaţă şi moarte, nu-l vom putea numi ca fiind cel mai mare poet român, nu-i vom putea rosti nici numele ca fiind cel mai reprezentativ, ci vom spune simplu: s-a născut un al doilea **Eminescu**.

Pentru a doua oară **Geniul** s-a împletit cu viaţa, făurind **Absolutul**. (Silvana Andrada)

DOINA BEZEA

Cea mai frumoasă poveste de dragoste a românilor. S-au născut amândoi în același an. Au murit în același an. S-au iubit împotriva a tot și a tuturor. La înmormântarea lui, ea i-a așezat pe piept un buchet de flori de „nu-mă-uita”. Iar la câteva săptămâni după moartea iubitului, ea s-a sinucis prin otrăvire. „Doamna mea” și „Eminul meu iubit”. Azi e Ziua Eminului iubit.

Dor de Eminescu

Din oceanul unei clipe
ochii mei privesc la lună
neștiind nicicând să țipe
de-al tău dor ce chin adună.

Sub securi de frunze moarte
care tac orbite- n brumă
ard mătăni lungi, deșarte
pe-al obrazilor țărână.

Blând, Luceafărul tresare
pe-a sa boltă de mătase
învelind în fir de floare
tot ce gheața vieți-i luase.

Și-și croi din floare- albastră
un drumeag uitat de gânduri
făcând inimii fereastră
ca să-i scrie rânduri, rânduri.

Nori ținând în frâie timpul
ne-rostirii dintre noi

mi-au zidit în suflet chipul
ochilor de stele goi!

Epistole:

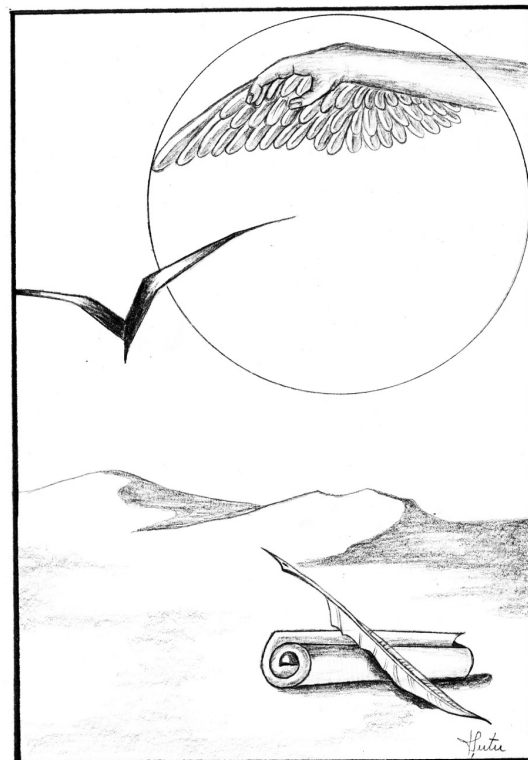
„Veronică, dragă Veronică, când nu m-ai mai iubi, să știi că mor. Veronică dragă, n-am fost noi prea fericiți într-o lume, în care fericirea nu poate exista? Este în lumea asta destul loc pentru atâta iubire câtă o avem? Nu este amorul nostru o anormalitate în ordinea lumii, o anomalie pentru care câtă să fim pedepsiți? Se potrivește amorul și suferințele noastre cu o lume în care invidia, răutatea domnesc peste tot și pururea?”

Mihai Eminescu pentru Veronica Micle

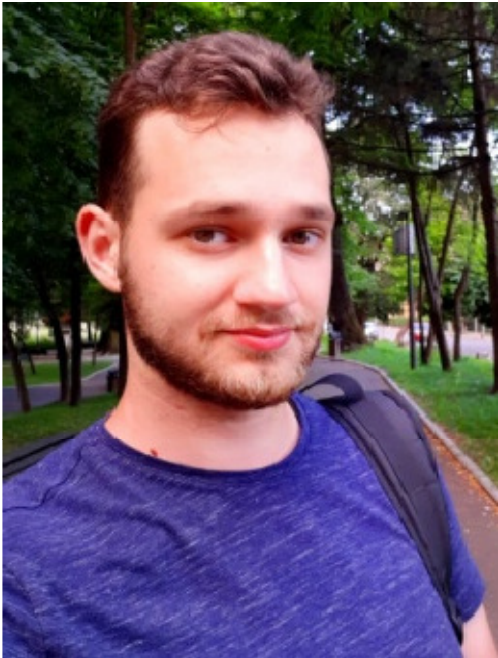
„Scumpul meu Eminescu,

Afară plouă, eu stau pierdută pe gânduri, ura și indiferența oamenilor, lipsa și depărtarea ta, iubirea mea nespusă... Și te întreb acum pe tine mai serios decât nicicând – tu care spunându-mi că mă iubești m-ai făcut să sufăr amar o iarnă întreagă, încât sufletul mi-i bolnav – te întreb și te rog să-mi răspunzi face-mă-vei fericită, adevă să ne înțelegem, eu înțeleg fericirea în aceea să fiu lângă tine, să fiu în fine a ta.”

Veronica Micle pentru Mihai Eminescu

CRISTIAN EM. ȘTEFĂNESCU

Data de 15 ianuarie 2021 are o dublă semnificație. Ziua Națională a Culturii și tot astăzi, Ziua Poetului Național, Mihai Eminescu. De ce sărbătorim cultura? Eu îmi închipui două motive, deși, sigur, acestea sunt cu mult mai multe.

1. Cultura reprezintă acel liant invizibil care unește elementele de produs intelectual și tradițional - specific împreună și care formează însăși identitatea noastră ca popor încărcat de românităate istorică, literară, muzicală, culinară, etc.

2. Cultura este însăși o dimensiune a existenței spre care ne îndreptăm, atât pentru a accesa sferile superioare ale conștiinței umane, a ne eleva spiritual, filosofic, cognitiv, cât și totodată, spre găsi o cale de a exprima în aceasta realitate perceptibilă, ceea ce aș numi chiar... divinitatea dinăuntrul nostru.

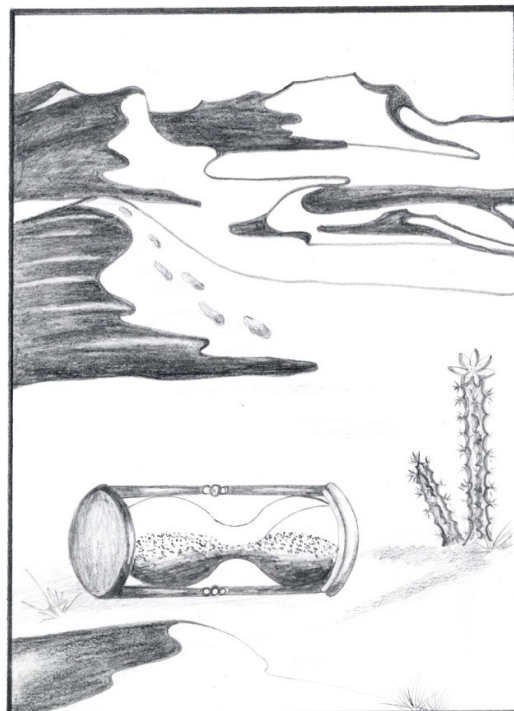
De ce îl sărbătorim pe Eminescu? Pentru că prin creația lui, prin contribuția lui la patrimoniul poetic, literar, și chiar filosofic mondial, acesta s-a individualizat ca un reprezentant al românității noastre în lume, povestind în limba dulce românească, celorlalte popoare, despre legănatul codrului, despre Plopii fără soț, despre Luceafăr, Memento Mori și despre câte și mai câte. Totodată, merită să îl sărbătorim și

chiar dincolo de calitatea sa de român, să îl celebrăm ca ambasador al frumosului de care este capabilă umanitatea, frumos neschinguț de kitsch și pseudovalori, ambasador al esenței noastre ca rasă în fața universului și în fața Demiurgului. La mulți ani!

Cristian Em. Ștefănescu

Fără ziduri între Dumnezeu și om

plouă ca pentru un sfârșit de lume
cu fiecare picătură lovind turbat
cuvertura de tablă aurită a bisericii din sat
până la eroziune
până la descărnarea de sacru
tavanul purtând chipul lui Cristos biruitor
într-o togă argintată
se sfarmă și trage cu el robele violet
ale sfinților din jur
și sfinții se agață de brațe îngerești
și cad împreună
pe podeaua de marmură
aruncă șrapnel de vitralii biblice
pe drumul de noroi unde un cerșetor orb
purtând de frig un sac de rafie
rostește o rugăciune aprinsă
sub cerul liber
nealterat de ziduri scumpe
între Dumnezeu și om

ADRIAN BULGARU

Darul tinereții

Pe margine de timp
m-am așezat,
Și mi-am întors privirea
dintr-o dată,
Când tinerețea-n astre-a decolat,
Și mi-a lăsat doar
un fragment de soartă.

I-am ridicat din întrebări hotar,
Prin care poate dorul
să-nfripie,

Să nu mă părăsească în zadar,
Să mai cedeze un
crâmpei din clipe.

Și astăzi dăruită-mi este clipa,
În calendarul sorții a țintit,
Timpului hain i-a frânt aripa,
Știu tinerețe...
nu m-ai părăsit...

Cu raza stelei tale m-ai tratat,
De vise sprijinindu-mă ușor,
Din margine de timp
m-am ridicat,
Spre-apusul fraged pe cărări de dor.

Eterna reîntoarcere

Când ninge cu absurd
peste Pământ,
Iar fulgii de absurd
sunt milioane,
Se-nalță Eminescu în cuvânt,
Coboară printre oameni
din icoane.

Când ninge palid

peste munți de ceață,
Și Geniul coboară
din Scriptură,
Parcurge Timpul
într-o dimineață,
Crezând în sfinți
și în literatură.

De dincolo de Timp
trimite slova,
Să binecuvânteze omenirea,
Cu frică se cutremură Moldova,
Din lacrimi își reface
azi zidirea.

Dar Eminescu își îndreaptă pașii,
Spre cei ce cred în tot ce e frumos,
Și întristat că sunt puțini urmașii,
Ce-i mai veghează versul mlădios.

Eminescu este-o carte vie,
Ce-alină neamul
nostru-ndurerat,
Iar generații trebuie să știe,
Că Dionis renaște ne-ncetat.

Valeria Bilț

Pastel sentimental

Se-mbracă cerul în dantele
Și ia un evantai zefir.
Abia s-a dezbrăcat de stele
Și-ar vrea să strălucească plin
De măreția zilei care
Te-aduce iar în gândul meu,
Te-aduce să-mi pictezi cu soare
Tot ce știi tu că însemn eu.
Te-aduce-n gând, dar n-ai plecat
Din el, nici măcar o secundă.
De-atâta timp te-am confiscat
În mintea mea confuză și plâpândă.
Se-mbracă cerul în mătase,
Abia dantela și-a schimbat.
Vrea să te prindă în cuirase

În care singur te-ai legat,
Când ai trimis sărut în zâmbet
Și poezie-n vers cântat.

Baletul tăcerii

În vârful de balerină se furișează tăcerea,
Cu glezne subțiri se strecoară-ntre noi.
Aduce cu ea străluciri din privirea
Încărcată de farmecul zilelor moi

Pe care-am șezut alungiți și pierduți
În grozava-mpăcare de suflete calde.
Ne-mplineam bucuria în ofuri fierbinți
Și ceream să zburăm spre un cer de cascade

Din care să curgă șuvoi fericirea
De toți căutată, pierdută constant.
Strălucirea iubirii din noi, nemurirea
Îmbrățișa răsufllarea noastră, flagrant.

Tăcerea dansa pe vârful de deget.
Flutura câte-un braț ca aripă fină.
Din priviri arunca sclipiri fără preget,
Avertisment pentru depărtarea cu vină.

Tăcerea-ncetează dansul suav
se risipește-n eoul mornit.
Tiptil se strecoară în auzul bolnav
unde se sparge ca lung țiuit.

SUCIU NICOLAE

Dragi prieteni, de fiecare dată, pe 15 ianuarie, recitind rândurile semnate de Nichita Stănescu în „Fiziologia poeziei”, mi se întâmplă să nutresc fiorul românesc al supraviețuirii prin mlădiosul vers al lui Mihai Eminescu: „Nu credeam să-nvăț a muri vreodată” este strigătul abisal al poetului care descoperă cauza fundamentală a artei, dorința esențială de a trăi. „Nu credeam să-nvăț a muri vreodată” e cel mai vital vers pe care-l cunosc, alături de: „A murit Enghidu, prietenul meu, care ucise cu mine lei!” „Nu credeam să-nvăț a muri vreodată” este versul unui învingător, al unui om care a supraviețuit. Al poetului care a supraviețuit cel mai intens în literatura noastră, pentru că a exprimat cel mai acut pricina și sensul literaturii: a fi”.

NEVOIA (nuvelă)

Atunci, ca să scap de sedativul cu care seară de seară, mă amenința asistenta când intra în salonul nostru, în cazul în care nu aș fi povestit ceva din copilăria mea, îmi veni în minte serile acelea geroase de iarnă când bunicul, Tata Vio, cum îi spuneam noi, își învăța nepoții să împletească ștergători din frunze de porumb. Umplea covata cea mare din lemn de salcie scobit, cu frunze pe care le muia în apă fierbinte și, până se coceau cartofii în cuptorul sobei din bucătărie, numit „ler”, le începea la fiecare dintre noi, câte un capăt de împletitură pe care o lega strâns de spătarul unui scaun sau chiar de clanța ușii, ca să stea fixă. Noi, nepoții, abia așteptam cu înfrigurare, să vină momentul când, rugat de întreaga „asistență” a vârstelor adunate în bucătăria aceea cu pereții transpirați de atâtea suflete, Tata Vio începea să povestească pe îndelete ce pățise cândva, un om din sat, cu Nevoia.

Întotdeauna când Tata Vio dădea drumul vreunei povestiri, uitam și de școală și de teme și de toate angaralele la care eram înhămați zi de zi. Mi-amintesc cum stăteam cu toții, care de care mai mici, ghemuiți în odaia aceea scundă, în care pătrundea, în rafale, pe ușa hodorigită, gerul năpraznic. Stăteam cu mâinile ude strângând frunzele de porumb, ca de metal, în împletitură, și așteptam cu înfrigurare să aud încă o dată povestea mult așteptată. Deși știam pe dinafară istorioara pe care bunicul se pregătea s-o spună, savuram iarăși și iarăși, fiecare cuvânt și fiecare gest sau zâmbet al lui în așa fel, încât parcă atunci ar fi rostit-o pentru prima oară.

– Povestea spune – începu bunicul cu glasul său hodorigit – că într-o iarnă geroasă, de crăpau pietrele nu altăceva, un satean de-al nostru a prins bivoliu la car și s-a dus în pădure, după lemne. Așa zăpadă mare era, că abia înaintau bietele animale, trăgând la car, pe drumeașul aflat mintenaș, la ieșirea din sat, pe o costișă ușoară. Când să ajungă lângă pădure, în Capu Dumbrăvii, omul repede desprinde bivoliu și-i lasă să pască, pentru că era o iarbă ca holda de grâu, nu altceva.

Pe noi deja ne junghia a râde, ca mai întotdeauna când bunicul ajungea la acest pasaj. Nu ni se părea logic să fie iarbă lângă pădurea aflată la nici un kilometru distanță de satul înzăpezit. Bunica, din dosul bunicului, ne făcea semn cu degetul să tăcem molcom, să ascultăm cu luare aminte și să ne prefacem că nu ne dăm seama de acea nepotrivire, că dacă nu, nu-i va plăcea bunicului și mintenaș să oprește din povestit. Deodată, Tata Vio chiar se oprește din povestit și, veselindu-se împreună cu noi, adaugă:

– Măi copii, sâmț eu că vă junghe a râde. Da deajaba, măi, pentru că așa-i povestea asta. Întălejeți? Eu așa o știu de la Bunu meu, iar Bunu meu o știa de la Bunu lui și ăla de la bun-so și așa mai departe, Dumnezău să-i ierte din veac în veac. Și s-apucă omul nostru, dragii miei - reia bunicul încet, încet, firul poveștii - și taie ce taie cu toporul, trunchiuri de arbori uscați. Și pe care cum îl tăia, îl așăza în car. Și tot așa până ce carul s-o cam umplut. Priponește el apoi bine lemnele cu un vârtej făcut dintr-o cloambă legată c-o funie și aduce bivoliu gata sătui și-i înjugă la car. Gata de drum, animalele să îniaptă a merge la vale și, când să ajungă la un hop mai măricel, ceva pâraie pe sub car și bivoliu să sparie. Grăiește omul nostru cu bivoliu ca cum grăim noi acuma, ca să nu să smuncească, apoi să uită omul pe supt car și, după un timp, prinde de veste că una din osiile carului s-ar hi rupt și-și dă sama că în orice moment carul să putea răsturna. Acum ce să facă? Își amintește cum că-i zicea tată-so că ori de câte ori va ajunge la năcaz, să cheme Nevoia care mintenaș l-or învața ce să facă. Încrezător, omul nostru să înseninează și începe să străje cât îl țâne gura: „Nevoia! Nevoia! Nevoia!” așteptând doară să apară Nevoia de pe după trunchini de copaci, ca din senin. Își pune din nou palmele tolcer la gură și străgă cu nădejde. Și iară străgă în toate părțile și nimic. Îi răspunde numa' și numa'ecoul. În rest nici țipenie de om sau macar vreo jivină rătăcită. Bivoliu nu mai aveau nicio stare. Stă omu'nostu ce stă așe și, oborât de foame, aleje un lăstar ceva mai gros ca mâna me pe ici, îl curăță de crenguță și de frunzuță și-l așază cumva-cumva în locul roții hăite. Apoi îl leagă fedeleș cu o țără de lanț și pornește spre casă cu partea ceea de car, târâș, haida, haida! Și uite așe ajunge acasă omu' nostu și-i povestește la tată-so toată pățania, de-a fir a păr. Auzând cele povestite de fiu, tată-so râde cu poftă și-i zăce:

– Tu ce-ai gândit, măi copile, că nevoia îi un om în carne și oasă? Să știi de la mine că nevoia îi atunci când te descurci sângur în orice împrejurare.

Nicolae Suciul

NICOLAE BĂCIUȚ

Am fost invitat la o emisiune dedicată culturii, de Ziua Culturii Naționale, în 15 ianuarie 2021, pe City TV Târgu-Mureș, realizată de Daniel Radu, cu un moment poetic Eminescu!

Recitare Omagiu lui Mihai Eminescu, la Statuia poetului din Târgu-Mureș „De dragoste”, de Nichita Stănescu. În aceeași zi un alt eveniment marcant:

Placheta Eminescu și Diploma de Excelență Culturală pentru Pr. Dr. Gheorghe Nicolae Șincan, președintele filialei Mureș-Harghita al UZPR.

În cadrul evenimentului „LA STEAUA...” prilejuit de sărbătorirea Zilei Culturii Naționale și omagierea poetului Mihai Eminescu, la 171 de ani de la nașterea sa, președintele filialei Mureș-Harghita a UZPR, pr. dr. Gheorghe Nicolae Șincan a fost distins cu Placheta Eminescu și Diploma de Excelență Culturală, care se acordă anual de către Inspectoratul Școlar Județean Mureș, unor personalități care susțin cu profesionalism și implicare actul cultural autentic. Alături de Pr. Dr. Gheorghe Nicolae Șincan, au mai fost premiați: cercetător științific, istoric Mariana Ploieșteanu și prof. univ. dr. Carmen Mihăiescu MIH – Universitatea de Arte din Târgu-Mureș. Manifestarea, coordonată de prof. dr. Maria Kozak, inspector școlar pentru Limba și Literatura Română, s-a desfășurat începând cu o slujbă comemorativă la Biserica de lemn în turla căreia, în 1866, a poposit Mihai Eminescu

în drumul său spre Blaj, și a continuat cu festivitatea de premiere la statuia lui Mihai Eminescu din Târgu-Mureș. Manifestarea a fost transmisă în direct pe pagina de facebook a Inspectoratului Școlar Județean Mureș.

Laudatio - pr. dr. Gheorghe Nicolae Șincan.

Placheta „Eminescu” și Diploma de Excelență în Cultură, acordate părintelui doctor Gheorghe Nicolae Șincan, reprezintă o recunoaștere, oricât de târzie, a contribuției pe care acesta a avut-o atât în plan profesional, de-a lungul întregii sale activități preoțești, de mai bine de patru decenii, cât și în activitățile socio-culturale în care a fost implicat. De altfel, „Cucea Patriarhală” și „Crucea Șaguniană”, cele mai înalte distincții ale Bisericii Ortodoxe, au pecetluit biografia profesională a preotului Gheorghe Nicolae Șincan, la care s-au adăugat distincțiile de excelență în cultură primite din partea Direcției Județene pentru Cultură și cele ale Uniunii Ziariștilor Profesioniști, care au răsplătit preocupările sale jurnalistice, și nu în ultimul rând, distincția „Fibula de la Suseni”, acordată personalităților de frunte ale județului Mureș.

Indiscutabil, în întreaga istorie a protopopiatului Târgu-Mureș, Preot Dr.

Gheorghe Nicolae Șincan se distinge drept personalitatea prominentă, cărturarul care și-a pus amprenta pe devenirea întru credință a celor pe care i-a păstorit neostenit. Pr. Dr. Nicolae Gheorghe Șincan a încurajat nu doar ridicarea de noi biserici, aproape treizeci, în timpul misiunii sale ca protopop, ci a înălțat biserici și în sufletele credincioșilor săi. Preotul Gheorghe Nicolae Șincan a găsit mereu cele mai potrivite căi care au dus la mântuirea prin credință a enoriașilor săi, a avut mereu un gând potrivit pentru cei aflați într-un impas existențial, a insuflat încredere și speranță în inimile semenilor.

Responsabilitățile sale au fost de larg orizont, de la cele legate de ocrotirea minorilor și a bătrânilor, la activitatea de deputat în Adunarea Eparhială și în Adunarea Națională Bisericească.

A căutat să-și sporească zestrea cunoașterii, dobândind și titlul de doctor în teologie. Activitatea bisericească și-a prelungit-o în plan editorial, fiind autorul a peste treizeci de cărți, de la cele vizând perspective monografice, la cele care au propovăduit cuvântul de învățătură. Totodată, s-a alăturat eforturilor jurnalistice ale echipei redacționale care editează revistele „Vatra veche” și „Cadran”, fiind, în același timp, președinte al filialei Mureș-Harghita a Uniunii Ziaristilor Profesioniști din România. E și aceasta încă o recunoaștere a unor merite pe care nici miopiile nu le pot

ignora. Corolarul acestor merite este un dar de mare preț azi, acela de a fi bun conducător de prietenie, iar eu mă număr printre cei care a avut parte de căderea sa sufletească, de solidaritatea sa. Apoi, fratele Gheorghe Nicolae Șincan, a știut să învingă suferințelor vieții și să înfrunte cu demnitate dramele sale familiale.

Preot dr. Gheorghe Nicolae Șincan e un biruitor, iar distincțiile acordate azi sunt onorante, deopotrivă, și pentru cel care le primește și pentru cel care le dă. Câtă vreme vom ști să ne prețuim valorile, vom avea o șansă în plus la dănuire. Pentru că timpurile actuale au nevoie de modele existențiale, iar pr. dr. Gheorghe Nicolae Șincan este un model referențial, pentru mântuirea prin credință și salvarea prin cultură.

Nicolae Băciuț

VIORICA NEGOIAȘ

Eminescu

Citindu-l pe Eminescu
am învățat să iubesc,
cu o iubire nepământească
acolo, sara pe deal
buciumul sună a jale
și zânele îți ies în cale!
Acolo unde florile
înfloresc
în flori de tei
să iei ce vrei,
de la lacurile liniștite
la fecioare, despletite

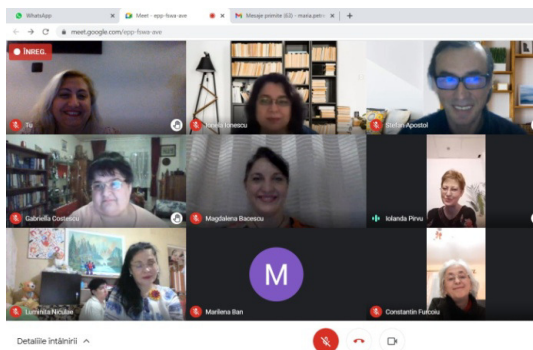
păsări și izvoare,
inimi simțitoare!
Dacă vrei să știi
cum arată iubirea
citește-l pe Eminescu
și ai să înveți:
Să te legeni ca și codrul,
să suspini ca izvoarele,
să dormi ca păsările,
să cobori
oricât ai urcat de sus
pentru iubirea ta
să ai ceva mereu
de spus!

„Mica Unire - Arc peste timp”

„Mica Unire”, considerată primul pas important pentru Marea Unire de la 1918, a fost sărbătorită de Consiliul Mondial Român, Organizația București - Ilfov și Asociația Cultural Artistică JOC - BMR, în parteneriat cu Institutul pentru Cercetari, Politice și Evaluare în Educație, într-un eveniment maraton, online, **vineri, 22 ianuarie 2021.**

60 de colaboratori de pretutindeni, profesori, elevi, personalități, au putut urmări în direct evenimentul, în care bucuria și emoția s-au împletit cu istorie, muzică, poezie și desen. Au participat:

- Deputat Petru Frunze - Parlamentul Republicii Moldova
- Decan - Conf. univ. dr. ing. Eugenie Posdărăscu Universitatea Hyperion, Membru CMR, București
- Conf. univ. dr. Sebastian Chirimbu-Facultatea de Litere/ Psihologie și Științele Educației USH București, Colegiul Universitar Spiru Haret, București
- Gabriella Costescu – Președinte Asociația Literară „Creneluri Sighișorene”, partener CMR, Sighișoara.
- Sevastian Bălescu – Președinte Asociația „Fii Gorjului-Timișoara 1984”, membru CMR, Timișoara
- Fușcan Valentin – Istoric, București
- Prof. Dr. Arcuș Constantin Președinte Societății Cultural-Științifice Rădinești-Gorj, Coordonator Ansamblu Ionile Cercei, Partener CMR, Gorj
- Dascălu Violeta – Director, Profesor, Membru CMR, București
- Prof Ana Datcu – Școala Gimnaziala Emil Racoviță, Sector 4, Vicepreședinte Asociația Emil Racoviță, Membru CMR, București,

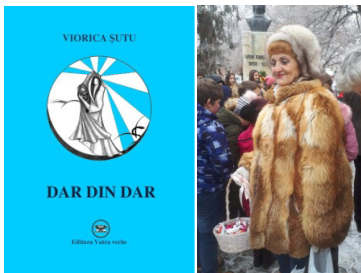

- Marilena Ban – Mediator Școlar, Școala Gimnazială Nr 71, Sector 2, Membru CMR, București
- Raluca Maxim – Secretar CMR Global
- Delia Rădmănaștean, membru CMR - Orășoara, Timiș
- Scriitor d-na Furcoiu Victoria, București
- Prof. Ionela Ionescu, membru CMR, Bumbesti-Jiu, Gorj
- Prof. înv. Sanfira Mariana - Școala Cornelius Radu, Rădinești, Gorj, Membru CMR
- Prof. Elena Golumbeanu - Șc. „Cornelius Radu”, Rădinești, Gorj, Membru CMR
- Prof. Iolanda Pîrvu - Step By Step, Urziceni, Ialomița
- Nicoleta Tudor - poet, membru CMR, Ilfov
- Anișoara Vlaicu - artist, membru CMR, București
- Luminița Nicolae - artist, membru CMR, București
- Georgeta Ciobanu - meșteșugar, membru CMR, București
- Prof. Nicoleta Timișan - membru CMR, București
- Rita Seffer - membru CMR, București
- Paula Manta - membru CMR, București
- Ansamblul Ionile Cercei - Rădinești, Gorj
- Moise Nicușor - Director CMR, România
- Elevei Potop Alexandra, membru CMR, București
- Elevilor Clubului copiilor Sector 1, Școlii Gimnaziale „Emil Racoviță” Sector 4, Școlii Gimnaziale nr. 71 Sector 2, elevilor Prof. Sebastian Chirimbu.

Evenimentul a fost o lecție de istorie atât pentru elevi cât și pentru adulți.

Maria Petrescu

Cărți noi de autori mureșeni la
Vatra veche
VIORICA ȘUTU
DAR DIN DAR

Viorica Șutu este un fenomen artistic, care ne surprinde și ne încântă, la fiecare apariție, cu dimensiunea și profunzimea, cu valoarea poeziei sale, îmbrăcată într-un chip luminos și un suflet, care impresionează pe toți cei care o cunosc, prin noblețea sufletului, caracter și spirit luptător pentru frumos, bine și adevăr în viață. Definirea menirii poetului se

conturează din prefața cărții, aceea de a lumina în căutarea adevărului. Pornind de la un pasaj din „Primejdia mărturisirii” a lui Nicolae Steinhardt, poeta simte nevoia de a comunica, ca și monahul de la Rohia, gândurile sale confuze, dar care au menirea de a lumina, de a dezvălui simțămintele contradictorii, în care îl face părtaș pe cititor „întunecimilor în care te zbați” și care arată cititorului calea și raza de lumină de urmat prin sensul ideii și cuvântului.

Volumul este o invitație spre o nouă oază de suflet, de bucurie și simțiri împărtășite iubitorilor de poezie. O nouă carte a Vioricăi Șutu, „Dincolo de tăceri”, este din nou o ocazie de a fi invitați să deschideți pagini spre o poezie de calitate.

Poet, eseist, Ioan Muntean.

Poeta geometriei sacre

În poezia sa, poeta Viorica Șutu aduce un plus de lirism, substanțialitate, prin

deschiderea spre metaforă și simbol, printr-o tehnică poetică, unică în felul ei, surprinzătoare întru totul. Pentru a motiva această mutație poetică cu totul specială, am să reproduc în întregime una din poeziile sale: „Doamne ...Tu.../ ai schițat/ pe un pumn de lut/ doar un triunghi./ La mijloc magic ochi/ cu pleoapa scut./ Cerc, semicerc/ încerc/ tăria piramidei/ ce mi-ai dat/ simplă din linii drepte./să mă înalț cub/ însingurat/ din trepte în trepte/ spre altar de zigurat”.

Poeta Viorica Șutu are o intuiție, un imaginar liric, nu doar pictural în sensul știut - „ut pictura poesis” - cum constată Nicolae Băciuț, editorul cărții și unul al geometriei sacre, ca să folosesc o sintagmă a poetei. Imaginile grafice misterioase care însoțesc poemele îndeamnă la reflecție și predispun la contemplație ca și poezia din acest volum.

Preot prof.dr.Aurel Hancu

Ziua Unirii

Consiliul Mondial Român, Organizația București Ilfov, reprezentat de Maria Petrescu - Director CMR București-Ilfov, Moise Nicusor - Director CMR România, Doina Teglaș - membru a participat la Evenimentul dedicat Micii Uniri de la 24 ianuarie 1859 și Expoziția

Internațională de desene „Culori pentru pace”, organizat de Mioara Voicu, coordonator programe artistice.

Momente de poezie, muzică și istorie au încântat invitații prezenți la eveniment.

Felicitări Mioara Voicu!

Maria Petrescu - 50

După volumul de versuri și proză *Rătăcind prin universul copilăriei*, Editura PIM, 2017, Maria Petrescu ne oferă un nou volum de 50 de poeme în dulcele stil clasic, realizate în cinstea evenimentului care o privește - 5 decenii de viață, muncă și luptă întru devenirea Domniei Sale în diacronie. Temele principale ale volumului surprind viața și natura în variate ipostaze din care am menționa: iubirea/dragostea, femeia, părinții și dragostea filială, evenimentele religioase de peste an, anotimpurile anului în pasteluri, satul românesc tradițional, moartea ca un fenomen natural, firesc, poeme patriotice, lupta perpetuă cu problemele vieții.

Poemul *Dacă viața* este o istorie lirică contrafactuală cu răspunsul dat prin câteva simboluri emblematice: o mare adâncă, o pădure verde, cerul albastru, un teatru, o grădină... Viața nefiind altceva decât o luptă coșbuciană cu izbânzile și neîmplinirile ei. Dorințele poetice se identifică cu tot atâtea acte telurice și astrale, cu visele care vizează infinitul.

Cu iubirea, nu-i de glumit!

În spațiul liric abordat, un număr mare de poeme se referă la femeie și iubire/dragoste: *Rămâi iubire, Târg cu viața, Ce e iubirea, Femeia mister, Femeia, E..., Catrene despre femeie, Partener iubirii, Străinul, Mi-e dor de anii de liceu, Te vreau ș.a.*

Aceste poeme impregnate de suficiente elemente romantice încântă de-a dreptul și provoacă emoții lectorului prin sintagme și versuri memorabile. Iubirea e văzută ca zbor lin pe-o aripă, sunet lin de harpă, pasăre măiastră, mângâiere de fecioară..., iar ca partener, iubirii, poeta simte/ trăiește dragostea. Pe muzică de vals și simfonie, În zbor, pe gheață în depărtare, Pe murmur viu de ape repezi, Pe visuri albe de poveste...

Poemul *Străinul*, demn de orice antologie lirică, propune analogii fantastice cu *Strigoii* (Arald și Maria) lui Eminescu: dragostefericire-împlinire:

Înlănțuiți în fața ploii de scânteie

Străinu-nalt și cu mireasa lui

Atinși de Cupidon, săgeată dreaptă

Rămaseră împlețiți pe veci, statui.

Fantastica dragoste a Mariei și Arald care învinge misterul morții a făcut obiectul Oratoriului *Strigoii* pentru soprană, bariton și orchestră de George Enescu (1916). Cu regret și nostalgie prezintă *Mi-e dor de anii de*

liceu, anii misterioși ai adolescenței când sufletul cântă, bobocii înfloresc și focul dragostei e acaparant: „Mi-e dor de anii de liceu./ De primul clopoțel care-a sunat./ De vise, de-amintiri de neuitat./ Prima iubire, primul meu eseu.”

„Înc-o dată iar și iară./ A iubi e primăvară” (Lucian Blaga). Iubirea adevărată, desigur nu-i posibilă decât între un El și Ea-femeia-simbol al cărei portret este realizat în tonuri cu sclipiri diamantine: „Femeia e o zeiță a frumuseții./ Un monument de marmură și fier;/ Mereu o cântă un gondolier.”

Sau: „de la Altă mireasă și iarnă capricioasă la Mare împărăteasă nu-i decât Raiul pe pământ/ Viață, legământ./ Doamnă prețioasă./ Femeie frumoasă.

Dacă este și **iarnă capricioasă** înseamnă că-i și Regină slabă, dar temută-n orișice cămin/ Amestec de scânteie, ridicol și sublim!

Alte versuri bucolice înfățișează satul românesc cu farmecul său de altădată, acum, cu populație din ce în ce mai împuținată, ființele dragi: mama, tata, soțul și fiul său Armand căruia-i dă sfaturi și urări frumoase, părintești: „Să nu renunți niciodată în viață/ La visul tău și la dorințe/ Să ai noroc din abundență;/ Este urarea mamei tale, prințe.”

Anotimpurile anului zugrăvite în pasteluri sunt atât de interesante prin imaginile vizuale și auditive, prin policromia lor emoțională.. A se vedea *Mărul, Catrene de primăvară, Flori de primăvară, Dantele de gheață, Iarna, Toamna...* În antiteză cu Viața apare, inevitabil, vocabula-poem „Moartea” - un final inevitabil care înspăimântă „trestia gânditoare” pascaliană, un fenomen fără replică ontologică (M. Eliade). Ideea poetică trimite la Eminescu pentru care „Moartea succede la viață./ Viața succede la moarte, iar în concepția autorului *Poemelor luminii*, Viața este înaintare, dar și retragere sau cum ar fi meditat același Eminescu, „Cu mâine zilele-ți adaugi./ Cu ieri viața ta o scazi/ Și ai cu toate astea-n față/ Mereu ziua ce da azi.”

Volumul se încheie cu poeme care evidențiază patriotismul înflăcărat al autoarei întruchipat în creații precum *România mea* - alt poem antologic - care are la bază procedeul interogației retorice și al mirării întru farmecul și frumusețea naturală a României. Exceptional poem, o realizare artistică sui generis, precum *Cântarea României* a lui Al. Russo și/ sau *Poema română* enesciană.

În aceeași arie tematică se înscriu *con brio* și poemele *Bat clopoțele, Drapelul*

românesc, *În țara mea totu-i frumos, 100 de ani.*

*Lupta vieții a fost și rămâne o stare perpetuă și inevitabilă, prezentată cu real talent în poemul *Aceasta este viața mea*, creat pe baza unor elemente în antiteză și a principiului maniheist, fără a se da învinsă, indiferent de obstacole, de adverități: „Aceasta este viața mea,/ Trăiesc cum vreau eu în ea./ Dacă e bine sau e rău/ Eu hotărâsc destinul meu.”*

Frumos, nobil și luminos destin, stimată

doamnă Maria Petrescu. La Jubileul pe care, cu emoții, îl așteptați, vă urez La Mulți Ani cu sănătate și, în continuare, realizări de seamă în plan familial, profesional și cultural. Stima și considerația sinceră a autorului acestei modeste cronici literare.

Marin I. Arcuș

Ianuarie, 2021, Rădinești-Gorj

Noutăți editoriale

STRĂINA

„STRĂINA” – ed. „Astralis”, autor Maria Petrescu, ediție româno-engleză-italiană . Ilustratie Coperta 1 - Carmen Florian – artist plastic.

Portretul autorului de pe coperta 4 – Crenguța Macarie, coperta - Raluca Tudor.

„Poeta abordează, bazată pe propria-i experiență de viață, realități ale căror semnificații originare le-am cam uitat sau le neglijăm, în mod conștient, în poezii precum:

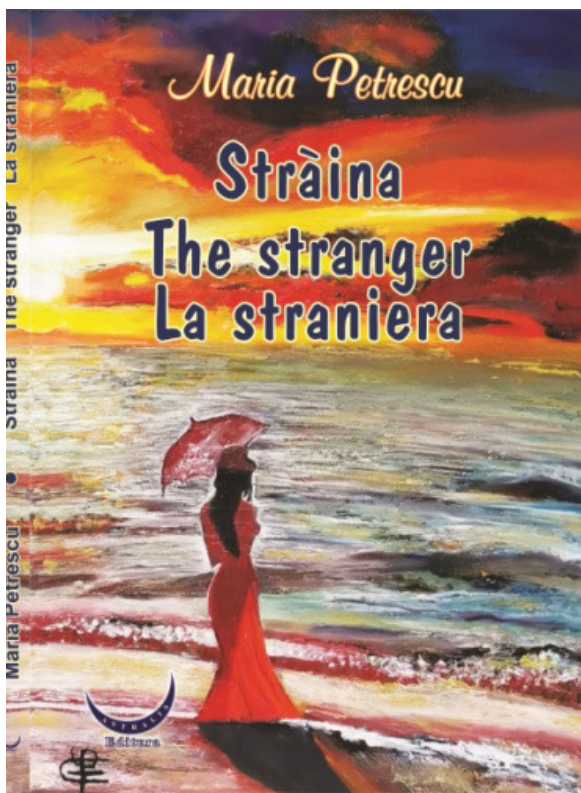
-„Partener iubirii”,

-„Străina”,

-„Străinul”,

-„Am obosit”,

„Nedespărțirea” (Mamei mele,

-Aurelia...): „În fiecare seară te văd / Cum stai singură și tristă/ Pe prispa goală, din lemn de brad/ La țară, unde casa încă există...”

Poeta surprinde o singurătate încremenită-n tăcere, încât ni-l evocă pe Alexandru Macedonski din acel faimos Rondelul lucrurilor, în care mușenia oamenilor e tulburată de vorbirea lucrurilor: „Oh, lucrurile cum vorbesc/ Și-n pace nu vor să te lase...”. Nu puteau lipsi din poeziile sale, ființele cele mai dragi; TATA despre care ne spune: „Aș vrea să tac, doar să-ți șoptesc/ Că viața trece repede și regretăm/ Ani și-amintiri se împletesc/ Noi încă nu vorbim, doar... cugetăm.”

Nu exagerez cu nimic afirmând că poezia România mea... Măini în rugă pentru țară merită s-o ai mereu la îndemână, pentru că, parcurgând-o, nu doar o dată, pentru luare aminte, te vei simți, la un moment dat, chemat să-ți așezi și tu, împreună cu toți românii, ale tale „Măini în rugă pentru țară”, ca ruga-ți fiind auzită de Dumnezeu, Atotputernicul să se simtă îndemnat, convins că merită să-i ocrotească pe români și Sfânta lor țară – România.

Geo Călugăru

ELENA CRISTEA

(pseudonim Uța Sala)

Asociația Literară „Creneluri Sighișorene” a primit un membru nou. Elena Cristea s-a născut la data de 18.01.1959, în comuna Băgaciu, jud. Mureș.

-1978 – A absolvit Liceul Sportiv „Bolyai Farkas” din Târgu-Mureș; în timpul liceului, a jucat baschet în divizia școlară.

-1975 a fost jucătoare de divizia A la Clubul Sportiv Universitar Târgu-Mureș.

-1974-1976 – Componentă a Lotului Național de junioare.

-1978-1989 – a jucat baschet la „Comerțul” Tg. Mureș, Divizia A.

-1978 – S-a căsătorit cu Aurel Ionel Cristea și au împreună o fiică.

-1978 angajată a I.C.S.M.I. – Întreprindere Comercială de Stat Mureș – Mărfuri Industriale. Specializată în domeniul comerțului.

-Absolventă a Universității „Lucian Blaga” din Sibiu – Fac. de Științe Economice. Licențiată în științe economice, domeniul administrarea afacerilor.

-1991, a înființat firma proprie SC IMPEX ROM-ELEN SRL Tg.-Mureș, unde își desfășoară activitatea până în prezent.

-2019 – Fondator a Cenaclului „Dumitru D. Silitră” de la Târnăveni.

Cărți publicate la editura „Vatra veche”

-2019 „Mărturisiri pe cord deschis” - debut

-2019 „O dragoste aproape perfectă”

-2020 - „Iubire în amurg”

Publicații în reviste:

-„Creneluri Sighișorene” de la Sighișoara - debut

-„Marea Târnăvă Mică” - Târnăveni

-„Rusidava culturală” – Olt

-„Cadran Mureșean” – Târgu-Mureș

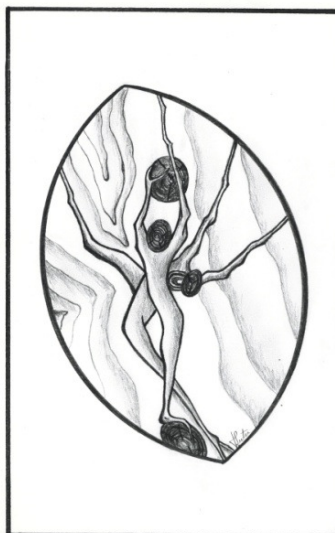
- Ziarul „Cuvântul liber”

Apariții în antologiile:

- „Caravana Culturii – Jurnal de călătorie” – 2019, ed. Kitcom

- „Cenaclul „Elena din Ardeal” ed. „Sf. Ierarh Nicolae”, coordonator Pr. Dr. preot Aurel Hancu.

Ianuarie 2021, membră a Asoc. Literare „Creneluri

Sighișorene”

Motto: Ușa sufletului meu va fi deschisă, doar pentru cei ce au un Dumnezeu și poartă-n pieptul lor un suflet, nu inimi de oțel!

Îngerul

Așez fruntea
în brațele iubirii
și-mi chem îngerul
să-mi mângâie tâmplele,
arătându-i visele mele
ținute în palmele
făcute căuș
și-i spun că aștept
să-mi vină fericirea
pecetluită cu dragoste
eternă,
ce demult a plecat
de la mine.
Știu că dragostea arde,
dar o voi stinge cu lacrimi
din care mi-am adăpat
sentimentul iubirii.

Tu, nebun frumos

O!!! Tu nebun frumos
ce-mi dai atâta energie
cu-al tău glas duios
și a ta nebunie.
O nebunie ce-o iubesc
și mi-o doresc, cu-ardoare,
de uneori înnebunesc,
Tu... raza mea de soare!

Sunt stânca

Sunt stânca bătută de ploi,
de vânturi și crivăț uneori,
zăpezi m-au acoperit,
dar sufletul meu
le-a topit.
Semeață și mereu
neclintită
de dragoste mistuită,
în flăcări... ard ca o torță
în esență... de lacrimă
și DOR.

GEORGE CĂLIN

*Societatea Culturală Apollon-România,
un veritabil promotor al activităților culturale
de excelență*

Cu părere de rău vedem zilnic cum în toată mass media din România, se propagă lipsa de bun simț, subcultura, crima, sinuciderea, violența, sexul, prostia și parvenitismul, prin oameni insuficient de pregătiți, aroganți și complet lipsiți de respect, caracterizați de incomptență și de incapacitatea de a veni cu soluții viabile, pentru care nu contează decât „senzaționalul” și câștigul material imediat promovând valorile nerepresentative ale poporului român.

România trebuie să considere educația și cultura elemente de importanță strategică ale dezvoltării sociale și comunitare, factori esențiali atât ai dezvoltării individuale, cât și ai consolidării sociale – prin dialog și coparticipare activă.

Cultura contribuie la structurarea societății și a personalității umane; ea trebuie privită ca mod de viață al individului și al societăților – element prin care acestea se diferențiază și, în egală măsură, un canal de comunicare și un liant social de primă necesitate în formarea tinerelor generații.

Cultura reprezintă expresia identității și miza diversității, valori comunitare esențiale care trebuie asumate și susținute prin demersuri și programe pro-active.

Educația prin cultură și pentru cultură se află în centrul preocupărilor societății românești actuale. Cunoștințele culturale sunt esențiale pentru dezvoltarea personală a copiilor, adolescenților și adulților tineri și, din acest motiv, ea trebuie percepută ca fiind o

parte

importantă a dezvoltării generale a fiecărui tânăr și trebuie privită ca unul dintre aspectele esențiale ale educației acestora.

Accesul și participarea la actul de cultură și educație constituie drepturi fundamentale, recunoscute ca atare prin toate Constituțiile statelor lumii, privind organizarea și funcționarea entităților culturale, într-un climat propice dezvoltării armonioase a tinerelor generații și însușirii lor de cunoștințe și comportamente benefice bunului mers al acelor entități, în deplină libertate, pace și democrație. Orice Societatea Culturală din România are căderea morală și obligația legală de a interveni pentru rostirea adevărului, corecta informare, modul în care, prin misiunea ei trebuie să educe, să formeze, să modeleze tinerele generații.

Din aceste considerente, în luna martie a anului 2006 am înființat Societatea Culturală Apollon-România, care are ca obiect de activitate promovarea și păstrarea culturii naționale prin:

1. Înființarea unei edituri pentru editarea unor cărți și reviste literare:

- am înființat trei edituri funcționale - *Apollon, Anca și Ro.cart*, prin care s-au editat, de-a lungul anilor, peste 5.000 de titluri de carte;

- trei reviste Apollon, Apollon Junior, EcoSystem și două suplimente Agora și Academica.

2. Organizarea și direcționarea tuturor activităților cultural-educative care au ca obiect interesele membrilor societății:

- s-au derulat peste 10.000 de activități culturale în țară și străinătate, lansări de carte, vernisaje, conferințe, simpozioane, sesiuni științifice și istorice, aniversări, comemorări, concursuri de literatură și artă, concerte și expoziții cu caracter permanent (lunar, trimestrial, semestrial sau anual) dintre care amintim:

- **conferințe** susținute de diverse personalități culturale și diplomatice: „Hora la români”,

„Călușul Românesc - ceremonial tradițional de Rusalii în partea de sud a țării”, „România – tărâmul dezrobirii”, „Dumnezeiasca Înfrumusețare a lui Hristos”, „Antim Ivireanul – ctitor de cultură și credință”, „Civilizația creștină - Civilizația este una și trăirea creștină este alta...”, „Sfântul Apostol Andrei - Apostolul lupilor”, „Armindeni - Sărbătoare a lucrului la câmp – obiceiuri și tradiții de primăvară”, „Ștefan cel Mare și Sfânt – domnitor creștin”, „A doua unire a românilor, un prim pas spre Marea Unire”, „Miorița – creație simbol pentru neamul românesc”, „Poezia primăverii”, „Controversatul voievod Vlad Tepeș – Dracula”, „Implementarea Convenției ONU cu privire la drepturile copilului în zonele de conflict: de la deziderat la realitate”, „Psihologia martorului minor”, „Vatră dulce strămoșească”, „Sărbătoarea pâinii”, „Taina Pocăinței și Crucea Ispășirii”, „Copiii au drepturi”, „Cultura între rural și urban (periferie sau centru?) – Cultura de mahala”, „Nichita Stănescu: lecții de ieri, lecții de mâine...”, „Alteritatea – fenomen de interpretare a relațiilor de comunicare socio-umane”, „Tradiții și obiceiuri de iarnă la români”, „Râmnicu Sărat - închisoarea tăcerii” – prag de suferință în evoluția societății românești”, „Colinde, colinde.., e vremea colindelor...”, „Levant, Legănul Diplomatiei Culturale”, „Presa de ieri, presa de astăzi”, Nichita Stănescu – Îngerul blond, „frumos ca umbra unei idei...”, „Conștientă și arta de a scrie”, „Conștientă și cunoaștere – o abordare interdisciplinară”, „Încoronarea modernității – libertate și geopolitică”, „Asasinarea lui Barbu Catargiu - întâiul premier unic al Principatelor Unite” etc.

- **simpozioane organizate:** „330 de ani de la nașterea Domnitorului cărturar Dimitrie Cantemir”, „Sisteme de evaluare a rezultatelor, pozițiilor valorice și acțiunilor în beneficiul cetățeanului”, „Probleme ale literarizării textului dialectal. Introducere în filologia românească. Probleme. Metode. Interpretări.”, „Strategii moderne, calitate, perfecționare, formare continuă în învățământul universitar românesc”, „Studiul limbilor moderne în Europa celor 27: miză și perspective”, „Metode moderne de predare și povestire digitală”, „Educația la timpul viitor”, „Cultivarea abilităților de comunicare orală și scrisă pentru o adecvată utilizarea în viața socială a elevilor”, „Intersectarea

universul cotidian al copilului cu cel școlar, printr-o viziune transdisciplinară asupra literaturii și lecturii”, „Literarul și nonliterarul, esteticul și extraesteticul în modernitate”, Sesiunea de comunicări științifice „Retrări istorice în veacul XXI” (16 ediții), „Limba și literatura italiană în prezent și în istorie”, „Democrație, demnitate și diplomație în făurirea României Mari”, „Formarea competențelor specifice privind receptarea și producerea textelor literare”, „Centenar 2018 - ducem România mai departe prin cultură, tradiție și spiritualitate”.

- **festivaluri și concursuri naționale și internaționale de literatură și artă:** Festival național de poezie și muzică creștină pentru elevi „Flori pe cunună de spini” (18 ediții); Concurs de jurnalism pentru elevi „Ion D. Barbu” (10 ediții); Festival de istorie creștină - România – Moldova - „Suflet românesc” (15 ediții); Festival național de film religios „Ziua Crucii” (9 ediții); Festival de colinde populare „Deschide, ușa creștine!” (16 ediții); Festivalul de colinde populare românești „La poarta Raiului”, (6 ediții); Festival-concurs de folclor „Dor pe Bărăgan” – datini, obiceiuri, tradiții (5 ediții); Festival național de interferențe culturale în spațiul etnografic și folcloric românesc (8 ediții); Concurs și expoziție internațională de artă fotografică „Metamorfozele Cerului” (21 ediții); Festivalul internațional „Lacrimi pentru nemurire” - în memoria interpreților Doina și Ion Aldea Teodorovici (5 ediții); Festivalul internațional de creație literară (poezie și proză) „Vis de toamnă” (8 ediții); Festival internațional de poezie „Nichita Stănescu” (15 ediții); Festival Internațional de poezie „Grigore Vieru” – „Sunt iarbă. Mai simplu nu pot fi.” (9 ediții); Concurs Internațional de creație literară „De Dragobete se sărută fete!” – „Scrisoare de dragoste” (16 ediții); Concurs internațional de creație literară pentru elevi „Cinste Limbii Române” (12 ediții).

- **proiecte culturale naționale și școli de vară:** Școala de vară - Etnografia românilor - Izvoare referitoare la origine (6 ediții); Școala de vară – Agricultură - îndeletnicire de bază a românilor de-a lungul istoriei (4 ediții); Școala de vară - Cultura materială a poporului român (7 ediții); Școala de vară - Cultura spirituală - Familia românească. Sărbători de familie. Sărbători calendaristice (5 ediții); „Academica” - cerc de creație literară, lectură

liberă și artă plastică pentru elevi (peste 150 de întâlniri) etc.

3. Sprijinirea apariției unor reviste școlare tematice:

- **reviste școlare și creștin-ortodoxe:** „Catedrala”, „Biruința”, „Anotimpurile poeziei”, „Vip Junior”, „Femeia ortodoxă”, „Veteranul”, „Simfonia cuvintelor”, „Tablou de liceu”, „Jurnalul albinuțelor”, „Univers matematic”, „Cronos”, „Amicii”, „Începuturi”, „Reverberații adolescente”, „Muguri jilăveni”, „Glasul viselor”, „Curioșii”, „Mugurașii +”

4. Organizarea de târguri tradiționale pentru promovarea obiceiurilor și tradițiilor meșteșugărești locale:

- Festivalul Internațional al vinului „Licori pe Bărăgan” (7 ediții);

5. Apărarea și promovarea valorilor societății civile:

- **conferințe susținute:** „Profesia diplomatică în România”, „Management Educațional: Accesare finanțare europeană”, „Managementul riscurilor în sectorul public”, „Managementul educației și didactica specialității în România”, „Promovarea activităților de practică pedagogică – factor determinant al învățământului european”, „Diplomație și conflict în relațiile internaționale”, „Perspectivele unei cariere diplomatice” etc.

6. Promovarea activităților cultural-educative și umanitare pentru elevi:

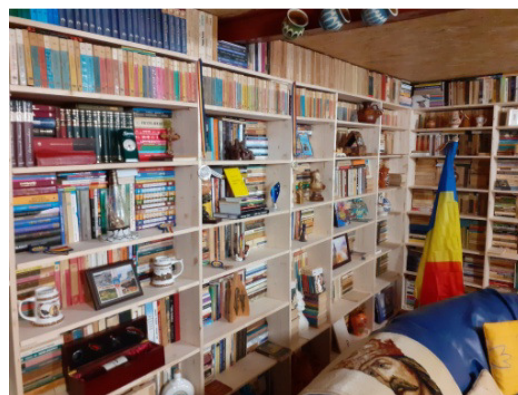
- **conferințe susținute:** „Democrație și libertate în viața copiilor”, „Decăderea din iadul copiilor pe pământ sau Țara lui - eu te-am făcut, eu te omor!”

7. Promovarea valorilor intelectuale, istorice, arhitecturale, etnografice și de folclor autentic:

- **conferințe susținute:** Spiritualitate și comunitate în cultură, credință, neam și țară – păstrarea și promovarea valorilor de patrimoniu național; Spațiul românesc: Cultură – Tradiție – Viitor - conștientizare privind beneficiile activităților culturale în dezvoltare spirituală a comunităților românești de pretutindeni; Român sunt de când mă știu! - informare și conștientizare în vederea schimbării atitudinii sociale și vechilor stereotipuri contrare ideii de neam și țară etc.

8. Apărarea patrimoniului cultural național:

- **conferințe susținute:** „Tradiții comune

românești în Bucovina de Nord și cea de Sud, expresie a unității de credință și de simțiri”, „Civilizație, istorie și cultură românească. Tinerii basarabeni și moștenirea culturală românească”, etc.

9. Promovarea activităților cultural-religioase interconfesionale:

- **conferințe susținute:** „Tradițiile românești – haină a spiritualității ortodoxe naționale”, „Teologie și istorie bisericească – de la Sfintele Taine la sfințirea omului”, „Femeia în Biserică, familie și societate”, „Libertatea de expresie și libertatea religioasă, libertăți fundamentale ale persoanei umane”, „Rezistența prin religie în timpul regimurilor totalitare” etc.

10. Educația și conștientizarea publicului privind studiul și protecția mediului:

- **Campanie de conștientizare** a populației pentru protejarea mediului înconjurător în arealul râului Ialomița „DEPI - Dezvoltare – Ecologizare – Protejare – Informare”

- **conferințe susținute:** „Promovarea tehnologiilor nepoluante și a soluțiilor durabile de reducere a poluării”, „Dezvoltarea spiritului competitiv în domeniul ecologiei și protecției mediului, informaticii și asigurarea prin dezvoltarea tehnico – științifică a educației pentru mediu”, etc.

11. Apărarea patrimoniului natural și valorificarea acestuia conform principiilor economice ale ecologiei;

12. Înființarea unui Salon literar „Lecția de poezie”:

- Serile de poezie, muzică și artă „Lecții de poezie” - „la o cafea cu Apollon” (336 ediții).

13. Înființarea Cenaclului „Apollon-România”:

- peste 500 de ședințe ale Cenaclului „Apollon-România”, care numără peste 300 de membrii scriitori și simpatizanți.

14. Susținerea Trofeului „Apollon-România”:

- decernarea anuală a două Trofee „Apollon-România”, pentru excelență în cultură, artă și civilizație unei personalități culturale din România și alteia din Basarabia. S-au acordat, până în prezent, 18 trofee.

15. Înființarea unui fond de carte „cu autografe” - Biblioteca „Apollon-Autograf”:

- cu ocazia Zilei Culturii Naționale - 15 ianuarie 2021, am inaugurat noul sediu al Bibliotecii „Autograf – Apollon” din Urziceni, str. 1918, nr. 33. Biblioteca „Autograf – Apollon” deține 6.348 de volume, din care 4.112 sunt cu autograful autorului.

Mulțumim tuturor scriitorilor care ne-au dăruit aceste cărți și așteptăm, în continuare, cărțile dvs., pe adresa Societatea Culturală Apollon-România, Calea București, nr. 61 – 63, parter, Urziceni, Ialomița, CP 925300! Vivat Cultura!

16. Înființarea unei Trupe de teatru pentru elevi - „SCENA”:

- Trupa de teatru pentru elevi „Scena” are în componență 23 de elevi de liceu (actori) care au susținut peste 100 de reprezentații cu recitaluri de poezie și piese de teatru scurt.

17. Organizarea unor activități de reciprocitate culturală cu oameni de cultură din toate țările, cu precădere din țările europene:

- conferințe susținute: „Cetățenia europeană și Cetățenia națională”, „Dreptul european și Dreptul național”, „Arta negocierii în Diplomatie”, „Eficientizarea mobilității în educație la nivelul statelor membre ale Uniunii Europene”, etc.

18. Asocierea cu alte asociații sau societăți culturale, cât și cu instituții de același fel pentru menținerea unui climat de onestitate în cultură și artă și pentru derularea unor activități la nivel local, județean, național și internațional privind cultura, arta și civilizația:

- parteneriate culturale active cu: Societatea Culturală Ideal – Chișinău, Basarabia; Biblioteca Metropolitană București; Asociația Literară „Creneluri Sighișorene”; Institutul Cultural Român; Consiliul Mondial Român; Casa de Cultură Urziceni; Consiliul Județean Ialomița; Muzeul Județean Ialomița; Academia Oamenilor de Știință din România; Asociația Națională a Cavalerilor de CLIO; Colegiul Național de Apărare Carol I; Centrul de Studii Sud-Est Europene Filiala Iași a Academiei Române; Muzeul Național de

Istorie și Arheologie Constanța; Muzeul Militar Național; Muzeul Marinei Române Constanța; Centrul de Studii Sud-Est Europene al Universității București; Universitatea Hyperion București; Academia de Științe Istorice Chișinău – Rep. Moldova; Societatea Istoricilor din Rep. Moldova; Primăria Comunei Maia; Școala Națională de Studii Politice și Administrative, București, România; Centrul European de Pregătire Profesională în Diplomatie, Gyula, Ungaria; Academia Națională de Informații „Mihai Viteazul”, București; Universitatea „Lucian Blaga”, Facultatea de Litere și Arte Sibiu; Inspectoratul pentru Cultură Ialomița; Comitetul Național Român pentru Drepturile Copiilor - Convenția ONU; Casa de Cultură Fetești, Ialomița; Editura Bibliotheca, Târgoviște; Editura Biodova, Chișinău – Rep. Moldova; Editura Orfeu, București; Editura Destine, București; Editura Rawex Coms, București; Editura Antim Ivireanul, Rm. Vâlcea; Editura Betta, București; Editura Carpathia, București; Centrul Universitar Drobeta Turnu Severin; Universitatea Creștină „Dimitrie Cantemir”; Arhiepiscopia Râmnicului, Rm. Vâlcea; Episcopia Dunării de Jos, Galați; Centrul Cultural UNESCO „Ionel Perlea”, Slobozia; Catedrala „Sfânta Teodora de la Sihla”, Chișinău, Rep. Moldova; Biblioteca Națională Moldova; Casa Memorială „Nichita Stănescu”; Colegiul Național „Grigore Moisil”, Urziceni; Asociația Tineretul ONU din România, filiala Cluj Napoca; Muzeul Țăranului Român, București; Biblioteca Națională a României; Facultatea de Litere a Universității de Stat din Moldova, Chișinău; Facultatea Istorie și Filosofie, Departamentul Filosofie și Antropologie, Chișinău; Muzeul Municipal Râmnicu Sărat; Catedrala creștin-ortodoxă Sfinții Împărați Constantin și Elena – Urziceni; Universitatea Valahia Târgoviște; Teatrul Municipal „Bacovia” – Bacău; Institutul Român de Management al Artei, București; Facultatea de Jurnalism și Științe ale Comunicării Chișinău; Colegiul Național „Emil Racoviță”, Iași; Școala Gimnazială „Ion Creangă”, Bacău; Institutul European din România; Facultatea de Comunicare și Relații Publice (S.N.S.P.A.), București; Facultatea de Drept, Universitatea din București; Facultatea de Teologie, Constanța; Universitatea Tehnică din Cluj-Napoca - Centrul Universitar Nord,

Baia Mare; Universitatea de Vest Timișoara; Asociația de Relații Internaționale „Est-Democrația” Iași; Asociația pentru Civilizație Ortodoxă din România, Buzău; Academia Omenilor de Știință din România; Muzeul „Cezar Petrescu”, Bușteni; Fundația Universitară a Mării Negre; Asociația de Drept Internațional și Relații Internaționale București; Societatea Dante Alighieri, Secția de Limba și literatura italiană a Facultății de Litere a Universității din Craiova; Asociația „Uniți pentru Satu Mare”, Teatrul de Nord Satu Mare; Cercuri de istorie și literatură ale elevilor de gimnaziu și liceu; Profesori universitari, istorici militari, cercetători, studenți, elevi etc.

Pentru toate activitățile desfășurate Societatea Culturală Apollon-România a primit diverse distincții și medalii naționale și internaționale: Premiul „Mihai Eminescu” al Academiei Române, în anul 2011, pentru întreaga activitate culturală; Trofeul „Ioan Petru Culianu”, pentru implicarea în actul cultural scris și promovarea scriitorilor din țară și străinătate prin revista de cultură, artă și civilizație Apollon, Iași, mai 2009; Marele Trofeu „Artur Silvestri pentru Cultură” – Consiliul Județean Vâlcea și Fundația Culturală „Curierul de Vâlcea” pentru întreaga activitate culturală, Rm. Vâlcea, 14 – 18 mai 2013; Trofeul „Cultură și civilizație”, Primăria Edineț, Rep. Moldova, pentru întreaga activitate în interesul culturii naționale românești, aprilie 2016; Trofeul „Cerurile Oltului” – Salonul Internațional de Literatură și Artă „Rotonda plopilor aprinși” – Rm. Vâlcea, mai 2014; Trofeul „UNESCO – 2014”, pentru activitate și promovarea valorilor culturale fără frontiere, Chișinău, Rep. Moldova;- Trofeul „Două inimi gemene”, pentru contribuție în promovarea valorilor culturale românești, Chișinău, Rep. Moldova; Trofeul „Ștefan cel Mare și Sfânt” - 2014, pentru cultură, artă și civilizație, Centrul creștin ortodox „Ștefan cel Mare și Sfânt și Sfânta Teodora de la Sihla”, Chișinău, Rep. Moldova; Medalia omagială–„Nichita Stănescu”, Consiliul Județean Prahova, martie 2013; Medalia „Ștefan cel Mare” a Centrului creștin-ortodox „Sf. Ștefan cel Mare și Sfânta Teodora de la Sihla” – Chișinău – Republica Moldova, iulie 2012; Medalia „300 de ani de la Martirajul Sf. M. Constantin Brâncoveanu, 1714 – 2014”, Sf. Mănăstire Sâmbăta de Sus,

aug. 2014; Medalia Omagială „Alexei Mateevici – Limba Română”, pentru păstrarea și promovarea Limbii Române prin publicațiile Apollon, Ministerul Culturii din Rep. Moldova, august 2015; Medalia Ecumenică „Sf. Stephans Dom, 1147 – 2017”, Primăria orașului Viena, Austria, pentru promovarea prin literatură a tradițiilor, a culturii și civilizației europene, martie 2017; Medalia „Alexandru Ioan Cuza”, pentru implicare în promovarea istoriei naționale românești, Muzeul Unirii - Iași, feb. 2018; Medalia „Slujire și Dăruire”, Episcopia Sloboziei și Călărașilor, ianuarie 2018; Medalia „Centenar 1918 – 2018”, Asociația Națională a Cavalerilor de Clio, pentru implicare în promovarea și păstrarea valorilor naționale, septembrie 2018; peste 300 de „Diplome de excelență” de la diverse societăți și asociații culturale din țară și străinătate; opt „Acte de recunoștință” de la diverse societăți și asociații culturale din țară și străinătate etc. Societatea Culturală Apollon-România are două filiale prin care desfășoară alte activități culturale: Filiala Apollon-România Chișinău, Basarabia, coordonată de scriitoarea și cercetătoarea științifică Lidia Grosu și Filiala Apollon-România, Bărcănești, Ialomița, coordonată de ing. Anca Elena Călin.

Vreme de 15 ani, din anul 2006 și până în prezent, Societatea Culturală Apollon-România susține cultura vie, oriunde se manifestă aceasta. Dorim recunoașterea statutului culturii independente, dorim un acces cât mai echilibrat la resursele financiare publice și de protecție socială. Nu suntem prin aceasta adversarii activităților realizate de instituțiile publice de cultură, și nici ai artiștilor și lucrătorilor culturali din sectorul public. Susținem însă acea cultură dinamică, emergentă, care contribuie activ la dezvoltarea tuturor sectoarelor de activitate dintr-o societate modernă, care evoluează odată cu societatea umană și care îi exprimă artistic vitalitatea și noutatea, nu-și uită trecutul și face pași siguri spre viitor...Încă de la data „nașterii” cei peste 500 de membrii Apollon-România au realizat din fonduri proprii toate cele 18 repere culturale propuse, importante pentru cultura română.

George CĂLIN,
*Ambasador cultural Convenția ONU-
Geneva, Președinte fondator al Societății
Culturale Apollon - România*

FEBRUARIE

Șezătoare românească

În data de 6 februarie 2021 - Consiliul Mondial Român, Organizația București-Ilfov, în parteneriat cu Asociația Alianța pentru Educație și Reformă, au organizat o Șezătoare românească, sub bagheta doamnei Mioara Voicu, coordonator programe culturale. Un eveniment cu poezie, muzică, obiceiuri românești, meșteșuguri tradiționale și tineri debutanți, promovați de CMR la fiecare eveniment.

Felicități Mioara Voicu, Aura Floris ,
Magda Bacescu, Doina Teg , Ion Forcos , Ioan
Ratiu , Ștefan R. Apostol!

Aura Ungureanu

Moștenirea brâncușiană

S-au împlinit 145 de ani de la nașterea sculptorului Constantin Brâncuși, eveniment organizat de Consiliul Mondial Român, Organizația București-Ilfov, în parteneriat cu Asociația AER. A fost organizată o expoziție de grafică semnată Mihai Cătrună, unde au putut fi admirate lucrările „Pasărea măiastră”, „Poarta sărutului” și „Coloana infinitului” și o prezentare de costum popular autentic având simbolul coloanei infinitului, cu o vechime de peste 100 de ani, de către Marinescu Beatrice, meșteșugar popular, membru CMR.

Constantin Brâncuși s-a născut pe 19 februarie 1876, la Hobița. A absolvit Școala de

Arte și Meserii din Craiova în anul 1898 și, în 1902, Școala Națională de Arte Frumoase de la București. În 1907 își expune lucrările pentru prima oară la Societe Nationale des Beaux-Arts și la Salonne d'Automne din Paris, oraș în care se stabilește, ulterior și în care încetează din viață la data de 16 Martie 1957.

De la Coloana Fără Sfârșit, Poarta Sărutului, Aleea Scaunelor și Masa Tăcerii, elemente ale Ansamblului Monumental „Calea Eroilor” de la Tg Jiu și până la atingerea „esenței zborului” din seria „Măiestrelor” în bronz și marmură, creația sa întruchipează o adevărată viziune despre lume, rămânând în plastica mondială „modelul necontestat al secolului ce se încheie, ca și a celui ce urmează”, potrivit volumului „Membrii Academiei Române/1866-2003”.

Începând cu anul 2016, la 19 februarie, se sărbătorește Ziua Națională „Constantin Brâncuși”. A murit pe 16 martie 1957, la Paris, lăsându-ne o moștenire de valoare.

Maria Petrescu

DRAGOBETE - ZOOM

Clipa poeziei

Întâlnire on-line a Cenaclului „Creneluri Sighișorene”, vineri 26 februarie 2021. Așa cum dorul după întâlnirile de cenaclu nu se ostoiește, facem orice, pentru a avea părtășia momentelor feerice, cum și cât se poate. De această dată ne-am văzut cu camera zoom în „clipa poeziei”, cu:

- Ana Munteanu Drăghici și Ana Ligia Grindeanu din Chicago,

- Tina Avramescu din București,

- Viorica Negoiaș de la Brașov

- Gabriella Costescu și chitaristul Traian Comșa din Sighișoara

- Elena Cristea din Târnăveni

- Regizor Antonio Moldovan, Sighișoara

Acolo unde se adună doi sau trei în numele culturii, CENACLU se numește.

Vă invităm să lecturați câteva poeme dedicate veșnicului îndrăgostit Dragobete.

Petale

(Ligia Ana Grindeanu)

Câteodată
nu mai avem cuvinte
Se rotunjesc tăcute
în petale
Și iau culoarea
bătăilor inimii
Pentru o clipă
de iubire promisă.

Și dacă s-ar ridica
din albul zilei
Și dacă te-ar atinge
cu răspunsuri
La întrebări
neîntrebate încă,
Ai vrea să le cânti
nemurirea?

Petale de început de poem
Răscolite de frigul
dimineții
Trandafiri fără anotimp
Reîntorși în noi
din al valsului timp.

Dragobete călător

(Ana Munteanu Drăghici)

A sosit Dragobetele
Printre plaiuri și flori
Chicotind fetele
Îl așteaptă în zori ...

Ramuri fug risipire
De petale atinse de dor
Apele dragostei
înmiresmare
Ochii îndrăgostiți
de fecior.

La braț cu Făurar
Încântă Dragobetele,
Înfloresc culorile dar
Miresmele-pletele ...

Jurăminte-petale cuvinte,
Neînvinse de viscole flori,
Bolțile aducerilor aminte
Străbătute de unici fiori...

Clipele surori de cruce,
Trecere fără trădări
Primăverii verde răscruce
Surâsul albastrelor zări.

Ciripit de păsări,
românesc,
Ramul înflorind
cu cântecul ...
Sanctuarul azuriu ceresc,
Dragostea tresărind
descântecul...

Dragobete

(Tina Avramescu)

Cutreieri timpul,
datină străbună
Revii în fiecare an
cu voie-bună
Tu Dragobete,
al Dochiei fecior
S-aduci iubire-n viața
tuturor.

Când iarna fuge-n
lumea ei, hoinară
Ești solul ce vestește
primăvară
Căci tu redai
naturii strălucirea
Și-n suflete redefinești
iubirea.

Mai știu

(Gabriella Costescu)

Mai știu sărutul tău
dulceag
Ce mi-l dădeai mereu
în prag
În fiecare zi de zori
Cu dragoste și cu fiori

Mai știu ce tandru
mă priveai
Când mâna-n mână
îmi țineai
Și mă sorbeai ca din pocal
Și-aveai miros de portocal.

Și îmi șopteai vorbe de dor
Dar ști acum
cât mi-e de dor?
Mai ști tu fața să-mi
cuprinzi
Mai ști în păr floare
să-mi prinzi?

„La braț cu Dragobete”,
am împletit măștișoare
poetice premergătoare
sărbătorii de primăvară,
inspirată, Ana Munteanu
Drăghici împreună cu fiica
Ligia, au confecționat
câteva măștișoare cu care
au decorat drapelul
românesc, să simtă și
americani că unde calcă
un român, România se
numește. Bucuria întâlnirii
se regăsește în creații.
Mulțumesc tuturor pentru
participare și implicare.

Gabriella Costescu

Când rădăcinile

(Viorica Negoiaș)

Când rădăcinile
se răzbună,

spiritul copacilor
răsună în lungimea lor.
Pământul se cutremură,
se revarsă ape.
Când spiritul rădăcinilor
se răzbună.
Nu e noapte, nu e zi fără
umbră și urmă de viață.
A fost verde
într-o dimineață
și cuib noaptea
pentru păsările lui.
A fost, vreme bună,
peste noi să apună,
în rădăcini supărate,
în față în spate,
nicio urmă de drum,
să mă opresc, ce să adun?
Mă răzbun.
Revolta mi-e una
și nu e totuna.
În rădăcini, aveam vecini,
copacii înalți,
brazi până la cer, mister,
cântat prin buze, de frunze,
aveam.
Aveam binecuvântarea lor,
iar rădăcinile
nu se răzbunau.

Clipa îngenunchează

(Elena Cristea)

Cutreieram pădurea
și-n suflet îmi picura
iubire,
ascultam cum pulsează
seva-n copaci.

M-am înfrățit cu pădurea,
simțind cum clipa
îngenunchează,
hrănindu-mi netrăirile.

Cu lacrima pe gene
am cioplit chipul tău
pe cărări de iubire,
strângând iertare
în buchete de dragoste,
cu parfum de cer.

Ciripitul păsărilor m-a dus
într-o altă dimensiune,
îmi răsună vântul prin
gânduri, știind...
că ternul cerului din mine
îl voi schimba...
să picure stropi argintii,
iar prin vene
îmi curg raze de soare
ce-mi dau strălucire
să renasc în fiecare
dimineață în privirea ta
schimbând pașii sorții.

LA ANIVERSARE

O altfel de Lecție de poezie, de această dată „Portretul unei inimi” - Dl. George Călin, la 60 de ani de viață, Fetești, Ialomița 2021. La mulți ani unei inimi puse în slujba culturii și spiritualității românești! Consiliul Mondial Român, Organizația București-Ilfov, reprezentată de Maria Petrescu și Aura Ungureanu a oferit o plachetă aniversară, D-lui. Ambasador George Călin, pentru întreaga activitate.

„Cărțile sunt căraușii civilizației. Fără cărți, istoria e mută, literatura nu are glas, știința paralizată, iar gândirea și meditația suspendată”.(Barbara Tuchman istoric, autor și jurnalist american). Cititorule, dacă ai vreodată curiozitatea să afli câte ceva despre orașul Fetești și despre personalitățile sale, cum deschizi pagina te întâmpină „**Portretul unei inimi**”, desigur George Călin, scriitor, poet, eseist, diplomat Ambasador al Culturii Convenția ONU Geneva.

În data de 25 feb. 2021, Primăria Municipiului Fetești împreună cu Casa de

Cultura și Cenaclul „Lumina”, în semn de mare prețuire l-au sărbătorit pe fiul lor George Călin într-un cadru al amintirilor și poeziei.

Firește ne-am bucurat de toate personalitățile orașului, Primarul - Sonchereche Laurențiu Georgică - și viceprimarul Stoian Sergiu Ștefan iubitori ai culturii și susținători ai actului cultural ce fost prezenți pe întreaga perioadă a evenimentului. S-au legat noi prietenii și schimburi de carte între Cenaclul „Apollon” București și Cenaclul „Lumina”- Fetești, plecând cu promisiunea că ne vom revedea curând. Orașul Fetești a fost un leagăn cultural pentru câteva ore, cu oameni speciali, gazde perfecte, cărora le mulțumim pentru modul cum am fost primiți!

**Aura Ungureanu,
București**

DARIUS DURUTYA

Sunt Darius Durutya, artist, inginer, dar mai întâi de toate sunt un simplu om. Datorz aceasta faptului că m-am născut la Sighișoara într-o zi de joi, acum douăzeci și cinci de ani, într-o familie iubitoare, și înțelegătoare. Am fost pasionat de desen și muzică dintotdeauna, iar visul de a ajunge artist m-a ajutat să plutesc prin Școala generală „Zaharia Boiu” și Liceul Teoretic „Joseph Haltrich”, timp în care am umplut mai multe caiete cu schițe decât cu notițe, și mai multe ore compunând muzică decât citind puținele notițe.

Dar precum orice obiect zburător trebuie să aibă o legătură cu solul, eu am decis să urmez studiile superioare în cadrul Facultății de „Chimie și Inginerie Chimică” din cadrul UBB Cluj-Napoca. Momentan, absolvent fiind, lucrez ca și inginer în pregătire în cadrul Companiei Emerson, și în timpul liber mai decolez pe boltele artelor atât de dragi.

Vă mulțumesc pentru că ați citit a mea scurtă descriere, și sper că în continuare să apreciați propriile versuri, care sunt sarea și piperul albumului „Basm

Incult” al proiectului de muzică alternativă din Cluj: „Cloșca”.

Cosmosul noaptea

Vreau să iau un tren
Depart de tine.
Să mă pierd în lumea largă,
Cât pământul mă va ține.
Un tren marfar și gălăgios,
Pe-ale viselor șine,
Sau un tren interstelar
Pe ceruri gri, sau senine

Și dacă trenul se oprește,
Să mă iau să fug,
Picioar după picioar
Și inima din piept s-o smulg.
Cu ea în mână am să mă târăsc,
ostenit.
Mușcând din granița galaxiei
9zvâlt, neînțepenit.

Iubitu' nu-nțelegi ce-ți spun,
Lasă-mă să ți-o pun în șoapte:
Cosmosu-i un loc rece și crud,
Mai ales pe timp de noapte.
Mai ales pe timp de noapte.

Vreau să înconjur stelele
Ce-mi luminează cuibul.
Și să zburd pe nevăzute aripi
Ce lasă-n urmă doar dubiul.
Pământul ți-l las ție,
Oricum devine mult prea mic.
Zburd, căzând în infinita inerție
În vidul mult prea plin de nimic.

Iubitu' nu-nțelegi ce-ți spun,
Lasă-mă să ți-o pun în șoapte:
Cosmosu-i un loc rece și crud,
Mai ales pe timp de noapte.
Mai ales pe timp de noapte.

Iubita mea nu vrei să înțelegi,
Eu am ales să plec departe.
Și-ncă un lucru ar fi bine de știut:
În cosmos nu e nici zi, nici
noapte!

Iubitul meu, nu vrei să înțelegi,
Nci dacă ți-o pun, frumos, în
șoapte:
Cosmosu-i un loc rece și crud,
Indiferent dacă e zi, sau noapte!

Iar acum cad înghețat de neclintit

În remușcarea alor mele fapte.
Pentru tine revenit-am
de la infinit
Ca să-ți fiu alături...
Să-ți fiu alături...
Să-ți fiu alături...
În această noapte...

Supliment de Vis

Ziua de ieri încă plânge
Și-și face mormânt în sânge.
Un tremur, un fior...
Aproape că simt că zbor!

Pierdut pe simpla cale,
Bântuit de stafii vizuale.
Un tremur, un fior...
Aproape că simt că mor!

Nu am nevoie să nu mai simt!
Nu am nevoie, singur să mă
mint!
Nu am nevoie de al lumii permis!
Nu am nevoie de supliment de
vis!

Ziua de ieri încă plânge,
Iar centaurul mă înfrânge,
Al meu cutremur devastator...
Sunt un zeu nemuritor!

Nu am nevoie să fiu bivalent!
Nu am nevoie de medicament!
Nu am nevoie să devin chimist!
Nu am nevoie să fiu trist!
Nu am nevoie să nu mai simt!
Nu am nevoie, singur să mă
mint!
Nu am nevoie de jargonul admis!
Nu am nevoie de supliment
de vis!

Secolul XIX, pardon / secolul XXI

Lumea trăia în întuneric
Și mânca lătură de porci.
Se-nvârteau în golul sferic
Și erau și ei mâncați de escroci!

Timpul cerne alege,
Darwinismul câștigă,
Binele vine, răul trece...

Sunt minciuni ce mă intrigă!

S-a deschis sezonul
la omul de rând!
Alții tac și fac, și de noi rîd.

Taci copile, fă ce zic eu,
și ce nu fac eu,
Altfel nu te vom ajuta,
nice eu... nici Dumnezeu!

Hotel Paradis

Pe strada Ciocârliei
Priveam tăcut
La arhitectura răsărind
strident din nori.
Amintiri revin
Precum trenul întârziat,
Miroase a melancolie,
motorină, și dor.

Cafeaua o sorb
La micul dejun, amar.
Telefonul public îl mîngâi,
Chemând un taxiu'.
Îți presimt absența
precum privirea unui pistolar.
Mă înec în așternutul
ce m-atrage târziu...

Hotel Paradis,
Fata din vis,
Diavolul a prezis.
Barul e în permanență
închis la hotel...
Hotel Paradis.

Țin acea poză în mână,
A mea moștenire, testament.
Fumez din pipă apusul,
căldura-i tremurând
De când iarn-ai așternut
peste apartament,
Furând din mine
toamna caldă, plecând.

Hotel Paradis,
Fata din vis,
Diavolul a prezis.

Barul e în permanență
închis la hotel...
Hotel Paradis.

Și acea zi de ieri până astăzi
a trecut Sisif,
Am încercat am decaza sufletul
de atâtea mii de ori,
Dar mă-ntorc dependent,
lovindu-mă-n recif,
Sângerând, deschid uși
făr-de-ncuietori

Devastat fac teme la materia
ce-am să pic,
Cu asul din mâneca
n-am ce să mai păcălesc,
Anteul tău m-omoară,
n-am ce să mai stric..
Căci paradisul e nimic
de când nu ți-l mai împărtășesc,
Căci paradisul este locul
ce-aș vrea să nu-mi mai amintesc
Căci dacă asta-i paradisul,
doar după infern tânjesc!

Paranoia

Număr pașii pînă-acasă.
Mintea să mă gîndesc
nu mă lasă.

Și mi se pare dubios,
Blocuri de lumini stinse,
misterios.
Și mă cuprinde un fior bizar,
Cu fiecare zgomot
vreau să tresar...

Paranoia!
Este peste tot!
Paranoia!
Din cap n-o scot!
Paranoia face din mine tot ce
vrea!
Paranoia!
Este peste tot!
Paranoia!
Din cap n-o scot!

Paranoia face din mine
tot ce vrea!

Somnul mi se pare formal
Și orice fac, amendabil penal.
Un curcan invizibil, penibil,
Suspectează calmul meu cel
intangibil.

Sigur mă simt doar efemer,
La liniște nici nu mai pot să sper.
Trec în zadar pe celălalt trotuar,
Inevitabil, mă cuprinde iar...

Paranoia!
Este peste tot!
Paranoia!
Din cap n-o scot!
Paranoia face din mine tot ce
vrea,
Aș vrea să-ți arăt
Paranoia mea,
Este peste tot!
Paranoia!
Din cap n-o scot!
Paranoia face din mine
tot ce vrea,
Aș vrea să-mi arăți
Paranoia ta
S-o controlezi nu poți!
Paranoia!
Din cap n-o scoți!
Paranoia face din noi tot ce vrea!
Aș vrea să-nțeleg
Paranoia cu ale sale
o mie de fețe,
Sunt aici să mă resfețe
Cu săruturi crude și tandrețe.

Un cerc vicios, misterios,
stau pe jos,
Mă îmbrac, dezbrac, pe scena
vieții trac,
Îmi e frig umpic, vreau să strig,
dar nimic,
Un tricou aruncat, dedicat,
imprimat, neuitat...

Mă îmbrac în ea...
Paranoia!

MARTIE NICOLAE CODREA

(05.09.1940 – 02.03.2021)

A plecat spre Odihna Veșnică, colegul nostru NICOLAE CODREA, fiu al satului Paloș-Ardeal, care ne-a făcut cinstea să fie concetățeanul Sighișoarei. Membru al Asociației Literare „Creneluri Sighișorene” din anul 2012, s-a implicat activ și a participat la toate evenimentele culturale organizate de asociație, a contribuit cu seriozitate și meticulozitate la toate acțiunile pe linie culturală, cu râvnă. Decan de vârstă al cenaclului nostru, a fost un bun sfătuitor, prieten și coleg. Pasionat de fotografie, călătorii, colecționar de ilustrate vechi, costume populare, a organizat în cadrul asociației expoziții de fotografie și costume populare din satul Paloș-Ardeal. Pentru păstrarea vlorilor moștenite și imortalizarea lor posterității, a creat site-ul sunfoto.ro, unde pot fi vizualizate.

Este coautorul Monografiei satului Paloș-Ardeal, care se află sub lumina tiparului, la care a făcut muncă de cercetare, timp de 10 ani. Nicolae Codrea a fost un om activ și plin de viață, în pofida vârstei. Atent și politicos cu fiecare persoană, distins și cu o notă de cavalierism, a făcut mereu plăcută atmosfera, acolo unde era prezent. Soț și părinte, lasă în urmă soția îndurerată și fiica Laura, de care era însoțit mereu, cărora le-a acordat o atenție specială.

Asociația Literară „Creneluri Sighișorene” transmite sincere condoleanțe familiei îndurerate, vom păstra în istoria culturală a cenaclului, toate amintirile valoroase, ale colegului plecat.

Colectivul Asociației Literare „Creneluri Sighișorene”

13 martie 2021, tristă LECȚIE DE POEZIE a Răsăritului

Cuvânt la plecarea Fratelui Nicolae Dabija...

Îndurerată familie și mult întristată Țară, viața noastră de zi cu zi este un mare dar de la Dumnezeu. Faptul că suntem, că privim, că iubim sau că suntem îndurerăți vine ca un dar pe care îl primim, cu multă iubire, din partea lui Dumnezeu. Ziua de acum, ca orice zi a vieții noastre, e o pregătire pentru Veșnicie. Noi mergem spre Cer și nu spre niciunde! Un om, cel pe care l-am avut tată, frate sau prieten, care până mai ieri era împreună cu noi... azi ne-a lăsat singuri. El s-a îndreptat spre Cel care este Iubire și Lumină, Cuvânt și Viață, Cale și Adevăr. În numai câteva cuvinte voi încerca să exprim condoleanțele Societății Culturale Apollon-România, familiei îndurerate, în această zi tristă, la pierderea celui care a fost și va rămâne în inimile tuturor „Nicolae”...

Nicolae Dabija era omul care nu uita pe nimeni și care nu era nepăsător față de nimeni. Tot ce făcea, făcea cu inimă bună și milostivă. Toți îl respectam și îl iubeam. Iar astăzi... când el nu se mai bucură împreună cu noi... e multă tăcere. Din noi parcă s-a rupt ceva odată cu plecarea lui... deși fiecare îl avem în inimă. Însă trebuie să nu uităm că Dumnezeu îi ia la El tocmai pe cei pe care îi iubește mai mult. Dumnezeu, Cel care a văzut cu adevărat inima Lui l-a luat la Sine. Fiindcă, iubiții mei frați și surori, cu fiecare dintre noi se va petrece acest lucru la un moment dat... să vărsăm o lacrimă pentru el. Vă rog să nu-l uităm! Uitarea este un chin prea greu pentru toți. Nimeni nu vrea să fie singur și părăsit. Nimeni nu vrea să fie fără prieteni, fără un sprijin în nevoie. El are nevoie de rugăciunea noastră! El are nevoie de neuitarea noastră! El va rămâne cu noi atâta timp cât noi ne amintim de el cu drag! Și iubirea nu se uită niciodată... A fumegat cât o zbatere de aripă... amintiți-l

privind înainte, povestești-l zâmbind frumos...
În această împrejurare, având încredere în
Evanghelie, având încredere în mijlocirile
Maicii Domnului și-ale tuturor sfinților, îl
recomandăm pe cel care s-a mutat de la noi –
robul lui Dumnezeu, Nicolae, să fie primit cu
dreptii și cu sfinții. Ne vom întâlni cu el la
vreme potrivită, dincolo de lumea aceasta, ca să-
L mărturisim pe Tatăl, pe Fiul și pe Sfântul Duh,
Treimea cea de o ființă și nedespărțită. Amin!
Dumnezeu să-l odihnească în pace!

La revedere prietene! La revedere Om
al Credinței strămoșești, păstrător al istoriei și
unității naționale a acestui neam bântuit de toate
vitregiile sorții, dar niciodată îngenuncheat! La
revedere, Frate Nicolae Dabija! La revedere!

Prietenul și Fratele nostru
Academicianul Nicolae Dabija, membru de
onoare Apollon-România a fost prezent alături
de alte 12 personalități ale culturii basarabene pe

scena Festivalului Internațional de poezie
„Zilele Nichita Stănescu”, 29 martie 2014,
Urziceni, moment în care a primit **Trofeul
Apollon** - pentru cultură, artă și civilizație.
Memorie vie!

Craiul Cuvântului

In memoriam

Poetului Nicolae Dabija,
noaptea a-ncremenit în brațele Răsăritului...
zorii îngână sunet de clopot...
încondeiate icoane de sfinți își cutremură fața
un Crai..., un Crai al Cuvântului
se pierde tăcut îngemănându-se cu Eternitatea...
misterioasă și tremurândă
dimineața aceasta moare nevăzută-n noi –
pasăre de fum cu aripile întinse...
ghemuită incomod...
lovită de săgeți otrăvitoare...
varsă lacrimi de gheață, urlând Adevărul clipei:
a plecat Poetul..., a plecat ca un luptător dac,
zâmbind în fața hidoasei Morți...
curg lacrimi și fluturi în fum de vise bolnave...
pe ziduri de biserici și-altare străvechi...
El..., El..., Craiul Cuvântului
construiește amintiri în rana inimii,
dăluind poeme în sufletele noastre...
căutând drumuri pierdute...
arătându-ne poteci spre locuri pustii
printre suspine murmurate în urma pașilor...

El..., El..., Craiul Cuvântului –
fluture fragil pe tulpină de floare...
a coborât grăbit scările Vieții...
plăsmuind Primăveri îndrăgostite...
topind liniștea Răsăritului care arde ca ceara...

frământând Ierni peste deșarte suflete pustii...
El..., El..., Craiul Cuvântului
se pierde în cânt de baladă,
șoptind Țării sfârtecate:
sunt clipa desăvârșită de dor a Fiicei Basarabe...
întemnițează-mă, Țară, în scorbura inimii tale...
să stau ghemuit în așteptarea încremenită
a flăcărilor Unirii sângelui tău, Românie...
acolo unde îngerii dansează Imnul Unirii,
fulgerați de viscolirea iernilor din mine...
El..., El..., Craiul Cuvântului,
pleacă de la pieptul Țării alintând Timpul,
scriindu-ne cu condeiul înmuiat în lacrimi:
astăzi... astăzi, eu plec,
dar nu uitați, Prieteni și Frați..., nu uitați:
Moartea – chivot ferecat cu lacrimi de aur...
în sufletele noastre hăituite de soartă...
ne-așteaptă... rânjind, ne-așteaptă...
tristeți îl caută pe-acasă...
în urma stinsă a pașilor tăcuți...
vremelnice amintiri îi acoperă umbra...
frânturi de scânteii trec grăbite prin vise...
El..., El..., Craiul Cuvântului,
cu palmele bătucite de dragostea de Țară
se cuibărește în scorburile singurătății,
așteptând Unirea cea Mare...

vineri, 12 martie 2021

George CĂLIN,
umil constructor al „Podurilor de Cenucluri”
și „Navetist de Chișinău”

Scrisoare de la Paris

Stimată doamnă Gabriella

Iată-ne ajunși deja la începutul de martie! Vă mulțumesc (cu întârziere) pentru revista „Creneluri sighișorene” pe care mi-o trimiteți cu regularitate și vă trimit urările mele pentru o primăvară cu sănătate și multe realizări. Scot la vedere un grup de măștișoare din producția mea proprie de pe vremuri și vi le trimit (virtual) ca să însoțească gândurile mele bune! E vorba de încercări de modelaj pe care le făceam când eram în România (din lut extras din fundul pivniței noastre de la Iași și tratat utilizând un „proces tehnologic” personal). Bineînțeles, nu e ceramică adevărată precum cea a doamnei Carmen Florian pe care am admirat-o în revista dvs.! Am văzut ce multe diplome de onoare și premii la multiple concursuri are domnia sa. Este o mare artistă!

Admir pasiunea cu care vă străduiți să scoateți o revistă de înalt nivel, adunând cu dragoste de frumos creatori de calitate. „Cine a aflat dragostea, le-a găsit pe toate” cum bine spune părintele Nicolae Gheorghe Șincan în frumoasa sa parabolă.

Am tresărit citind poezia domnului Victor Cobzac: „Mi-am cusut din tricolor cămașă”! O poezie scrisă cu lacrimi „din Basarabia, cu dor!” Ce frumos ar

fi ca un muzician să o transforme în cântec!

Vreau să vă felicit de asemenea pentru premiul pe care l-ați câștigat cu volumul dvs., „Același rai”. Am fost cucerită de versurile „Ce-ar fi să bat la ușa veșniciei și tu să deschizi, pentru că Dumnezeu nu e acasă”, din poezia „O stea divină” dedicată mamei. Împărtășim cu toții acest sentiment pentru mamele noastre. Azi de ziua femeii, simt, cu atât mai mult, în suflet un sentiment „nemărginit” pentru mama. (Adopt expresia domnului Vasilescu care spunea ca „mama e nemărginită”; tocmai am scris despre asta domnului Băciuț.) Amintirile despre mama, tata, casa părintească sunt „sădite” la rădăcina sufletului, nu le uităm niciodată. Părinții au pus temeliile caracterului fiecăruia. Și ne este drag să auzim orice din cele legate de viața lor. Astfel, am citit cu mare interes articolul domnului Nicolae Codrea relativ la prelucrarea cânepii, tocmai pentru că auzisem de la mama unele povestiri despre această ocupație. Am câteva ștergere frumoase de cânepă țesute în casă pe care am prevăzut să le dau muzeului pe care domnul profesor Traian Vamoș îl va deschide la Vișinelu.

Mi-a făcut mare plăcere să aflu vești de la Sărmașu unde (în ciuda restricțiilor legate de Covid) s-a organizat sărbătoarea Sfântului Andrei. Bravo organizatorilor! Domnul Nicolae Băciuț și doamna Dinuca Burian par neobosiți. Ziua limbii române nu a fost lăsată să treacă „neobservată” (nici la Târgu-Mureș, nici la Sărmașu), cu toate că în august 2020, pandemia nu dispăruse. Mi-am amintit cu

nostalgie de evenimentul de omagiere din 2019 pe care îl l-am trăit împreună la Iași.

Vă felicit! Ați constituit împreună în Ardeal un grup unit de intelectuali care organizează tot felul de activități plăcute spiritului românesc și menține vie cultura în țara noastră. Vă mulțumesc că mi-ați făcut un locșor în grupul dvs., astfel ca să mă simt printre ardelenii părinților mei oarecum ca acasă. Și alte persoane din diasporă se simt apropiate sufletește de grupul dvs., precum văd că sunt cei din cenaclul „Retro” de la Chicago. Doamna Ana Munteanu Drăghici ne povestește că și pe acele depărtate meleaguri s-a făcut cinstirea limbii române. O frază a sunat tare frumos în urechile mele: „Limba română este patria mea” oriunde m-aș afla. De altfel, am simțit ca mă identific în versurile domniei sale: „Sunt și eu un foșnet doar! Dintr-o umbră de plecare...”. Mă recunosc în poezia aceasta.

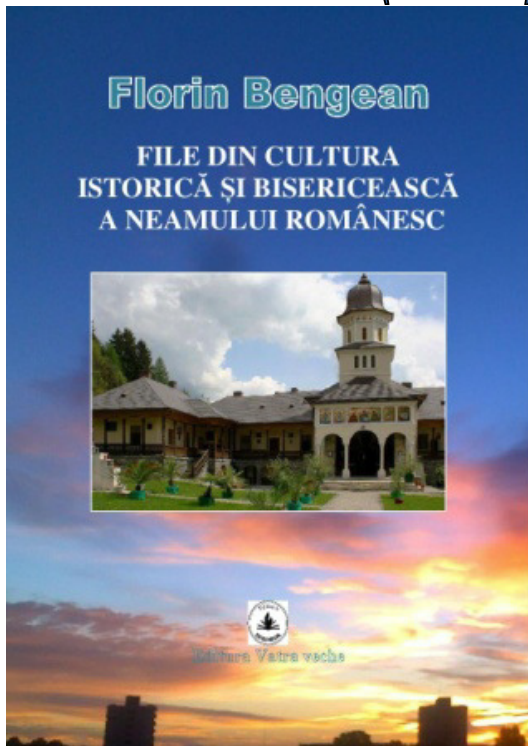

Din păcate, la Paris, toate activitățile românești s-au oprit de când cu pandemia. Doar pentru 1 martie 2020 s-a mai putut organiza o sărbătoare a măștișorului, în cadrul căreia am expus tapiserii de-ale artistei plastice, Gabriela Moga Lazar, mama mea, la Biserica Saint Sulpice din Paris. Dar mai apoi a venit Covid-ul și de atunci nu s-a mai făcut nimic. Să sperăm că vom depăși molima asta și ne vom revedea în timpuri mai luminoase. Va urez multă sănătate și realizări în continuare.

Simina Lazăr Huser

Cărți noi, de autori mureșeni
Florin Bengcean, „File Din Cultura Istorică
Și Bisericească A Neamului Românesc”,
Editura Vatra veche, 2021

SALVAREA PRIN CULTURĂ (ISTORICĂ)

Într-o perioadă în care pentru mulți vremurile au devenit fie prilej de lamentații, fie de revolte și revendicări, Florin Bengcean își urmează cu tenacitate și temeritate chemarea de a aduce în orizontul prezentului secvențe din filmul istoriei naționale, din care decupează clipe de istorie locală, fie că e vorba de evenimente, fie de contribuția unor personalități care își leagă numele de destinul spațiului mureșean de cultură și spiritualitate. Unele teme ale noului său demers editorial sunt aprofundări ale unor cercetări mai vechi sau mai noi, parte din ele puse în circulație în publicații locale sau naționale.

Istoricul și publicistul Florin Bengcean își împart responsabilitățile, fiecare fiind conștient de misiunea asumată – istoricul de a nu face compromisuri de dragul emoției clipei, iar publicistul de a fi mereu pe fază la momente de istorie peste care nu se poate trece, ele rămânând în continuare referențiale pentru devenirea noastră ca neam și țară, iar pe de altă parte reverberațiile lor sunt perceptibile sub presiunea unor jocuri politice, adesea însoțite de

demisii morale sau deontologice. Corolarul celor două ipostaze (istoricul, jurnalistul) e asigurat de dimensiunea religioasă, unde, la fel, Florin Bengcean se află în terenul său, prin educație academică, dar și prin experiență practică.

Preotul Florin Bengcean nu poate trece cu ușurință peste evenimentele care au marcat viața religioasă în teritoriile ortodoxiei, dar știe care e prețul consemnării unor evenimente de actualitate creștină, care în timp devin istorie și mărturisesc despre o anumită perioadă din viața creștinilor, atât din perspectiva pastorației, cât și a filantropiei, reliefând daruri de neprețuit primite de la Dumnezeu. Intersectând istoria credinței cu istoria națională, sunt evidențiate și virtuți ale unor contributori iluștri, de la Sfântul Ioan Gură de Aur, la Sfântul Andrei Șaguna, de la Sfântul Ierarh Antim Ivireanu, la Sfântul Ierarh Calinic de la Cernica.

Spații ample le acordă Florin Bengcean Sfântului Mitropolit Grigorie Dascălul, dar și Sfântului Voievod Ștefan cel Mare, realizând, practic o micromonografie elocventă pentru câteva laturi ale personalității iluștrului domnitor moldav. De atenție se bucură și Sfântul Voievod Neagoe Basarab, Sfântului Mitropolit Petru Movilă, Sfântului Domnitor Constantin Brâncoveanu, Mitropolitul Ghenadie, Mitropolitul Nifon al Țării Românești, Mitropolitul Calinic Miculescu. Urcând în timp, Florin Bengcean se apleacă asupra unor aspecte ale vieții și operei lui Nicolae Iorga, ale activității sociale, culturale și canonice ale episcopului Vasile Moga.

Pagini substanțiale sunt alocate unor personalități legate de spațiul mureșean de cultură și spiritualitate, de la Patriarhul Miron Cristea la istoricul Vasile Netea. Nu neglijează nici nume de autoritate culturală și spirituală contemporane din zonă, de la Ilie Șandru la Lazăr Lădariu, de Ioan Eugen Man la Vasile Lechințan. Indiscutabil, Florin Bengcean ne convinge că se află într-o ofensivă antipandemică, un asalt al salvării (inclusiv a trupului!) prin cultură... istorică și bisericească a neamului românesc.

Fiindcă, pe urmele acad. Ioan Aurel Pop, și Florin Bengcean e conștient că „Istoria înseamnă cultură generală și orientare în viața contemporană”.

Salvarea noastră e și prin cultura istorică!

NICOLAE BĂCIUȚ

LUCIA STEFFENS

Membru nou al Asociației
Literare „Creneluri Sighișorene”

S-a născut în data de 5 aprilie 1950, la Mediaș. A urmat școala primară la Mediaș, în prima generație de 8 clase și ultima cu examen de absolvire.

1966-1969 - Urmează Școala Comercială și Economică la Brașov. A lucrat la Mediaș și Pitești ca vânzător-gestionar. Se căsătorește în 1969, este mamă a 4 copii.

Din pricina opresiunilor politice a regimului totalitarist, în 1990 pleacă în Germania împreună cu familia și se stabilește în Landul Rheinland Pfalz, localitatea Bad Ems. Se implică în viața culturală a etniei germane, în Organizația Carnavalului, membră în „Carnavalului Femeilor”, din localitatea Eitelborn, patronat de Biserica Catolică. Aceasta este o sărbătoare a lunii februarie, „joia femeilor”, când bărbații nu au voie să poarte cravate. Participă efectiv la evenimentele tradiționale germane, organizate de Primăria Bad Ems. Exemplu: „Sărbătorile chermezei” și „Festivalul Podurilor”, când, toate podurile din Bad Ems sunt ornamentate cu flori, festival al orașului la care participanții au concurs de gastronomie, se dansează, se cântă, muzică tradițională. S-a implicat total și datorită faptului că a condus un restaurant din localitate.

Lucia Steffens s-a integrat în țara adoptivă, a învățat și vorbit limba literară germană, dar nu a uitat limba română maternă, iar când dorul de a-și exprima sentimentele față de România, a început să scrie poezie în limba maternă.

Apartenență culturală:

- 2020, Membră în Liga Scriitorilor Români, filiala Cluj.

- Martie 2021, Membră a Asociației Literare „Creneluri Sighișorene”

Cărți publicate la editura

Contraste Culturale, anul 2020

- „Vise și împliniri”

- „Amintirile nu mor”

- „Întoarce-te spre mine”

- „Iubiri nemuritoare”, coautor cu Ciciu Cornel

Antologii:

- „Vis cu Nichita”, ed. Ro.cart

- „Universum”, volumele 3, 4 și

5, editura „Globart Universum” – Montreal Canada

- „Recunoștință prieteniei”

antologia „Lucaefărul din vale”

editura Lucval&Ken – Petroșani

Apariții în reviste:

- „Poezii pentru sufletul meu” – Canada

- „Lucaefărul din vale” –

Petroșani

A fost distinsă cu diplomă de participare și de excelență, de editurile la care a publicat. Își propune să continue să scrie poezie și proză în limba română, vitregia timpului și a depărtării de țara mamă, nu o vor împiedica în realizarea proiectelor propuse.

Femeie...

Femeie, inimă din flori
Sfânt pictată în culori
Soare ești pe unde treci,
Ești iubita din povești.

În fiecare dimineață
Dăruiești iubirea-n versuri
Divină ești, tandră, măreață,
Ești femeia din lumină.

Făptura ta e chip de înger,
Strălucind mereu în astre,

Făurește-n lumi destinul
Harul sufletelor noastre.

Te iubesc poeziile toți
Dăruindu-ți în poeme
Flori, ghirlande prinse-n bolți
Amintind de doruri grele.

Femeie ești un dar ceresc
Ce printre flori te întâlnesc,
Cu un parfum miraculos
Sădești în jurul tău, frumos.

Te preaslăvesc și cântăreții,
Femeie, mamă, chip de înger
Te cântă-n versuri din vioară
Valuri de flori te înconjoară.

Mama

Sunt singură, mă tot gândesc
La steaua ce pe cer răsare,
Acum ai chipul îngeresc
Tu, ai plecat devreme... Mamă.

Te tot visez, în fiecare seară,
Îmi spui că-i bine-n lumea ta
Nu ți-e târziu, nu este iarnă...
Ci mai devreme primăvară.

Pe drumul lung necunoscut,
M-ai părăsit lăsând durerea,
Rabdare și iubire-mi ceri,
Să nu mai plâng, iubită Mamă.

De-mbrățișarea ta mie dor
Tu, chip de înger care-mi ești
Mereu privești din cer la noi...
Oare te bucuri să ne vezi?

Îmi luminezi inima-albastră
În noaptea întunecată și în vis,
În dorurile mele dragă mamă,
Mereu durerea îmi alini.

Mă plimb cu gândurile mele
Printr-o grădină-n curcubeu,
Să-ți mai culeg iubiri și floricele,
Să-ți dăruiesc ceva și eu.

Cu lacrimi de iubire îți rostesc
Mi-e dor mereu de tine...
Mamă...
Am să te port în suflet, te iubesc
În inimă încă mi-ești dragă.

27 martie 2021, a XIII -a **LECȚIE DE POEZIE**

A Festivalului Internațional de Poezie „Zilele Nichita Stănescu”, ediția a XV- a, 15 martie – 15 aprilie 2021, organizat de Societatea Culturală „Apollon”-România și Academia Internațională de Literatură Și Artă.

Astăzi am participat la un regal de trăire spirituală și poetică - Lecția De Poezie Creștină – „Întru Lumină și Cuvânt”, TE DEUM - In Memoriam: Nichita Stănescu, Grigore Vieru și Nicolae Dabija. Slujba a fost oficiată de Pr. Dragoș Frâncu de la Biserica „Adormirea Maicii Domnului” și „Sfântul Teodosie cel Mare” din incinta Spitalului de Boli Cronice „Sf. Luca”, Șos. Berceni, Sector 4, București. S-a acordat „Meritul Academic” - 2020; diplomele Festivalului Internațional de

creație literară „Vis de toamnă”, ediția a VIII -a și ale Festivalului Internațional de creație literară „Grigore Vieru – Sunt iarbă. Mai mult nu pot fi!”, ed. a IX-a. Evenimentul s-a încris în cadrul Festivalului Internațional de poezie „Zilele Nichita Stănescu”, Ediția a XV-a, 15 martie - 15 aprilie 2021.

Mulțumiri

Preacucernicului Preot Dragoș Frâncu, poetelor Aura Floris și Maria Petrescu reprezentantele Consiliului Mondial Român.

Slujba a avut loc cu respectarea tuturor normelor de siguranță sanitară și socială, conform legilor în vigoare!

Fratele nostru, poetul basarabean Victor Cobzac, din Ungheni, a fost alături de noi (virtual) cu cel mai recent poem al său, scris special pentru această ocazie.

VEȘNICĂ POMENIRE

(acrostih)-Victor COBZAC

In memoriam:
Nichita Stănescu,
Grigore Vieru,
Nicolae Dabija

Stănescu, Vieru, Dabija,
Trei titani împart nemărginirea
Trei poeți trecuți în neființă,
Veșnică le fie pomenirea.

S-a stins din viață
ca o lumânare,
Trecut înveșmântat în viitor,
Ăst ideal cu litere de aur scris,
Nichita le-a adus pe tricolor.
Era cu trup și suflet
omul cărui,
Sentința i-a sortit o colivie,
Ca el se nasc
din ce în ce mai rar,
Un dar de sus la unul
dintr-o mie.

Vedea și-n întuneric,
I-am simțit prezența,
Era nevinovat, dar nu ferice,
Republica din vechile cazanii
Un cui ce i-a lăsat o cicatrice.

Drum lin poete drag,
Abia de-ți înțeleg plecarea,
Bieții de cei rămași în prag
Iarna din martie cu ploaie
Justa valoare să ți-o plângă,
Așa cum râurile curg șiroaie.

Nichita, Grigore, Nicolae
Trei nume de botez,
cu intelect,
A trei... din cei mai cei poeți,
Cu dragoste, onoare și respect.

24.03.2021

Grafica, Viorica Șutu

APRILIE

Seară de lectură la Sighișoara

Cuvântul vindecă, poezia înalță, lectura uimește, cartea sfințește sufletul. De asemenea momente am avut parte și de bucuria întâlnirii, luni 5 aprilie 2021 învredniciți că ne putem ostoi sufletul cu niscavai lectură, împreună cu colegii Cenaclului „Creneluri Sighișorene”: Erica Bănărescu, Gabriella Costescu, Piroska Székely, Anda Voican, Traian Comșa. Cu ajutorul camerei web, am reușit să luăm legătura cu Ana Munteanu Drăghici care se află la Chicago și căreia i-am împărtășit impresii de acasă.

Cu această ocazie, am pregătit și prezentat câteva noutăți editoriale, iar colega noastră Piroska Székely a primit cărțile oferite de câțiva scriitori:

-„Purtăm prin facere imboldul revenirii”- de Nicoale Bălțescu

-„Întâlnire cu un Înger” – de Viorica Negoiaș

-„Același Rai – de Gabriella Costescu

-„Cereasca grădină” – de Ana Munteanu Drăghici

-Revista „Creneluri Sighișorene”, ultimele trei numere

-Revista „Independența Română-Independența prin cultură”, în care avem postat un articol cu referire la formarea Asociației Literare „Creneluri Sighișorene”, autor subsemnata, prin grija colegei noastre Maria Petrescu.

Ne-am bucurat de revedere, am împărtășit impresii, am recitat poeme, ne-am făcut ziua plăcută. Vor mai urma asemenea seri culturale, chiar dacă ele vor fi într-un cerc mai restrâns, vă împărtășim și dumneavoastră din bucuriile noastre.

GABRIELLA COSTESCU

Din Înalt

(Anda Voican)

Se strigau din înalt
Fulgii iernii răpuși
Coborând dezolant
Rugători și supuși.

Unul altuia-și dau
Mângâierea de-apoi
Picurând se stingeau
Unduindu-se-n noi.

Pene sacre de om
Azvârlite din rai
Culcă-mă să adorm
Doar visând să mă ai.

Albe adieri

(Ana Munteanu Drăghici)

Printre bolți de ramuri înflorite
Zăream frumusețea chipului tău.
Mă-nvăluia concertul păsărilor vrăjite
Deszăpezirea ghiocelului-zeu!

De firea-mi se-anină alba petală.
Gingaș fiorul din ea
Mai tânăr decât primăvara
Brațul tău glastră și stea!

Prin bolți anotimpuri au mai trecut
Schimbate, de vreme, culori
Frunze răpuse de-al zăpezii sărut
Primăveri travestite-n erori.

Fulg sau sunet de ghiocel,
Anotimp al amintirilor,
Mă impresori printre bolți la fel
Cu mângâierea înfloririlor!

În rotirea anotimpurilor, mereu
Petale de vis înflorind sub zăpezi,
Albe adieri tu și eu
Sub cer de albastre livezi.

Iarna macilor

(Gabriella Costescu)

Am de gând să hibernez
până înfloresc macii...
Purpuriu ca cerul la răsărit,
candelă aprinsă înfiptă-n lujerul crud,
îmi acoperă anotimpul
ce încă miroase a iarnă.
Nu mă ivesc!

Aerul arde a frig,
cerul opac vuisse senil,
iar tăcerea dimineților
vine de la păsări...
nimic..., niciun cirip
nici o hârjoană de găze răzlețe
aerul e aburit,
totu-i sleit...
măcar inima ta să palpitate
purpurie de dor, stâmpărată.
Așteaptă-mă cu buchete de maci
catifelate petale înfocate.

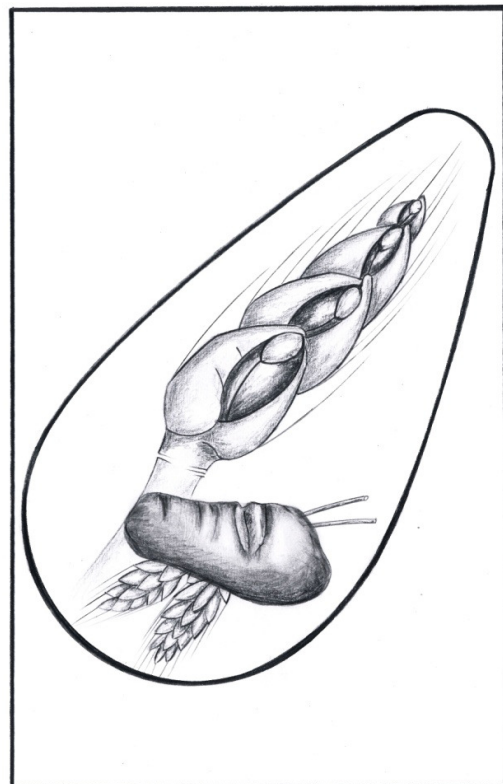
Existență

(De Piroška Székely)

Încă mocnește cenușa existenței noastre,
Iar fumul se disipă puțin câte puțin,
Popoare se întreabă unde e viața noastră,
Când se transformase din bucurie-n chin?

Existenței noastre nu se acordă șansa
De a trăi vremelnic fără fum și scrum,
Totuși, de-ar fi o șansă de a ne reîntoarce,
Am opta cu toții să mergem pe alt drum.

Bastarzii acestei lumi dictează existența,
Trăgând peste noi pături mari de plumb -
Plătim morții tribut cu sănătatea noastră,
Ne punem întrebarea: „Oare mai trăim?”

GALERIA BĂTRÂNELOR DOAMNE

Cetatea Sighișoara, invadată de lumina blândă a zilei de duminică, **11 aprilie 2021**. Cetățenii orașului și turiștii au avut parte de un eveniment de mare clasă. Tabără Internațională de Pictură, „**Reflexii ale monumentelor de patrimoniu în arta plastică contemporană**”.

De câțiva ani „Perla Transilvaniei” găzduiește taberele de pictură naționale și internaționale. De data aceasta, expoziția a fost „altfel”, lucrările fiind expuse la „Galeria Bătrânelor Doamne”, care, de curând a fost restaurată, repusă în circuitul istoric.

Întâmpinarea la intrarea în Cetate, a fost făcută cu strigare și bătaie de tobă, de Toboșarul Cetății, Dorin Stanciu și contele austriac Zoltán Lőrinczi. Costumația impresionantă a celor doi cavaleri, uimește și încântă deopotrivă sufletele turiștilor și localnicilor. De-a lungul galeriei au fost expuse tablourile, am putut observa urcând spre cetate, culorile calde, pastelate, luminoase: griuri colorate, ocru, portocaliu, albastru, îmbiate cu lumina caldă a primăverii ajunsă târziu dar bine primită de toți.

Moderatorul evenimentului, doamna Maria Carmen Ștefănescu, secretar general A.L.I.A.Z.A.R. (Asociația Localităților și Zonelor Istorice și de Artă din România), a făcut deschiderea cu mari emoții:

„În cadrul taberei internaționale de pictură sunt prezenți la Sighișoara membrii ai Uniunii Artiștilor Plastici din România: Vali Irina Ciobanu, Inga Edu, Maria Jarda, Marinela Măntescu, Vitalie Butescu, Klara Pădurean, Mihai Marin Cârstea, Mircea Corcodel, Ciprian Istrate, Laurențiu Midvichi, Constantin Tanislav și Ammar Al Nahhas artist plastic din Siria, care a primit recent cetățenia română, iar Sighișoara este reprezentată în cadrul taberei de către artiștii sighișoreni Rareș Kerekeș și Dorin Stanciu. Pictura care este una dintre cele mai vechi expresii artistice umane, a reunit în această tabără creatorii cu penelul, care vă oferă prilejul de a vizualiza ceea ce au creat în

această tabără la Sighișoara, care a început în 5 aprilie și se va finaliza în data de 14 aprilie.”

L-a invitat apoi pe viceprimarul Sighișoarei, domnul Bogdan Burghilea, care vădit emoționat a felicitat toți participanții, a mulțumit pentru colaborarea artiștilor, care prin creațiile lor au dat o notă de faimă orașului, au readus o bucurie în culoare localnicilor și turiștilor.

Domnul Nicoale Băciuț - Director al Direcției Pentru Cultură, invitat special la eveniment, a ținut un discurs cu referire la implicarea artiștilor plastici în realizarea lucrărilor în cadrul acestei tabere de pictură, apoi a susținut un recital de poezie, care a oprit turiștii pe loc, poeziile potrivite evenimentului. Totuși a făcut remarcă: „Sunt surprins totuși că lucrările sunt așezate la picioarele noastre, când noi ar trebui să stăm la picioarele artei, dar dacă nu s-a găsit o altă formă a expunerii lucrărilor, este acceptabilă și aceasta”.

Fiecare artist a făcut referire la momentul creațiilor personale. Rareș Kerekes a spus mereu că pentru el pictura este un portativ cromatic în care „modelez lumina și umbra, forma și culoarea, o exteriorizare a personalității mele, făcând natura să-mi zâmbească”. Nu s-a dezis nici de această dată, a expus lucrări noi și s-a bucurat că fiecare artist și-a prezentat deosebitele lucrări realizate în frumoasa noastră cetate.

De întâlnirea la acest eveniment s-a bucurat și Piroška Hanea venită din Germania: „Întâlnire cu oameni dragi la acest eveniment dorit și așteptat de mulți, mă bucură, vom împărtăși momente deosebite acum și după vernisaj, ne-au înmugurit sufletele odată cu primăvara, la acest eveniment deosebit plin de culoare. Ma bucur că am ajuns acasă și am putut participa și eu la eveniment alături de acești

minunați colegi care îmi sunt foarte dragi.

Doamna Giulia Marin care a venit de la București pentru acest eveniment, a declarat: „Sunt super încântată. Ce-ar fi viața noastră fără voi artiștii? Voi ne dați puterea de a merge mai departe, oameni minunați. Am venit de la București însoțită, cum face românul și nu vine cu mâna goală la un eveniment cultural, l-am adus și pe Pietro Nannuzzi, un italian mare iubitor de România și de cultură”.

„Așa-i stă bine Sighișoarei în am-

Giulia Marin, Costea Maria, Piroška, Gabriella

bientul artistic al timpurilor”, a scris Ana Munteanu Drăghici care se află încă în America, la Chicago, dar de acolo, urmărește pulsul cultural al orașului și transmite toate îmbrățișările și felicitările pentru realizări artiștilor plastici.

Ca de fiecare dată, amfitrion și organizator este domnul Ioan Lazăr, om de afaceri și promotor al artei și culturii, cel care a făcut posibile mai multe festivaluri emblematică ale Sighișoarei și, în ultimii ani s-a implicat în găzduire artiștilor la Hotel „Sighișoara”. Implicați în organizare, au fost și Direcția Județeană pentru Cultură Mureș, Primăria Municipiului Sighișoara, Clubul „Lions”, RadioSon Sighișoara.

Felicitări tuturor celor implicați în acest proiect, felicitări tuturor creatorilor din penel, pentru picătura de viață într-o zi însoțită, râvnită de mult, care au adus un respiro în cetate și au însuflețit culorile pe pânză.

GABRIELLA COSTESCU

**Festivalul Internațional de
poezie
„Zilele Nichita Stănescu”**

Ediția a XV -a, 15 martie – 15 aprilie 2021, organizat de Societatea Culturală „Apollon”-România și Academia Internațională de Literatură și Artă.

Joi 15 aprilie 2021, a sunat clopoțelul la Bistro Garden 37 - 39, Sector 2, București pentru ultima **Lecție de poezie**

Ecourile ultimei **Lecții de Poezie** a ediției a XV -a a festivalului s-au stins târziu... în noapte! Am fost martorii unui regal de interpretare artistică (poezie, muzică și amintiri... amintiri...) derulat timp de 6 ore. Invitat de onoare maestrul scenei și artei românești Sergiu Cioiu, care a ținut un recital din poezia lui

George Călin. Supriza acestei **LECȚII DE POEZIE** au fost doi dintre elevii Colegiului Național de Artă „Dinu Lipatti”, București, violonistul Ștefan Aprodu (17 ani) și violonista Sofia Smărăndescu (15 ani), coordonați de prof. Magdalena Ursu.

Sergiu Cioiu, Ioan Rațiu

Evenimentul a debutat cu acordarea Diplomelor „Nichita Stănescu – 2021” (Constanța Abălașei-Donosă, Ioan Rațiu, Maria Botnaru, Doina Ghițescu, Tina Avramescu) și prezentarea celor mai recente volume apărute la Editura „Ro.cart” („Gânduri indamine” – Nastasica Popa; „Sorela, o lacrimă a zambilelor”, vol. I și II – Olimpia S. Jercan Nicolaescu; „Golul de Nichita și NeMurirea Cuvintelor” – George Călin; „Cuvinte scrise pe cer” – Tina Avramescu).

Toți cei prezenți au recitat din creația proprie sau din versurile

George Călin, Tina Avramescu

lui Nichita: George Călin, Viorica I. Călin, Maria Petrescu, Aura Floris, Adrian Bulgaru, Maria Botnaru, Vasile Topârceanu, Ioana Sandu, Gheorghe Matei, Tina Avramescu, Konstantin Korcinski, Manuela Ionescu, Liliana BC, Eduard Dorin Ene, Ștefan Doroftei, Ioan Rațiu, Doina Ghițescu, Andreea Cristea, Magda Băcescu și Geo Călugăru.

S-a lansat Festivalul-Concurs Internațional de poezie, proză și grafică „Nicolae Dabija - Tăcerea răstignită”, ediția a I -a, 15 aprilie – 15 iulie 2021. Mulțumiri scriitoarelor Aura Floris și Maria Petrescu! Mulțumiri echipei de coordonare a Bistro Garden 37 – 39! Mulțumiri tuturor celor prezenți. Mulțumiri Nichita Stănescu!

GEORGE CĂLIN

Întâlnire on-line

„Purtăm din facere imboldul revenirii...”

autor Nicolae Bălțescu – Chișinău

În această primăvară la Biblioteca Centrală „B. P. Hașdeu” din Chișinău, a pășit pragul cartea lui Nicolae BĂLȚESCU „Purtăm din facere imboldul revenirii” (Editura Pontos, 2020). Lansarea cărții în cadrul Cenaclul Literar „Magia cuvântului” a avut loc la 21 aprilie, moderator: Victoria FONARI, dr. conf.

Invitați speciali: Gabriella Costescu, Shghișoara, președintele Asociației Literare „Creneluri Sighișorene”, scriitoarea Claudia Partole, Chișinău, scriitoarea Irina Marinescu, Cenaclul „Fractali”, București, scriitoarea Viorica Negoiaș. A fost o ocazie să discutăm cu scriitorului Nicolae Bălțescu.

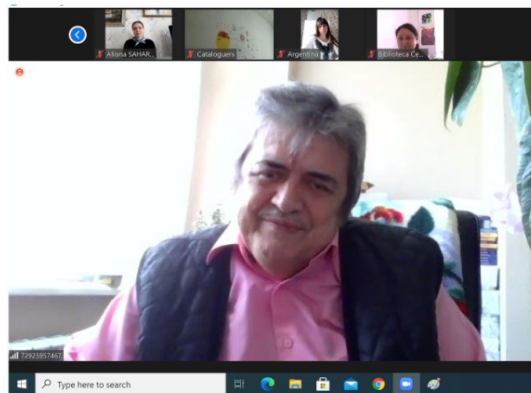
„Purtăm din facere imboldul revenirii”, este o carte în primul rând a moralității, sau despre moralitate, o carte filosofică, pe care personal aș încadra-o preponderent la proză versificată ca și tehnică a scrisului. Însă, după cum bine știm, și Capitolele Coranului sunt în proza versificată. De asemenea, Biblia are foarte multe cărți poetice, începând cu Psalmii, Proverbele, Plângerile, etc., cărți în care poezia alternează cu proza poetica și cu proza propriu-zisă.

Cartea domnului Bălțescu a adunat în ea o calitate împrumutată de la Biblie, un lucru foarte rar: este o carte pe care nu poți sa o citești doar odată și atât, ci, precum se întâmplă și cu Biblia, oriunde o deschizi, găsești o meditație profundă și un îndemn moral. Mai mult, dacă ne uităm la cuprins, din titlurile poemelor putem face un poem

de sine stătător care ne arată și tematica. Aceași calitate o au și poemele despre cele 10 porunci din volum, fiecare strofă poate sta de sine stătătoare, precum versetele Bibliei, dar la fel de bine, versurile se pot și recombina cu strofe din celelalte poeme pe tematica respectivă, iar în ansamblul lor, duc la o meditație extrem de profundă asupra poruncilor dumnezeiești.

Cu siguranță că majoritatea dintre noi suntem încredințați că nu suntem ucigași, fiindcă nu a luat viața cuiva... Ei bine, aflăm din poemul „Să nu ucizi” (porunca a cincea) că a distruge speranța sau dragostea cuiva cu ambițiile noastre este echivalentul cu a face ceva sfânt să moară din Cartea Vieții altcuiva.

Fiecare poruncă, luată în parte și profund analizată în acest volum de versuri și proză, ne arată fațete ale moralității la care poate că nu ne-am gândit. Să nu comiți adulter... adică „să nu distrugi pacea unei casnicii”! „Să cinstești pe tatăl și pe mama ta”... este o poruncă despre care poetul spune ca „nu-i privește în primul rând pe copii ci pe părinți”, ce mai înseamnă azi „cinstea și menirea de a fi tată și mamă”?

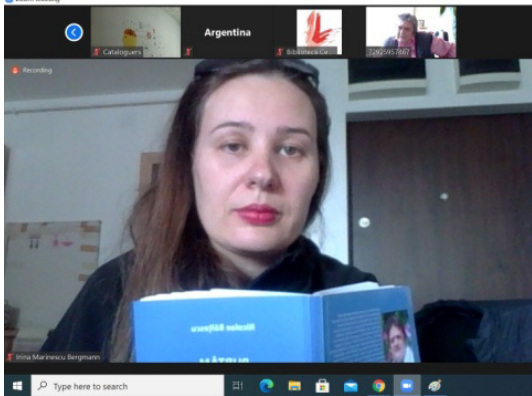
„Să nu depui mărturie falsă împotriva aproapelui”: dar onoarea, reputația și valoarea, când sunt călcate cumplit în picioare, fiind cea mai neprețuită bogăție a sufletului nobil, cum „tămăduim un asemenea atac psihologic”? se întreabă poetul.

„Steaua Albastră atinge punctul critic” este poemul care arată starea omenirii. Citez: „pământeni trebuie să hotărască pentru înălțare sau... Imperiul materiei, descompunere și Veșnica osândă”.

„Suntem în Marșul Etern spre maturizare”. Și doar o „pătrundere în profunzimea Înaltului, o voință sobră poate slăbi întunecimea”.

Scriitorul Nicolae Bălțescu ne vorbește în primul rând despre Iubire în formele acesteia. În primul rând, iubirea de Dumnezeu, ceea ce grecii numeau iubirea agape: Marcu 12:30-31: „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău și cu toată puterea ta. Iată porunca dintâi. Iar a doua este următoarea: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. Nu este altă poruncă mai mare decât acestea.”

Totuși, poetul acordă în scrierile sale un rol deosebit și femeii. Simbolistica femeii în Biblie este foarte complexă, aceasta fiind pe de-o parte, o metaforă pentru Rămășița credincioșilor, adică Biserica sau Mireasa Lui Hristos în personificarea femeii cu o cunună de 12 stele pe cap, având anumite calități de sfințenie (Apocalipsa 12), și totodată, pe de altă parte, prin antiteză, tot femeia simbolizează în Biblie și grupul celor răi, pe cei pierduți, fiind personificarea Babilonului, o femeie în stacojiu, femeia răutății și a persecuției, cea „îmbătată de sângele sfinților și de sângele mucenicilor lui Iisus” (Apocalipsa 17).

Tot așa găsim valențe complexe în poeziile scriitorului Nicolae Bălțescu despre femeie. „Femeie, trebuie sa urci!...” este poemul prin care poetul caută femeia „cea mai luminoasă și smerită”, și îi strigă „Să te

ridici! ” și „Trezește-ți Dorul/ Sfânt de Univers”. „Femeie, de mult te-ai prins cu lanțuri de pământ./ Încă de atunci de când mușcata-i măru” (poemul „Femeie, e ciudat!”)

Prin „Odă” scriitorul spune simplu dar profund: „Cu dorul ce tindea/ Spre Înalt,/ Cu privirea-mi/ Îndreptată spre/ Demnitatea feminină/ Adevărată, am trezit/ În mine acea Sfântă/ Menire a bărbatului,/ Care zăcea adormită,/ Și-am mobilizat-o/ Spre protejarea/ Acelui Dar sacru/ Și nestimat/ Din tine,/ Femeie!!!”.

Iubirea telurica, pământescă, adică erosul sau iubirea pasională, cum o denumeau grecii, este cântată și de poet, însă acesta remarcă: „De fiecare dată apăsai în cale-mi tu, Femeie!/ Trezind un dor fierbinte, aruncam privirea spre Cer/ Năpădit de reverii, ca din nou să cad în capcana-ți plină/ De farmec.” (poemul „Nu puteam să învăț a trăi...”).

Iubirea se poate manifesta în diferite forme, dar toate trebuie îmbogățite sau dublate de esența sa supremă, respectiv de dragostea agape. Iar în sânul familiei, femeia poate construi sau dărma căminul. „Oprește-te, femeie! Auzi glasul Celui ce strigă în pustie:/ Dezgroapă-ți comoara, ieși din negura rătăcirii,/ Primește Botezul în pocăință. Redă-i bărbatului/ Bărbăția furată.” (poemul „Rătăcire”). Femeia este și „Crăiasa din povești” în ale cărei „alinări/ M-aș tot scărda/ Un secol, un mileniu/ Ba chiar și-o veșnicie./ Și pe nimic în lume/ N-aș schimba/ Dulcile valuri/ Din Marea Gîngășie!”

În concluzie, iubirea agape este cea dragostea vibrantă, universală, dragostea libertății spirituale superioare. Ea se manifestă atât față de Dumnezeu cât și față de semenii noștri, inclusiv față de dușmani. „Purtăm din facere imboldul revenirii și Drumul spre Lumină/ Trebuie-n parte fiecare să-l trăiască, să-l exploreze” (poemul „Epistola VII”). Amin!

IRINA MARINESCU BERGMANN
Cenaclul „Fractali” – București

MAI

SERBARE CÂMPENEASCĂ

Prima zi

Academia Internațională de Literatură și Artă, Societatea Culturală Apollon-România și Consiliul Mondial Român, au invitat membrii parteneri, respectiv Asociația Literară „Creneluri Sighișorene” sâmbătă, **8 mai 2021**, la o nouă **Lecție De Poezie** în tinda Bisericii cu Hramurile „Adormirea Maicii Domnului” și „Sfântul Teodosie cel Mare” din București. Evenimentul se înscrie în cadrul Festivalului Internațional de muzică creștină și poezie „**Flori pe cununa de spini**”, ediția a **XV - a**, Sfintele Paști - 2021.

Konstantin Korcinski, George Călin, Gabriella Costescu, Tina Avramescu

Moderatorul evenimentului, Excelența Sa scriitorul George Călin – Ambasador Cultural prin Convenția ONU de la Geneva, a urat bun venit tuturor invitaților, prezentând programul în detaliu.

Programul a început cu lansare de carte „**Cuvinte scrise pe cer**”, autor **Tina Avramescu**, Editura Ro.cart, București, 2021. Prezentarea cărții a fost făcută de Excelența Sa scriitorul George Călin care a realizat prefața cărții și de Gabriella Costescu – lector.

Tina Avramescu a dedicat acest volum de poezie la debut, copiilor săi Cristian, Florian, Lucian-Gabriel, Andreea, cât și lui Vasile, omul special care îi este alături.

Carmen Florian, Nicoleta Tudor, K. Korconschi, Maria Petrescu, Gabriella Costescu, Viorela Călin, Florica Hărănguș, George Călin, Aura Ungureanu

„Lirica poetei a dobândit un timbru autentic, un sunet propriu, inconfundabil constant., într-un ritm al fluxului interior, dovedind o prudență permanentă față de mode și un respect față de cuvântul scris. Estetica poeziei sale aparține canonului modernist, înregistrând un permanent efort de înnoire. Preumblarea sa prin spațiu și timp este în căutarea sensului filozofic al vieții ca simbol al evadării din timpul profan prin poezie. Poemele sale sunt o reușită artistică., un joc seducător cu materiile literaturii, înălțând sufletul pe traiectoriile universului., ale neantului ce ne trimite, fără ca noi să putem percepe, *Scipiri de cristal de la palida Lună...*” –

(George Călin).

Ansamblul de copii instruit de Florica Hărănguș, George Călin

Culori

(de Tina Avramescu)

Primăvara este anotimpul ninsorilor,
Ce ne îmbracă în frumusețea omătului
de flori albe.

Ning triluri vesele de zburătoare
Care fac să renască dorurile...
Primăvara este anotimpul culorilor
Al verdelui ce izbucnește în mii
de tonuri crude,

Al azurului – cupolă infinită de topaz
Și al câmpului auriu mirosind a pâine.
Primăvara este anotimpul trăirilor,
Al zâmbetelor descătuseate,
Al visărilor reinventate
Și al chemărilor care pornesc
Printre flori, peste câmpuri,
Prin cupola de topaz
Zburând odată cu păsările albe
Spre tine...

Cuvinte scrise pe cer

(de Tina Avramescu)

Vreau un umăr pe care să plâng
Durerea mea și-a păsărilor
Ce zboară peste toamne purtând
Declinul culorilor și amurgul visărilor

Aș vrea să mă opresc în brațele timpului
Din goana nebună printre nori cenușii,
Să ignor o clipă glasul destinului,
Așteptând printre doruri și toamne, să vii

Îmi doresc un cer pe care să scriu
Cu slove muiate în pulberi de stele,
Cuvinte demult rătăcite-n pustiu
Și-apoi regăsite-n visările mele

Să scriu despre tine, să scriu despre dor,
Cu lacrima-mi rouă închisă sub pleoape,
Apoi să-ți trimit pe-un zefir călător
Slova scrisă pe cer, să-ți fie aproape.

Cuvântul care este Adevărul, cerul
care suportă scrierea poetică a Tinei
Avramescu, sunt toate trăirile ei sincere,
puterea cu care prin credință izbutit în viață

să iubească, să parcurgă drumul destinat ei,
drum care nu a fost prea ușor, dar care a
dus-o acolo unde a meritat, acolo unde
iubirea și înțelegerea au așteptat-o cu brațele
deschise.

Programul a continuat cu recital de
muzică și poezie. Invitat special interpreta
de muzică populară, profesor **Ofelia Florica
Haranguș** împreună cu grupul folcloric
coordonat de Domnia Sa. Copii între
vârstele 7-14 ani, îmbrăcați în costume
populare românești, au interpretat cântece
din diferite zone folclorice. Toți elevii
interpreți au primit Diplomă de Excelență
„Damaschin Episcopul” (secțiunea muzică)
oferită de Societatea Culturală „Apollon” și
un pachet cu cărți. A fost invitat apoi
preotul Dragoș Frîncu, cel care a făcut
posibilă această întâlnire în tinda bisericii,
dumnealui a urat copiilor succes și i-a
felicitat pentru realizări, cât și pe doamna
profesor-coordonator Ofelia Florica
Hărănguș, care, vădit emoționată, a
mărturisit că a meritat să-și piardă vocea la
repetițiile cu elevii, dar este fericită,
mulțumită, împlinită că a realizat ceea ce și-
a propus.

Cu această ocazie, în semn de
apreciere, domnul George Călin a oferit din
partea Academiei Internaționale de
Literatură și Artă, două diplome **Meritul
Academic**, scriitoarei **Gabriella Costescu**
și interpretei **Ofelia Florica Hărănguș**, în
semn de înaltă apreciere pentru activitatea
culturală din anul 2020.

Doamnei Aura Ungureanu i-au fost
înmânate două diplome „Nichita Stănescu -
2021”, pentru violoniștii Sofia Smărăndescu

Criptolog Gheorghe Matei, George Călin

și Ștefan Aprodu, elevi ai Colegiului Național de Artă „Dinu Lipatti” din București, pentru păstrarea și promovarea valorilor culturale românești, la Festivalul Internațional de poezie „Zilele Nichita Stănescu” ediția a XV-a 15 martie-15 aprilie 2021. Felicitări pentru realizări.

Maria Petrescu a prezentat cartea trilingvă „Străina” ed. Astralis, care are pe copertă, o lucrare a doamnei Carmen Florian – artist plastic. În incinta bisericii „Sf. Luca” cu Hramurile „Adormirea Maicii Domnului” și „Sf. Teodosie cel Mare”, se află expoziția de pictură în scop caritabil, a artistei Carmen Florian, pe perioadă nedeterminată.

Florica Hărănguș, George Călin, Gabriella Costescu, Meritul Academic

Excelența Sa domnul George Călin a adresat câteva cuvinte în memoria scriitorului Nicolae Dabija, (prea curând plecat dintre noi la cele veșnice), apoi, l-a invitat pe domnul col. (r) **Gheorghe Matei** - criptolog, care utilizează ca tehnică de criptare „săritura calului”, să prezinte lucrarea realizată de dumnealui, din creațiile scriitorului Nicolae Dabija.

Serbarea câmpenească a luat final cu un recital al solistului de române Vasile Topârceanu, deținătorul trofeului „Crizantema de Aur”.

Au fost prezenți toți membrii Asociației Literare „Creneluri Sighișorene”, bucureșteni: Tina Avramescu, Nicoleta Tudor, Maria Petrescu, Aura Ungureanu, Carmen Florian, Konstantin Korcinski, subsemnata. Printre invitați au mai fost Viorica Călin, Ancuța Elena Călin, Marius Andrei, Doina Bonescu, Giulia Vasilescu,

Manuela Andreea, Maria Niculescu, Marilena Ban, Adrian Bulgaru, Carmen Carmen, Ștefan Doroftei, Liliana BC, Doina Ghițescu, Geo Călugăru, poeți care au recitat din creațiile personale.

Bucuria vine din lucruri mărunte, valorile autentice le promovăm păstrăm în suflet. Această lecție de poezie, a fost așa cum a afirmat domnul George Călin, una de națiune, tricolor, românism, cultură, tradiție, spiritualitate, prietenie, muzică, poezie, proză.

GABRIELLA COSTESCU

DUBLĂ OCAZIE DE BUCURIE

A doua zi

Cenaclul Fractali a avut pe data de 9 mai 2021, o dublă ocazie de bucurie: lansarea deosebitei cărți „Cuvinte scrise pe cer” de Tina Avramescu – editura Ro.cart, precum și o întâlnire distinsă cu membrii și oaspeții neprețuiți.

Așa cum elocvent creionează Excelența Sa, Dl. Ambasador cultural și

scriitor George Calin în prefața cărții, „Cuvinte scrise pe cer” este o operă de „preumblare, un joc seducător pentru noi, călătorii rătăciți prin lume și vers”. Astfel, „Creatorul de frumos prin cuvânt”, Tina Avramescu, se întreabă care este menirea omului, pentru a răspunde: „*Iubirea s-o strângem în mii de crâmpie / Să umplem bagajul de vise pierdut.*”

Căutând esența și drama profundă în poezia scriitoarei, dl. George Călin, alături de jumătatea domniei sale, distinsa sa soție, d-na Viorica I. Călin, ne-au onorat prin prezența elegantă și de mare finețe.

Tina Avramescu, Ion Buciuman, George Călin

Gabriella Costescu a moderat cu măiestrie lansarea de carte, prezentând și proiectele pregătite de Asociația Literară „Creneluri Sighișorene”, iar cunoscuta actriță Doina Ghițescu a dat voce metaforelor din carte, cu stil inconfundabil.

Dl. Ion Buciuman, un excelent observator al artei scrisului și nu numai, a stilizat apoi cu meșteșug subtilele lucrături în vers croșetate de autoare în filele cărții, iar Irina Bergmann a decojit cuvântul scris pentru a descoperi valențele creștine și spiritualitatea adâncă a operei literare. În continuarea întâlnirii, scriitorii membri dar și oaspeții de seamă au recitat din creațiile proprii, pe tematica jertfei Mântuitorului, sau au adresat câte un discurs de prietenie și

voie bună, astfel:

Poeme: Medeea Rosca, Tatiana Vațe, Cornel Mafteiu, Ioana Bucă, Lucia Bădiță, Ion Buciuman, Gabriella Costescu, George Călin, Konstantin Korcinski, Nicolae Hofnăr.

Doina Postolachi - meditații prezentate de tatăl acesteia, distinsul colonel inginer Ion Postolachi, Delia Staniloiu- poem și discurs al prieteniei

Diana Constantin (astronom la Institutul Astronomic al Academiei Române)- discurs despre poezia științei.

Doina Ghișescu - recitare poem de Iulia Hașdeu

Irina Bergmann - discurs despre Înviere în poezia clasică românească.

Ultimul poem și cuvânt de încheiere a fost din partea autoarei celebrate, d-na. Tina Avramescu după care a urmat sesiunea de autografe.

Ne-au mai onorat cu prezența și le mulțumim și Mihaelei Dumitru (scriitoare), Giuliei Vasilescu, lui Carmen Davidescu și Mariei Constantin, precum și tuturor celorlalți oaspeți de seamă. Vă mulțumim din suflet!

IRINA BERGMANN

LECȚIA DE POEZIE devine un „maraton poetic”, manifestându-se zilnic. Duminică, 9 mai 2021, câțiva membrii „Apollon” împreună cu Asociația Literară „Creneluri Sighișorene” au fost prezenți la Ședința de lucru a Cenaclului literar „Fractali” din București. În program: LANSARE DE CARTE – „Cuvinte scrise pe cer”, autor Tina Avramescu, volum editat de Societatea Culturală Apollon-România prin Editura Ro.cart, București, 2021. La eveniment am întâlnit oameni de cultură

remarcabili: Ion Buciuman, Delia Stăniloiu, Cornel Mafteiu, Ion Postolachi, Lucia Bădiță-Secoșanu etc. Mulțumim pentru invitație scriitoarei Gabriella Costescu și traducătoarei Irina Marinescu Bergmann. Vom reveni, cu drag, la acest cenaclu literar unde poezia este la ea acasă.

**George Călin –
Ambasador Cultural prin Convenția
ONU de la Geneva**

LECȚIA CULORILOR

A treia zi

Artistul plastic Carmen Florian, membră a Societății Culturale Apollon-România, Consiliul Mondial Român, Academia Internațională de Literatură și Artă, Asociația Literară „Creneluri Sighișorene” și a altor asociații culturale. În 10 mai 2021, am fost prezenți la vernisajul Expoziției personale „Spectacolul culorilor - Carmen Florian” care a avut loc la Primăria Sectorului 2, București, sub coordonarea Centrului Cultural UNESCO „Mihai Eminescu”.

**George Călin, Carmen Florian, Doina
Ghișescu**

Flori, prieteni, culoare, lumină, încep să cred iar în povești. Familia și prietenii, au fost alături de artistă, colegii din Societatea Culturală Apollon, CMR, Asociația Literară „Creneluri Sighișorene”. Sala s-a umplut de murmure de admirație, culorile au inundat cu lumina curcubeică fețele admiratorilor. Zâmbete și cântec, buchete de flori prinse în bucurii.

Carmen Florian: „Cu emoția și fericirea în suflet, vă destăinui cu modestie”ca am primit în dar un Vernisaj. **Un vernisaj spectacol – Un vernisaj spectaculos** - oferit de prietenii mei care s-a transformat într-un spectacol artistic colorat

Carmen Florian, Gabriella Costescu

cu muzică, poezie, teatru și bună dispoziție. Vernisajul Expoziției mele de pictură intitulată sugestiv „Spectacolul Culoilor”. Mulțumesc Actriței Doina Ghițescu pentru moderarea Vernisajului spectacol, Excelenței Sale George Călin, Ambasador Cultural Convenția ONU - Geneva, Pictorului Vergil Cojocaru Cover-membru UNPR și UZPR, Maria Petrescu- poet, scriitor, profesor, sociolog și director executiv CMR, Doina Bârcă – Scriitor, Gabriella Costescu - președinte a Asociației Literare „Creneluri Sighșorene” Mihaela Cucorada - poet Iași.

Mulțumesc cu prețuire artiștilor Camelia Florescu - interpret, poet și redactor, care a fost și mesagerul Trofeului și Diplomei de Excelență, din partea postului de Radio „Prodiaspora”. Bela Andrași - compozitor, chitarist și solist, Evenimente MC Niculae Luminița - interpret și Sergiu Cioiu - actor, interpret și compozitor.

Mulțumesc pentru ținuta mea @Casa de creație Marian Staiculescu și Lucian Dumitru.

Mulțumesc HairStylist Nica Stan, mulțumesc foto-video Mihai Niculescu.

Mulțumesc partenerilor media: Consiliul Mondial Român, Societatea Culturală „Apollon”-România, Academia, Internațională de Literatură și Artă, Postului de Radio - Radio Prodiaspora, Asociației și revistei „Creneluri Sighșorene”, Revista Independența prin Cultură, Revista Universul Culturii, Revista Cervantes, Editura Ro.cart, Editura Izvorul Culturii.

Carmen Florian nu a prețuit să mulțumească tuturor cu recunoștință și prețuire, Centrului cultural UNESCO „Mihai Eminescu” pentru organizare și suport logistic.

A intrat să ne salute cu bucurie și Ammar Alnahhas – artist plastic, pot face același lucru și prietenii care vor să se bucure de lucrările artistei Carmen Florian. Expoziția a rămas pe simeze până în data de 28 mai 2021. Felicitări.

GABRIELLA COSTESCU

NICOLAE HOFNĂR

Eu vreau să fiu luceafăr

Luceafărul...,străluce”
lumina unui astru,
Altfel, o piatră rece
în negrul hău rotund...
Sunt singur azi pe țărmul
lacului meu albastru
Ce tainic mă îmbie în el
să mă afund

(Dac-aș putea pe apă deasupra-i
ca să lunec
Copacii din verdeață
să-i pot păstra-n priviri
Când i-o 'cerca furtuna să-i leg
c-un alb descântec
De razele de soare
și-a stelelor sclipiri!...)

Sub palmele întinse cresc valu-i
ce-mi aduce
Amarul-dulce stih hrănind
iubiri deșarte
... Și sufletul mi-l mână doar
vântul la răscruce.
(Adânc m-ar îneca, de mal
de-aș fi departe!)

Lumina îndoită locul stelei
îmi spune...
Gândul curbat de lut mă-nvață,
slăvind nume
De sfinți ai omenirii,
cărările ce-s bune.
... Cât din zidirea lor
bea ne-nsetata lume?

Oh, lacul meu albastru,
cu nuferi de uimire!
Cobor cărarea ta și mă caut
frenetic,
Căci vreau să fiu luceafăr!
Vreau astrul de iubire!
Chiar dacă voi rămâne
o stâncă-n întuneric!

cea mai strălucitoare stea

de atâtea ori
mi-au căzut stelele cerului
și s-a făcut beznă
mi s-au înălțat din nou
de atâtea ori
și de fiecare dată mai puține
de atâtea ori...
apoi a rămas numai una
cea mai strălucitoare
pentru că mi-a fost teamă
ca nu cumva să rămân fără ea
în noaptea aceea lungă de vară
mi-am lăsat cerul gol
și ți-am dat-o în grijă
de atunci te privesc împăcat
cum o porți fericită
la încheietura mâinii...
uneori
când sunt tulburat
știi că dacă vei pleca
nu te va urma
se va lungi de depărtarea
pașilor tăi
și în cele din urmă
se va desprinde
pentru că lumina ei
a prins demult rădăcini adânci
în mine legată
se va roti singură haotic
lovindu-mă din când în când
până ce vom cădea amândoi
în abis

Prințul cel mic

E seară și lângă mine te culci
În zâmbetul tău cresc
fragii cei dulci
Cu ochii, lumini din lună aduci
Pustiuri întregi se pierd,

ca năluci

Prințul cel Mic te-a scris
într-o carte
Citești, te aflu, parte cu parte
Litere gri, statuile sparte
Sunt amintiri pe mărci
ștampilate...

Degeaba ți-ai pus
cămașa de noapte
Căci sânii ștregari
uită de șoapte...
Pe câmpul cu flori înmiresmate
Paște un cal cu șea de păcate

Pustiuri întregi se pierd,
ca năluci
Cu ochii, lumini din lună aduci
Ți-s buzele fragi, atâta de dulci!
E seară și lângă mine te culci...

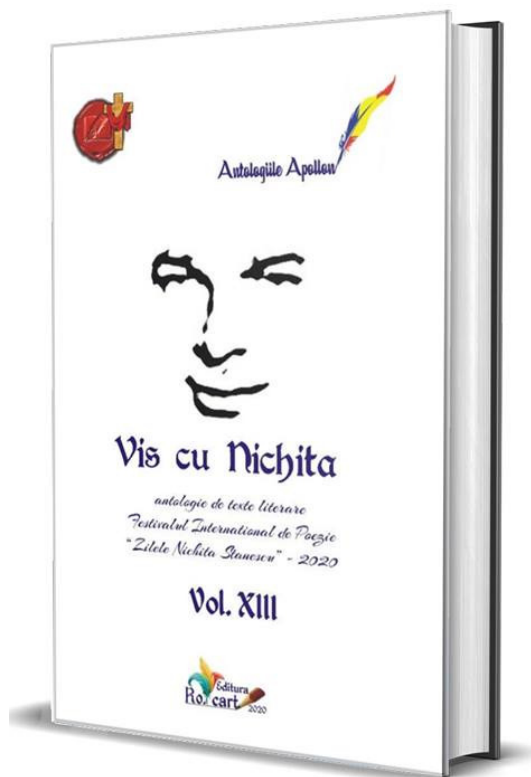
Vii să ne pierdem
în câmpul cu flori
În valuri de maci și mii de culori

Regăsire

tăcută
ca o așteptare
oglinză de cer senin
limpede apă
apărută de nicăieri
în cenușiu
de munte singuratic
sub coasta lui stângă
spulberată de cometa
ajunsă în sfârșit acasă
undeva
în adâncurile cele mari
un vulcan
fierbe tăcut cu dinții strânși
niciodată dormind
niciodată strigând
știind
neștiind
dezghețând
izvorul captiv
în piatra strânsă
atât de strânsă
de timp
de alții

DACĂ AR CITI NICHITA...?!

Cu grijă și respect, responsabilitate și asumare, am trimis creațiile mele spre acest proiect „Vis cu Nichita”, editura Ro.cart, un „adevărat barometru al literaturii române contemporane”, fiind una dintre cei 576 scriitori antologați în „Antologiile Apollon – 2020”. Munca la cele 13 volume apărute până acum, nu este una ușoară. Echipa formată de Excelența Sa domnul Ambasador George Călin, a făcut efortul sisific de a aduce la un standard înalt această colecție, care, va rămâne posterității. Ediția îngrijită de Anca Elena Călin și restul echipei, nu este doar o notă trecută în caseta redacțională, ci munca asiduă de a lectura textele fiecărui autor, completând eventualele erori. Tehnoredactarea de asemenea; scriu acestea și din experiență. Din „scoarță-n scoarță” fiecare volum „Vis cu Nichita”, are textele ordonate cu profesionalism, răbdare și multă atenție, varietatea scriitorilor cât și tema aleasă de fiecare, m-a uimit. Mi-am dat seama că doar lecturând integral volumele, pot avea opinia... cititorului avizat.

Inclusiv hârtia folosită pentru carte este una de calitate, volumele sunt legate impecabil, având o caracteristică de clasă și profesionalism. Fără doar și poate, investiția este și una de suflet. Felicitări pentru **lecția de profesionalism**.

Deoarece toți cei 576 de scriitori ne aflăm sub „aripa ocrotitoare” a Excelenței Sale domnul George Călin, nu înseamnă că ne permitem să credem că ceea ce conțin textele noastre, se află la cel mai înalt grad al creației literare. Din acest motiv nu putem avea „un as în mânecă” și trebuie „să pun cărțile pe masă”.

Deci, să nu atingem slova cu inerția cuvintelor, golindu-le de conținut, paradoxal venite din excesul de comunicare confundat cu valoarea cuvântului. Nu este prea ușor să facem o selecție a unor scrieri și să le ierarhizăm, dând de înțeles unor autori că sunt foarte buni. Eterogenitatea aparițiilor editoriale din această perioadă, sunt pe cale să sufocă încercarea de stabilire a vreunei ierarhii, iar în contextele literare actuale – chiar cele mai limpezi – trebuie să ai curaj să faci un exercițiu de redescoperire a mijloacelor arhetipale de expresie poetică. „Dezastrul cotidian” în care ne aflăm, face ca mulți autori să fie distrași de la ceea ce înseamnă – deontologic vorbind – **prozodia**, care, trebuie luată în serios, iar poezia să devină ceea ce se dorește a fi și nu o înșiruire de cuvinte puse cap la cap, în care muza lipsește unor autori cu desăvârșire. Schimonosite și cu miez uscat, devin acele „ce din coadă o să sune”, care ar putea finaliza într-o bălbă comună, cu limbaj comun, chiar de cartier, asemeni unor pamflete caragialiste prost făcute. Așa, este rănit hrisovul! Condeii suflesc de asemenea. Să păstrăm sacru citatul „La început a fost Cuvântul”, să-i dăm onoarea pe care i-au dat-o clasicii, să nu fim nevoiți vreodată, să cerem clemență mai marilor noștri poeți pentru distorsiunile create în poezie sau proză, devenind neinteligibile, pentru că au fost scrise doar de dragul de a scrie. Oricum, cititorul este cel care-și alege scriitorul. Sunt foarte bune cenaclurile, deoarece acolo se „bucătărește” creația scriitorilor, asta neînsemnând că un cenaclu scoate poeți. Într-un cenaclu iese poet cel

care intră poet. Harul și darul creației poetice, nu vine din experiența în cercurile literare. Este nativ. Însă, te pot edifica atunci când apreciezi la justa valoare că un text, fie el poem, proză, beletristică, dacă are legătură cu literatura. De aceea sugerez cenaclul, comunicarea intensă cu lumea literară.

În ascensiunea mea culturală, am avut ocazia să iau parte la diferite concursuri literare, au fost publicate și creațiile mele, dar, nu oricum, ci după un concurs cu premii. Am avut grijă, să nu cad în derizoriu. Mi-am încredințat creațiile spre critica îndreptării, lectorilor cu care am conexiune în lumea culturală. Este dureroasă dar necesară. Recomand tuturor.

Să ne întrebăm așadar, dacă ar citi creațiile noastre Nichita? Oare ce ar spune?

**GABRIELLA COSTESCU –
jurnalist, membru UZPR**

„Corul” lebedelor

Iubitule...
Muza are lacul înghețat.
cheia sol s-a risipit pe mare
oglundind pe cer
plutirea lină
cu penaj imaculat.
Se ridică în stol
fâlfâind aripi îngerești
atingând zenitul.
Corul mut
alunecă maiestuos
pe fundalul celest...

în cântec feeric
ascultat cu inima ta
de inima mea
ferice.
Vino iubitele să ne unim inimile.

Căderea în... primăvară

Am scris cu colțul inimii durute
Sălbăticiind poteca înspre mare
Aghiasma lacrimii din călimară
Mi se topește ca o lumânare.

Dragostea mea stă de veghe
Lângă neofilirea florii dăruite
Am ceața lacrimilor pe retine
Ce se pleling – boboci de iasomie –

Îmbraci iubirea cum vei vrea
În umbre sau lumini unduitoare
Sau născocește lacrimi pentru ea
Perle, ivoriu, jad... ispititoare.

Țurțurii gerului

Iubitule, țurțurii gerului
ciorchini în copacii livezii,
parcă sunt floarea salcâmului
de acum două anotimpuri.
Fantomatic peisaj...
sărbătoare hibernală
în liniștea medievală.
„Zgribulina”, mierla cu rochie lungă
zdrențuită, cu tivul de nea dantelată,
țopăie ca după bal
pe gheața străvezie.

Mă ghemuiesc pisicește pe terasă
rușinată de pândă, mirată!
Uitând de gerul ce-mi lipește
genele suple somnoroase.
„Zgribulina” țopăie
patru trepte spre marchiză.
Abia atunci te zăresc
cu degetul pe buze... șșșșt...
Ascult octavă cu octavă
cirip, cirip, cip...
e timpul salcâmlor sub ger.

GABRIELLA COSTESCU

„ROMÂNII ÎN LUSITANIA”

Ziaristul **Florin Constantin Țăranu**, care a devenit, de curând, membru al Asociației Literare „Creneluri Sighișorene”, coordonează în Portugalia, publicația cu apariție lunară amintită în titlu, în care susține articole sociale, culturale, istorice și de sport. Ziarul on-line este lecturat pe trei continente, având o medie lunară de peste 3000 de cititori.

S-a născut la Suceava în 1960, și este absolvent al Facultății TCM din cadrul IIS Iași, 1987.

Experiență profesională:

- 2017-2021-Editor șef la lunarul „Români în Lusitania”
- 2008-2016-membru al echipei de impresariat a Dr. Daniel Cărbunescu (licențiat în litere, Franța)

- 2005-2012 - Redactor șef pe Portugalia al publicațiilor „Diaspora românească” (Londra) „Român în lume” (Madrid) și „Actualitatea românească” (București)

- 2004 - Șef departament la cotidianul „Cronica Sucevei”

- 2003-2004 - Redactor șef, săptămânalul „Opinia” Constanța

- 2000-2002 - Redactor special cotidianul „Observator” Constanța

- 1997-2000 - Redactor șef, „Fan Sport” Suceava

-1996-1997 - Șef Departament sport, cotidianul „Bucovina” Suceava

-1993-1998 - colaborări cotidianul „Ziua” București

Impresionant și de felicitat este faptul că a urcat pe pagina ziarului on-line, 11 romane în format PDF, ale reputei romanciere plecată de curând dintre noi, Ileana Vulpescu. Veți

afla tot aici că „România are cele mai multe puncte energetice de pe planetă”, găsiți arhiva și câțiva scriitori. De asemenea, puteți obține gratuit în format pdf., printr-o simplă cerere, peste 3000 de volume aparținând celor mai cunoscuți autori români și străini, la rubrica „Biblioteca online”.

- Merită citit articolul „Păre-rogul de serviciu” al colegului nostru Konstantin Korcinski.

- Prof. Dr. Daniel Silva Perdigão continuă șirul de articole referitor la Mateiu Caragiale și opera acestuia.

- La pagina culturală am marcat în trei articole, evenimentele din București, din data de 8, 9, 10 mai 2021 „Sarbarea Câmpenească” – sub egida Societății Culturale „Apollon”, CMR și Asociația Literară „Creneluri Sighișorene”

Preot IOAN CLAUDIU TOFAN

Preotul Ioan Claudiu Tofan, slujește la Parohia Ortodoxă Sighișoara VII, din octombrie 2016.

Duminică, 9 mai 2021, Înaltpreasfințitul Părinte Arhiepiscop Irineu a poposit în parohia Sighișoara IV. Arhipăstorul nostru, înconjurat de un sobor de clerici, a oficiat slujba de târnosire a bisericii „Nașterea Maicii Domnului”, după care a celebrat Sfânta Liturghie și a rostit cuvântul de învățătură.

Povestire:

Pe vremea când Dumnezeu umbla cu Sf. Petru pe pământ, într-o noapte ploioasă, au ajuns la marginea unui sat și abia au îndrăznit să bată cu toiagul în prima poartă. Câini mari s-au repezit să-i sfășie, dar numaidecât s-a auzit un glas bărbătesc întrebând:

– Cine bate?

– Oameni buni!

Atunci omul, potolind căinii, i-a poftit în casă, unde nevasta și copiii abia se treziseră din somn, și a început a da porunci, dar cu blândețe.

– Mario, ia mai pune câteva vreascuri pe foc. Tudore, dă fuga la fântână după o ciutură de apă proaspătă. Ilenuța, ia vezi de o oliță cu lapte proaspăt.

Și le-a dat să se spele și să se ștergă cu ștergare albe și i-au ospătat și i-au dus să doarmă într-o odaie în care mirosea a gutuie și busuioc

A doua zi dimineața, iar le-a dat să se spele, i-a ospătat și le-a pus în traistă niște mere cum nu mai văzuseră și le-a urat drum bun.

Și cum au ieșit din sat, Sf. Petru a început să se roage de Dumnezeu:

– Doamne, fă ceva pentru oamenii ăștia, că tare ne-au primit frumos!

– Ce-ai vrea să fac Sf. Petre, c-ai văzut că nu erau nevoiași.

– Doamne, fă ceva ca să-și vadă măcar o dată sufletul!

– Să-și vadă sufletul, spui Sf. Petre?

– Da, Doamne, să-și poată vedea sufletul, așa cum vedem noi plopul cel de-acolo!

– Bine, Sf. Petre, a răspuns Dumnezeu, privind gânditor la satul din vale.

Iar după o vreme, în neamul acela de oameni s-a născut Mihai Eminescu”.

Interferențe culturale

Direcția Județeană pentru Cultură Mureș & Direcția Județeană pentru Cultură Sălaj, Asociația Localităților și Zonelor Istorice și de Artă din România A.L.Z.I.A.R., asociație ONG de largă reprezentare Națională, au organizat la Sighișoara, joi, 20 mai 2021, în Sala de Conferințe a „Double Tree by Hilton” Hotel Cavalier-Sighișoara, o întâlnire culturală.

Moderatorul evenimentului, scriitorul Nicolae Băciuț, director al Direcției Județene pentru Cultură Mureș, a detaliat în program:

- Prezentarea lucrării Conf. Univ. Dr. Corneliu Zeana „Ultima ardere pe rug” – editura Cartex
- Dezbateră „Monumente istorice la răscruce: bisericile de lemn”
- Prezentare lucrare Nicolae Băciuț, „Dicționar de monumente. Biserici de lemn din Județul Mureș” – editura „Vatra veche”.
- Recital muzical folk, Anda Voican și Traian Comșa
- Publicații în actualitate: „Cadran (jurnal mureșean)”
- Recitaluri poetice Nicolae Băciuț, Iulian Praja, Tina Avramescu.

Anda Voican, Traian Comșa, Florin Voican, Gabriella, Nicolae Hofnăr, Nicolae Băciuț, Carolina Baldea, Erica Bănărescu, Corneliu Zeana, Tina Avramescu

Domnul Nicolae Băciuț a oferit diplome de grațitudine, doamnei Carmen Șerban secretar general A.L.Z.I.A.R., domnului Corneliu Zeana, doamnei Doina Cociș, director la Direcția Județeană pentru Cultură Sălaj.

În sală a mai fost prezent și a luat cuvântul **domnul Matei Drâmbărean**, director la Direcția Județeană pentru Cultură, Culte și Patrimoniu Cultural Național Alba, care are specializarea de arheolog, domnul **Iulian Praja** Director - Manager la Centrul Județean pentru Cultură Tradițională și Educație Artistică

Mureș, consilierii locali sighișoreni: Călin Stupariu și Volker Reiter, Corina Hantău (Biblioteca Municipală Sighișoara), Nicolae Teșculă, director Muzeul de Istorie Sighișoara.

Anda Voican și Traian Comșa

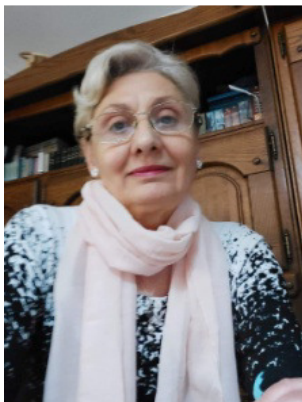
Membrii Cenaclului „Creneluri Sighișorene”: Tina Avramescu, Anda și Florin Voican, Gabriella Costescu, Erica Bănărescu, Nicolae Hofnăr, Raul Gogoșă, au fost prezenți la eveniment. Parteneri media: „RadioSon” Sighișoara, Editura „Vatra Veche”, Asociația Literară „Creneluri Sighișorene”. Mulțumim domnului senator Petru Bașa pentru găzduire, cuvintele de încurajare și implicarea în activitățile culturale desfășurate.

GABRIELLA COSTESCU

VALI PARASCHIVOIU

Membru nou al Asociației
Literare „Creneluri Sighșorene”

S-a născut la data de 20 ianuarie 1962, în județul Galați din România. Locuiește în Belgia de peste 20 de ani, dar nu a uitat locurile natale, rudele și prietenii. Cochetează cu poezia, motiv pentru care s-a implicat în viața culturală din România.

Cărți publicate:

-Octombrie 2020 „Lumina și întunericul” - 3 volume, ed. „Contraste culturale”, Giurgiu

Apariții în antologiile:

-2021 „Poeme pentru mama” și „Vlăstare eminesciene” vol. I editura Lucval&Ken Petroșani

-2020 - „Poezia ca spectacol” – ed. Artpress Timișoara

- 2020 – „Recunoștința prieteniei” – editura Lucval&Ken Petroșani

Apariții în reviste:

- Revista de literatură, cultură și artă „Luceafărul din Vale”, 2020, 2021

- Revista „Vitrina cu poezii”, 2020, 2021

Iubire cu inimă de foc...!

Iubire... tu, cu ochi de stele
Și inimă de foc...
De ce te-ascunzi
de gândurile mele,
Spunând că n-am noroc?

De ce mirosul florilor
de crin
Îl lași în urma ta...
Și pleci în clipa-n care vin
Fără să-mi spui ceva..?

Mă-mbeți și mă trezești
apoi,
Din somnul meu adânc
Dar pleci și nu vii înapoi
Te chem cu dor, oftând.

Cine ești tu, de unde vii
Zeită dintre stele?
Măcar o zi vreau să rămâi
Cu gândurile mele.

Să simți cât de mult te
iubesc,
Chiar dacă n-am noroc...
Miraj al gândurilor,
te doresc
Iubire... cu inimă de foc!

Când de iubire ești înconjurat

Când de iubire ești
înconjurat...
Și firul ierbii-l vezi
Încet cum crește
Strigătul de durere
Al frunzelor l-auzi
Când au picat
Și vântul,
Când pe malul apei
Obosit... se-oprește!
Dacă privești atent de
dimineată...
Când Soarele răsare

Îi poți simți
Și lacrima fierbinte
Din prima rază
Trimisă cu iubire Lunii
Auzi și cerul
Pentru dragostea lor
Cum oftează...!
Când vei dormi jos
pe pământ...
Ai să auzi
Cum inima îi bate
Ai să vezi
Drumul apelor
Străbătut...
Și toată durerea
pământului
O vei simți
Atunci,
Când focul arde!

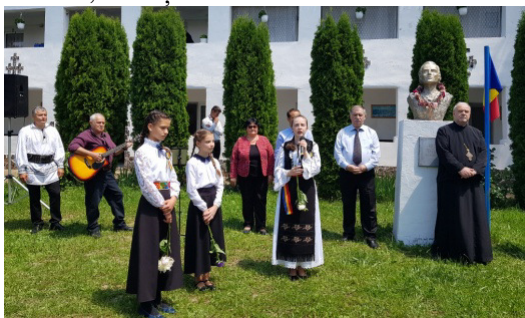
Nu e suficient...!

Nu te-amăgi cu gândul
C-am să plâng după tine,
Ca tine mulți...
În viață-am întâlnit,
I-am ocolit pe toți
Și crede-mă,
C-am făcut bine.
Iubirea n-o păstrezi
Cu lacrimi, că nu poți!
Privește un copac,
Cât e de falnic și frumos,
În fiecare an
Mândru de-a lui coroană
Iar când e măcinat
Din rădăcini
Vântu-l doboară
El putrezește-n timp
Și e uitat...!
La fel și cu iubirea
Când te aprinzi ușor
Mai repede
O stingi cu lacrimi,
Nici nu gândești,
C-o rugăminte,
Nu e suficient...
Dacă nu ai încredere
Și nu o prețuiești...!

IUNIE

Omagiu Poetului Nepereche „Nu credeam să-nvăț a muri vrodată”

Pe Dealul Comorii, la Mănăstirea „Sf. Mina” din Sărmașu, în data de 15 iunie 2021, au răsunat cântece în ritm de chitară, s-au recitat poezii, omagiu adus de iubitorii culturii, poetului Mihai Eminescu, plecat de 132 de ani spre luceferi, la data de 15 iunie 1889. Pe „Aleea Personalităților” din incinta Mănăstirii „Sf. Mina”, la loc de cinste se află sculptat bustul poetului Mihai Eminescu, lucrare a artistului plastic Ioan Astaluș. Ziua însoțită și adierea lină a vântului, ne-a ținut isonul.

După intonarea Imnului de Stat al României, doamna Dinuca Burian moderatorul evenimentului, l-a invitat pentru cuvântul de deschidere, pe Ec. Valer Botezan, primar al orașului Sărmașu, care și-a exprimat cu bucurie și emoție participarea la acest eveniment, lucru confirmat de cele trei recitatoare ale Grupului „Graiul Câmpiei”: Paula Deac, Olivia Cenan, Delia Lumperdean, care, în costume populare, cu buchete de flori pe brațe, au stârnit emoție recitând poemele „Poetului Nepereche”. Talentatele recitatoare, sunt pregătite de ani de zile de doamna Dinuca Burian, căreia i se datorează tot respectul și stima, pentru râvna de care dă dovadă, pregătind elevii în incinta bibliotecii, nu doar cu cântece și poezie, ci cu diferite activități cultural-educative, în care se implică sufletește. Mulțumirea, sunt rezultatele pozitive obținute pe toate planurile.

Domnul Nicolae Băciuț a făcut o trecere în revistă a vieții și operei poetului Mihai Eminescu, după care a susținut un recital liric, cu fragmente din poemele lui

Eminescu, Grigore Vieru, Marin Sorescu, Nichita Stănescu. Împreună cu copiii, a aranjat buchetele de flori la statuia poetului, spunând: „Dacă la anul voi veni la Sărmașu, chiar și singur, voi planta un tei, aici în curtea mănăstirii, lângă statuia poetului Eminescu, să ne fie de aducere aminte și înaltă prețuire”.

Preotul Protopop Nicolae Ghe. Șincan, a vorbit despre trecerea lui Eminescu prin Târgu-Mureș, lucru mai puțin știut de unii, a recitat și a avut o alocuțiune cu referire la marele poet.

Subsemnata am recitat poeme dedicate lui Eminescu din cartea de autor „Același rai”, mi-am exprimat bucuria pentru parteneriatul încheiat de Asociația Literară „Creneluri Sighișorene” cu Biblioteca Orășenească „Liviu Rusu”, cât și continuitatea acestuia pe plan cultural. Au cântat cu chitara, muzică folk, Traian Comșa și Anda Voican-voce: „Sara pe deal”, „Mai am un singur dor”, etc., după care a recitat din creațiile personale, jurnalistul Vasile Luca.

A urmat un moment poetic suținut de eleve ale Liceului „Samuil Micu” din Sărmașu, Mara Orban și Gyorfı Bianca, pregătite de doamna profesor de Limba Română, Corina Brândaș. Emoția din glasul lor, ne-a bucurat, mai ales pentru faptul că recitând poemele lui Eminescu, fiecare stare este marcată ca fiind prezentă, am simțit că nu este un omagiu, ci o celebrare, a celui care ne-a lăsat o inegalabilă moștenire. Cosmin Adrian Sărmășan, profesor de muzică, s-a ocupat de sonorizare, de fotografie, a fost ca de fiecare dată, sprinten în aranjarea programului, care a decurs foarte frumos.

Doamna Caludia Vărzar și Ana Deac, reprezentante ale Grupului „Graiu Câmpiei”, au pregătit invitaților o agapă la finalul evenimentului, care a început cu o rugăciune făcută în grup de elevii Liceului „Samuil Micu”, rugăciune susținută și de preotul Nicolae Ghe. Șincan, moment în care am împărtășit impresii alături de profesori și elevii care au finalizat anul școlar, cu rezultate bune. Aceeași mulțumire și bucurie și-a exprimat-o și doamna Viceprimar Trombitás Iolán, care prezentă la eveniment alături de domnul primar, a făcut aprecieri referitoare la interpretarea cântecelor de solista Anda Voican, la evenimentul per ansamblu și mulțumirea pentru colaborarea cu doamna bibliotecar Dinuca Burian.

Ospitalitatea la Sărmașu a fost

mereu la standardele cele mai înalte, crema culturii aici se adună, în locul în care „ușa sufletului” este larg deschisă, le mulțumim pentru omenie lor și organizatorilor: Primăria Orașului Sărmașu, Biblioteca Orașenească „Liviu Rusu”, Direcția Județeană pentru Cultură Mureș.

Dincolo de efervescenta creată de opera și de viața lui, în spatele geniului s-a ascuns omul, adevăratul Mihai Eminescu, cel care s-a lăsat cunoscut cu adevărat doar de apropiați. Printre lucrurile mai puțin cunoscute despre Eminescu se numără și formula sa originală de salut, dar și modul cum știa să le răspundă prietenilor. Cu oricine se întâlnea, Eminescu îl saluta cu „Trăiască nația!”

GABRIELLA COSTESCU

Eminescu în arta plastică

În fața unor vitrine mari ale Bibliotecii Municipale din Târnăveni, îl comemorăm azi, 15 iunie 2021, pe genialul nostru poet Mihai Eminescu, la al cărui bust, copiii de la Fundația Buckner au depus flori și au recitat poezii.

Expoziția cu lucrări de pictură, machete, colaje, scoici și rondeluri de copaci pictate de copii, busturi sculptate în săpun sau picturi pe oglindă, toate reprezintă personaje sau imagini din poeziile lui Eminescu, omagii aduse de copii Luceafărului poeziei românești.

Cu două microbuze, au fost duși apoi, micii artiști, de către directorul fundației, Liviu Turcu, la Teiul lui Mihai Eminescu din Blaj. Aici au făcut un lanț în jurul teiului cu crengile înmugurite de flori, au cântat și recitat poezii, iar doamna Viorica Șutu și domnul Ioan Astăluș le-au povestit

copiilor lucruri inedite despre Luceafărul poeziei, despre locul din imediata apropiere, Chereteul, unde a fost scrisă poezia „Lacul”. Pentru că tot în apropiere se află, veghiind peste orașul Blaj, imensa statuie a lui Avram Iancu, sculptorul Ioan Astăluș le-a ținut copiilor o lecție de istorie inedită, după care s-au împărțit prăjituri, sucuri și cu voce bună și cântec s-au întors la Fundația Buckner.

Viorica Șutu

RAUL GOGOAȘĂ

CALEA ALPHA (fragment)

Cei 7 ani de acasă

„Arată-mi un copil până la vârsta de 7 ani și îți voi spune cum va fi când va ajunge adult” **Aristotel**.

Așa se inhibă pe de o parte potențialul uman și totul începe în creșterea de acasă, în celebrii „7 ani de acasă”. Adevărată prostie umană e a ne face copii proști, incapabili, blegi pentru că până la vârsta de 7 ani, creierul copilului se află în starea de vibrație tetha între 4-7 hz. Cum am spus în capitolul anterior, este starea în care viețuirea se percepe oarecum între vis și real. E perioada în care ni se formează propria percepție asupra lumii, programele mentale, credințele și părerile despre noi și despre tot ce ne înconjoară. Atribuindu-i această etichetă, copilul o va purta toată viața ca o povară și o va „proteja” cu toată ființa lui. Programul lui este instalat. Schimbarea unui program este grea chiar și atunci când avem în jur persoane pozitive care cred în noi și vor să ne ajute.

Pentru mine Wim Hoff a fost acea persoană. Practica lui simplă și totuși atât de complexă în multitudinea de reacții pasive ce au loc la nivelul celular al organismului, m-a trezit la adevărată realitate. La acea

realitate în care eu sunt stăpân pe corpul meu și pe mintea mea. Prin practica lui am învățat că nu sunt „bleg”, „prost”, „tâmpit” cu „două mâini stângi”. Am învățat să mă eliberez de astfel de gânduri-lanț, și că sunt o forță a naturii. Pot sta în apa rece precum animalele fără să mă răcesc. Fără să fac aprindere de plămâni sau hipotermie. Am învățat să renunț la fular, și la exagerata protecție împotriva frigului. De aproape 4 ani, nu am mai răcit. Nu mai am alergii, renunțând la claritine, nu mai am probleme cu tranzitul, cu constipația cronică, precum și ocazionalele sângerări, transmise ereditar de la mama. Se poate spune că am devenit o forță, dar eu defapt doar am atins starea de normalitate. Un om normal este un om fără boli și fără medicamente în casă. Din păcate concepția modernă este grav distorsionată în acest sens, iar o bună contribuție i se datorează industriei farmaceutice.

Să revenim la părinți. Majoritatea acestora din generația veche, nu au folosit un program sănătos pentru a-și crește odraslele și e de înțeles. Ei nu au avut cunoașterea necesară. Nu au existat studiile științifice pe care le avem în ziua de astăzi. De unde să știe tatăl care a crescut într-un mediu ostil, cum să se comporte cu fiul lui. El aplică inversul propriei creșteri copilului, crezând că astfel face bine. De exemplu dacă a fost ignorat de părinți, acesta tinde să fie exigent cu proprii lui copii. Dacă a fost bătut și ținut din scurt, tinde să fie delăsător și extrem de permisiv. Mai sunt și acei părinți care aplică întocmai exact ce au trăit și ei, eventual și mai potențat. Orice ai face ca părinte nu te duce la extreme. Oferă-i o stare de echilibru și dacă greșește, dacă e rău, educă-l și fă-l să înțeleagă că a greșit, dar nu îl mai fă prost. „Prostul” acela poate fi un geniu pe un anumit domeniu dar odată încarcerat în gândul neputinței și

limitării personale, rămâne „prizonier pe viață” și nu oferă lumii ceea ce de fapt era menit să ofere. Își pierde calea, și ajunge să trăiască pseudo-real, cu o vedere neclară, distorsionată a vieții. Trăind astfel mediocru, într-o stare departe de idealul propriei matrițe ancestrale, va aduce pe lume poate odrasle cu sclipiri de geniu, dar la care le va imprima propria „înțelegere” mediocră a lumii. Aceasta este „programul” fiecărei ființe în acei 7 ani din viață. Din păcate doar puțini dintre noi avem instalat un program sănătos. Când spun sănătos nu mă refer doar mental. Mă refer și comportamental și alimentar. De exemplu, majoritatea părinților dau dulciuri copiilor. Tradiția acesta că trebuie să dăm dulciuri copiilor, este extrem de negativă în privința sănătății.

Fără să exagerez, zahărul provoacă dependență și este extrem de nociv. Dar voi reveni mai în detaliu asupra acestui subiect în capitolul următor. Programul instalat de ai noștri în acești 7 ani în care creierul se dezvoltă, ne dictează felul cum ne trăim viața. Chiar dacă este un program negativ, în funcție de nivelul nostru de credință în propriul program, tindem să respingem ajutorul venit din exterior căci pentru noi este o amenințare. După cum am mai spus, orice nu e pe „dioctria” proprie sau aproape de ea, e din start percepută ca o amenințare.

Și trăsătura acesta vine din perioada veche pe când trebuia să ne dăm seama fulgerător dacă cei pe care îi întâlnim sunt un pericol sau nu. Ne întărim instinctiv credința chiar și atunci când sunt argumente contra ei. Dar există sorți de izbândă. Schimbarea unui mod de gândire este grea, dar nu imposibilă grație capacității noastre cerebrale numită „neuroplasticitate”.

ANDA VOICAN

Anonima

Prinsesem gustul de cenușă,
De-un extaziat cenușeriu
Ce locuia-n mânășă fină
A anonimei din sicriu.

El amora-n versete plânse
Și-o dezmiarda ciocolatiu
Pân' ce paloarea anonimei
Părea de-un trist trandafiriu.

Prinsesem gustul de cenușă
Cleștar mi-e somnul,
străvezii
Sunt anonima cu mânășă
Și numai degetul mi-e viu.

Căderea lăuntrică

Am căzut sub copitele cailor
din mine. Sălbaticilor!
Nepotcovite îmi sunt,
neșălate
cuvintele de dor nemângâiate.

Nu am bandaje rana
să-mi învâlu
Și- n loc să mă ridic
parcă mă năru
Sunt pana neagră
azvârlită-n hău
De-un Dumnezeu
cu sânge de călău.

Sublim și trist visez
că mai sunt vie
Și în convulsii n-am uitat
a-ți scrie!

Iarnă cu plus

E iarnă și picură-n streșini
Crăiasa din basm lăcrămează
Prin jilave scoarțe de cetini
Un corb învrăjbit ripostează.

O stare de comă profundă
E- n țara în care odat'
Troiene-argintate abundă
Și turme scobor la iernat.

Al Dochiei cojoc alegoric
Atârnă de-o culme semeață
E iarnă cu plus, categoric!
Dar polul tristeții
mă-ngheață.

De actualitate

Ne vom percepe-n ideal
Ca niște puncte hominide
Săltați de virusul din val
Vom gravita prin văi
morbide.

Dar punctul e supremul semn
Al celor care au habar
Că viața lor e un îndemn
O dără-n colț de calendar.

Vom gravita prin văi morbide
Ne-om recunoaște axiomatic
Sărmane puncte hominide
În evul erei informatic...

Colind zbuciumat

Mai e puțin pân' limpezi-va
vinul
Butoaiele plesnesc de greu
scandal
Din străchini ulcerate
bea-vom chinul
Acestui neam de homo
neanderthal.

Cum să avem nădejde-n
astă țară
Când majorete blonde o
conduc?
Stafie rece-i bradu-n
sfânta seară,
Și leii sunt castrați
de-un politruc.

Crăciunul vine
cu dobânzi umflate
Pucioasele minciunii
ne doboară
Trosnesc vertebre îngerești
pe-asfalte
Și-un trist colind în inimi se
strecoară.

Antirugă

Când sfinții râvnesc ciosvârte
de suflet
Și viermii își vor partea lor
de materie
Spre tine Părinte, astmatic
mai cuget
Din mine rămas-a
nimicul puzderie.

În turnuri de ceață tronează
răceala
Nu-i stare de rugă și nici
vindecare
Vezi bine Părinte cum
bântuie boala
Pe toți îi atinge, morți vii pe
picioare.

Cădere nu am să- ți mai cer
nimică
Întreg universul e-un puzzle
rodat
Hristos de pe cruce degrab'
se ridică
Iar ziua a treia ne-o dă la
mezat.

LECȚIA DE PRIVIT a Răsăritului, în trei părți

Luni, 21 iunie 2021, sub auspiciile Solstițiului de vară la Studioul „Horia Bernea” din cadrul Muzeului Țăranului Român din București a avut loc premiera filmului „Omagiu lui Brâncuși pe Calea Eroilor” – poem cinematografic, realizat de Uniunea Ziaristilor Profesioniști din România, producător general Maria Mitrache, având ca protagonist principal pe maestrul Sergiu Cioiu, membru de onoare al Societății Culturale „Apollon”- România. În partea a doua a evenimentului s-a lansat volumul omagial „Liliana Tomescu”, semnat de Maria Salas și Sergiu Cioiu, apărut la Editura Integral. Partea a treia a cuprins un recital muzical numit generic „Pur și simplu Sergiu Cioiu”. Printre personalitățile prezente la eveniment am remarcat pe: criticul de film și traducătorul Irina Margareta Nistor, realizatorul tv. Ioana Bogdan, președintele UZPR Doru Dinu Glăvan, scriitorii: Aura Floris, Maria Niculescu, Maria Petrescu, Doina Bârcă, Maria Simion, Ene Dorin Eduard, Konstantin Korcinski.

Recital și lansare de carte Sergiu Cioiu, cu participarea D-nei. Irina Nistor, Dna. Ioana Bogdan, Poetul Dan Ioan Marta, Dl. Ambasador George Călin și alți invitați din teatru și televiziune.

Pur și simplu Sergiu Cioiu

The Man show - Sergiu Cioiu - un fenomen, cel mai șarmant bărbat, un aristocrat din alte timpuri, un artist greu de egalat la 4x20 ani de viață, așa cum îi place lui să se prezinte !

Societatea culturală Apollon a fost deosebit de mândră că ieri Maestrul Sergiu Cioiu, în calitate și de membru de onoare al societății noastre, dar și de prieten al multora dintre noi, a lansat primul film, un eseu cinematografic muzical-poetic, „Omagiu lui Brâncuși pe Calea Eroilor”, marcat de Ziua Națională „Constantin Brâncuși”, la Tg Jiu, producător al filmului , însuși președintele U.Z.P.R., Doru Dinu Glăvan.

Eseul cinematografic și protagonistul său Sergiu Cioiu, a reprezentat suma tuturor emoțiilor și trăirilor unui artist desăvârșit, l-aș fi urmărit la infinit, a fost răvășitor, imaginile, susurul apei, pietrele spălate de durerea lumii, artistul în sine, m-au făcut să lăcrimez în întunericul sălii. Vedeți dvs. într-o lume în care te simți încorsetat de tot felul de lucruri, în numele „libertății”, pandemia, ingrata mască, artistul a realizat acest film pe care mi-aș dori să

îl vadă o Planetă întreagă, prin acest film, Sergiu Cioiu reprezintă acum un brand de țară! În partea a doua a avut loc lansarea cărții LILIANA TOMESCU, autorii volumului Dna Marina Spalas și Sergiu Cioiu, prin grija editurii „Integral”, o contribuție aparte a fost a d-lui Costel Postolache, editor. La sfârșitul evenimentului ne-a fost prezentat recitalul, filmat cred la sala Teatrelli, „Pur și simplu. Sergiu Cioiu!”

Vă asigur că nu a fost pur și simplu, a fost divin, Sergiu Cioiu este un fenomen, un Senior aristocrat, iar pe scenă un nebun frumos, un adevărat The Man Show, greu de egalat! Seara noastră s-a încheiat cu vechi sau noi cunoștințe, bucurându-ne de personalitățile prezente, Irina Nistor cu vocea sa inconfundabilă, Maria Sapals pe care o mai întâlnisem la alte evenimente, realizator TV Ioana Bogdan, ce mi-a fost prezentată, balerina Maria Mitrache, președintele U.Z.P. Doru Dinu Glăvan, președintele Societății Culturale „Apollon”, George Calin, scriitor, diplomat.

O seară cât o viață derulată în suflet și pe ecran, la care am fost și noi : Viorica I.Calin, Aura Ungureanu, Maria Petrescu, Doina Bârcă, Maria Niculescu, Ioana Cărbunaru, Maria Simion, Liliana Corcinschi, Dan Stefan, Valentin Petrescu, konstantin Korcinski, Ene Sorin!

Și cum era firesc, într-un cadru boem , scriitori, poeți, oameni de televiziune, editori am ciocnit un pahar la terasă, mulțumind Maestrului Sergiu Cioiu pentru această seară memorabilă!

Foto și material filmat Aura Ungureanu și Konstantin Korcinski.

AURA UNGUREANU

Ziua Universală a iei românești

Reper identitar, ia este sărbătorită, începând cu anul 2013, în noaptea „cerurilor deschise”, de Sânziene. Ziua Universală a Iei celebrează piesa principală a costumului popular românesc, dar și ideea de feminitate, întrucât termenul „ie”, este atribuit exclusiv cămășii populare femeiești.

În cadrul portului femeiesc tradițional românesc, cămașa a constituit întotdeauna piesa principală, care evidențiază în cel mai înalt grad - prin ornamentică, prin calitatea materialelor și a execuției - statutul social-economic și personalitatea purtătoarei. Numită local ie, cămeșe, spăcel,

ciupag etc., ea a intrat în conștiința publică cu prima denotație, devenită generică.

24 iunie 2021 - Ziua Universală a Iei, Sânzienele și Sfântul Ioan de vară, a fost sărbătorită la Biserica de lemn din Sărmașel Gară. După Utrenie și sfânta Liturghie ținută de Preot Constantin Grava și părintele Ocnean Ioan, au susținut alocuțiuni Valer Botezan, primarul orașului Sărmașu, Iuliu Praja director-manager al Consiliului Județean Mureș, Nicolae Băciuț, director al Direcției pentru Cultură Mureș, Ani Teglaș, mediator, Naznan Anna, consultant artistic Consiliul Județean Mureș. O expoziție de cusături tradiționale lucrate manual a fost realizată de Oana Sărmașan, Claudia Vârzar, Fironica Moldovan, Dorina Frenți. Un frumos program artistic a susținut Grupul tradițional „Graiul Câmpiei” din Sărmașu, după care poetul Răzvan Ducan a recitat un poem dedicat Sărmașului. Au mai fost prezenți profesorul Nicolae Suciuc și prof. Cosmin Sărmașan.

Mulțumim tuturor pentru participare, implicare și susținere...

Dinuca Burian,
Manager Biblioteca Orașenească
„Liviu Rusu” – Sărmașu

RĂZVAN DUCAN

Cântec pentru Sărmașu

„Sărmaș, marginea mea
de oraș...”
anticipa poetul devenirea
notorie,
fără întoarcere, acum Sărmașu
își lasă marginea să devină
istorie.

Erau de toate aici pentru
oameni,
inclusiv dorința de a vrea
mai mult,
o altă dinamică decât fusuri
ce torc,
să treacă timpul și așa
prea scurt.

În mijlocul Câmpiei
Transilvane,
sub zorii hârniceii,
ca portdrapel,
o mână de sate, cu acte-n regulă,
au pus împreună, de-un orașel.

Pământul mirosea
încă din pântec,
a binecuvântare numită
gaz metan,
din care s-a adăpat
o țară întregă
și asta de mai bine
de-o sută de ani.

Dar oamenii-s bogăția cea mare,
prin străduințele de mâini
și minte,
prin dorința de a face
fapte bune,
medaliați de transpirația
fierbinte.

De la Titiana la Sărmășel-Gară,
Din Sărmașu până la Sărmășel,
lanuri de grâu
și lanuri de porumb,
se mlădie pe sub înaltul cer.

Sunt și livezi, grădini și ferme,
gospodării cu păsări ouătoare,
animale crescute pentru carne,
albine pentru
mierea-ndulcitoare.

Și-n Balda, și-n Moruț,
și-n Larga
o energie aparte oamenii emană,
de buni la suflet,
ce s-au dovedit,
ei înșiși pot fi puși pe orice rană.

Dar și copiii sunt crescuți
frumos,
să-mbrace port tradițional
cu tricolar,
să-l ducă, mândri, peste tot
în lume,
având în suflet, drag de țara lor.

Și sunt și Case de Cultură
și statui,
spiritul liber i-a dat loc pe hărți,
Sărmașu are ansambluri
muzicale
și face târguri și lansează cărți.

Poți să te reculegi, după dorință,
la troițe, la monumente,
peste tot,
localnicii au știut și știu ce vor
și vor ce știu, și vor ce știu
că pot.

Nu-i pagubă la Mănăstirea
Mina,
că-s chipuri de bronz
lângă sfinți,
Eminescu, cel de toate
veșnicile,
e aici cumintele dintre cumiți.

Dar Sărmașu nu-i de ieri sau azi,
pentru Sărmașu s-a luptat
în istorie,
pentru Sărmașu
s-a murit în tăcere,
pentru Sărmașu s-a tăcut
fără glorie.

Avram Iancu a făcut aici

strigare,
o mie optsute patru 'ș' opt
fusese anu,
a răspuns tribunul
Vasile Simonis,
și prefectul
Alexandru Bătrâneanu.

De la Vișinelu, Rex Daciae,
Horea,
prin actorul
Ovidiu Iuliu Moldovan,
ne va chema sub lance,
de-i nevoie,
ca apărători de limbă
și de neam.

În familie, în școli și în biserici,
recolte de viteji încă mai cresc,
ca să fie pumn
în pieptul furtunii,
când se poștește
pământ românesc.

Și totu-i deal domol,
mai câte-o vale,
pe străzi circulă mașini
mari și mici,
și fabricuțe sunt, ateliere,
magazine,
căci rostul sărmășenilor e-aici.

S-au construit noi drumuri
și noi case,
ridicând pe un cric de împlinire,
moștenirea primită
din moși-strămoși,
ce primenită, se va lăsa
și ea moștenire.

Sunt multe de spus
despre Sărmașu,
la ora ceasului său astral,
meditând,
despre cum se reinventează
zi cu zi,
felie de Rai să fie aici
pe pământ.

Dumnezeu i-a dat dreptul
la fericire
și fericirea este
printre lucrurile sfinte,
nu pot să spun ce-i doresc
cu adevărat,
sunt prea sărac, în bogăția
de cuvinte.

Ziua Drapelului Național al României

Proclamată prin Legea nr. 96/1998, a fost sărbătorită sâmbătă, **26 iunie 2021**, la Sărmașu, printr-o ceremonie militară și religioasă. Încă de vineri seara, 25 iunie, Drapelul a fost coborât de pe catarg și a fost depus pentru sfințire în Biserica ortodoxă Sărmașu. Sâmbătă, de la ora 10:00, preotul Daniel Cămară împreună cu preoții din Vișinelu, Sărmășel și Balda au oficiat slujba de sfințire a Drapelului Național.

Cu acest prilej, le-a fost adresat celor prezenți un scurt cuvânt de învățătură: „Pentru noi, Drapelul Național are o valoare deosebită. De aceea, în diverse împrejurări el este înălțat și ne întărește în nădejde, credință și dragoste”, a spus preotul Daniel Cămară.

De la ora 11:00, a avut loc ceremonialul militar de arborare a Drapelului pe catargul din Parcul Orășenesc, în timp ce s-a intonat Imnul Național al

României. În cadrul manifestării, alocuțiuni au rostit Comandantul Secției de Pompieri din Sărmașu, Nagy Sandor-Jozsef, și primarul orașului Sărmașu, Botezan Valer, care a vorbit despre semnificația istorică a zilei: „Drapelului Național, alături de imn și stemă, potrivit Constituției, sunt simbolurile fundamentale ale statului român. Eu aș mai adăuga că alături de aceste simboluri fundamentale, națiunea română mai are două valori care i-au însoțit istoria și au ajutat poporul român să dăinuiască mii de ani, e vorba de religia noastră creștin-ortodoxă și de limba română, care alături de simbolurile noastre fundamentale definesc ADN-ul ființei poporului român”, a afirmat primarul Valer Botezan.

La eveniment au participat reprezentanți ai autorităților publice locale, ai instituțiilor publice civile și militare, cadre militare în rezervă și în retragere.

Dinuca Burian

Mai veche decât piramidele egiptene

Misterele piramidei Toaca de pe Ceahlău

Trebuie să recunoaștem, cu durere în suflet, că preistoria noastră a fost prea puțin cercetată. Nu prea știm mare lucru despre primii locuitori ai acestor meleaguri. Vorbim despre hiperboreeni, traci, geți și daci, dar avem prea puține date istorice. Ce știm despre harul lor de vindecători, ce cunoaștem despre sanctuarul și despre calendarul de la Sarmizegetusa Regia, cum s-au realizat cuiele care n-au ruginit nici până acum? Câți dintre noi cunoaștem că piramida lui Keops seamănă perfect cu piramida de pe Toaca?

Conferențiar doctor Ion Țicleanu, un pasionat al expedițiilor pe munte, a descoperit că privind Ceahlăul dinspre Toaca, de pe șoseaua ce trece pe lângă lacul de acumulare Bicaz, vârful Toaca, înalt de circa 900 de metri, prezintă un aspect... piramidal. Acest vârf este constituit dintr-un trunchi de piramidă, continuat cu un vârf piramidal teșit. Baza trunchiului de piramidă este absolut pătrată, cu latura de 296 de metri, înălțimea totală fiind de 107 metri. Apoi, este imposibil ca două creste să se intersecteze, natural, la fix 90 de grade! Mai mult, unghiul pantei de pe versantul nordic este de 52 de grade, exact ca al piramidei lui Keops. Prea multe ca să fie doar ...coincidențe, nu?

Cercetătorii români au reconstituit piramida pornind tocmai de la acest unghi. Asemănările cu celebra piramidă a lui Keops sunt, pur și simplu, uimitoare: piramida egipteană are o față aproape perpendiculară pe direcția nord, și față vârfului Toaca se abate cu numai 13 grade de la această direcție, iar raportul dintre înălțime și lungimea laturii utilizat de egipteni are aceeași valoare cu cea a piramidei de pe Toaca!

„Piramida lui Keops se înscrie perfect într-o reconstituire a piramidei inițiale de pe Toaca. Egiptenii au construit mai întâi piramida în trepte, apoi așa-numitele piramide strâmbе, apoi pe cele drepte. Toate cele trei modele se regăsesc pe Toaca. Exista elemente care duc la ipoteza ca piramidele egiptene își au arhetipul în Ceahlău. Modelul

piramidei ar fi putut circula similar cu motivul spiralei de pe obiectele de ceramică, acesta, potrivit unor cercetători, pornind din zona dunăreană, a trecut în Creta și după 3000 de ani a ajuns în Egipt”, declară Ioan Țicleanu.

Pare destul de probabil ca piramida de pe Toaca să aibă o vechime de peste 10 000 de ani, mult peste piramidele egiptene datate 2500 de ani î. Hr. Cercetările stereoscopice concluzionează că vârful Toaca a fost modelat în formă de piramidă, iar conglomeratele din care este alcătuit se pot ciopli mai ușor decât calcarul. De remarcat este faptul că în Carpați, multe vârfuri au nume oarecum ciudate: Omu, Sfinxul, etc. Vârful Toaca este pe aceeași axă cu vârful „Panaghia” - nume dat și Maicii Domnului-și cu stâncă denumită „Piatra Ciobanului” amplasată la fel ca mormântul lui Osiris, zeul egiptean care a fost cioban, față de templul din apropierea lui.

În România doar doi munți au sărbătoare proprie. Mai cunoscut este „Târgul de fete” de pe Muntele „Găina”, dar Ziua Muntelui, sărbătorită an de an pe 6 august pe Ceahlău, are o semnificație ce se pierde în timp. Oamenii pleacă de acasă noaptea, ca să poată ajunge în vârf în zori, deoarece credința spune că dacă vezi soarele răsărind peste munte, îți merge bine tot anul care urmează. „Am motive să cred că Ceahlăul este unul dintre munții sfinți ai dacilor. Strămoșii dacilor și chiar dacii înșiși practicau, cum o arată numeroase dovezi arheologice, o religie în care Soarele ocupa un loc central. Aceasta credință ne-ar putea fi transmisă până astăzi prin cuvântul „raza”: RA-numele zeului (identificat la egipteni) și ZA-zeu. Apoi, între credința dacilor în viața de apoi, prezentată de Herodot și cea a egiptenilor antici, prezentată de Diodor, nu exista practic nici o deosebire” - spune profesorul Țicleanu.

Trebuie amintit, de asemenea, că în Munții Vrancei, se află o zonă numită „Valea Serapusului”. Cuvântul „Serapus” nu există în limba română, dar există în... egipteană, semnificând faptul că zeii luau legătura cu oamenii doar în vârful munților! De menționat, că toate invaziile barbarilor au ocolit Ceahlăul! Vârful din Moldova este înconjurat de așezări omenești cu o vechime de peste 10 mii de ani, aflate la înălțimi de 1800 de metri. „S-au descoperit mărgеle, care puteau fi obiecte de cult. Este posibil ca pe munte să fi existat o comunitate de sacerdoți. Trăind în aceste așezări, dimineața aveau exact aceeași priveliște, cea a Soarelui răsărind de după piramida de pe Toaca”, - specifică renumitul profesor.

Florin Constantin Țăranu
Editor șef al ziarului „Români în Lusitania”

RADU BOTIȘ

Bate vremea-n clopote de taină

Bate vremea-n clopote de taină
Iar ursita și-a pierdut cărarea,
Necuprinsu acesta sfîndînd zarea
Lasă trupul umbrei fără haină.

Sfredelesc priviri în hău lumii
Crucile Golgotei sîngerînd,
Lîngă Tatăl, plin de pace,blînd
Răzvrătiti își plîng fii furtunii.

A pierit în nesfârșitul mării
Atlantida, tăinuind etern,
Vocile pieirii parcă cern
Șoaptele-și spun timpul neuitării.

Bate vremea-n clopote de taină
Agonia-n rostul nerostit,
Din priviri se scaldă-n asfințit
Chipul umbrei, trupu-i fără haină.

Din suflet orișicînd răsună

Din Basarabia răsună
Un bucium peste plai străbun,
Parcă din ceruri se adună
Și îngerii cu Tatăl Bun.

Din Basarabia răzbate
Ecou de frate pîn'la cer,
Iar Prutul inima împarte
În mare jale și mister.

Din Basarabia se vede
Salutul fratelui cuprins
De dorul sfânt în care crede
Și de oftat pe veci nestins.

Din Mama Țară tot răsună
Alt bucium peste plai străbun,
Parcă din ceruri se adună
Și îngerii cu Tatăl Bun.

Vorbește Doamne, clipele se scurg

Vorbește Doamne, clipele se scurg
Și cerul parcă-i mai sărac de stele,
Par zilele adeseori mai grele
Cînd totul se înveșmîntă în amurg.

Vorbește Doamne, vremea e puțină
Cărarea se îngustează tot mai mult-
Aș vrea cît mai e timp s-ascult
Cereasca simfonie în surdină.

Și de-aș mai vrea să mă răsfăț o vreme
Cu lumea pironită-n pămîntesc,
Adu-mi aminte de-un tărîm ceresc
Lipsit de înguste, sumbre teoreme.

Nu înceta Prea Bune să-mi vorbești
În astă lume atît de trecătoare,
Cuprinsă-n cea din urmă încercare
Pierzaniei, în lucruri nefirești

MIHAELA AIONESEI

Sâmbăta apelor

Plouă în martie ca și cum un suflet de iubire nebun ar plânge moartea nu știu cui. Plouă cu taine. Mărunt și amar ca și cum peste lume un ciur cu blesteme ar fi fost aruncat. Soarele-i la priveghi cu luna pe-o colină. Orașu-i mort ca o mandolină peste care nici o mângâiere n-a mai trecut de un veac. Nici o pană de corb să-i șteargă de praf corzile întoarse în voievozi. Doar acolo-s vii. Printre haiducii. Cine să le mai simtă pasul? Cine să le mai audă pasul?

Aici timpu-i strivit într-o corcodușă. Acră și ea la fel ca mutra celor care-și ascund năduful sub mască. Liniștea este ca un șarpe răstignit pe aleile goale. Peste ierburi și flori care

nu au mai apucat să înflorească. Șoseaua se chircește ca un șoarece ud. Și nici o bicicletă rătăcită nu-i să-i spintece în grabă spinarea.

Ferestrele sunt baricadate în oameni. Ușile au rămas fără clante. Drumurile nu mai duc nicăieri. Oamenii lustruiesc pereții în case să dea de puțin alb. Albul acela domnesc rămas de la Isus în fașă. Copiii se instruiesc pe un gadget. Copilăria rătăcește într-o carte scrisă de un moș cu barba albă... „Nu stiu alții cum sunt, dar eu, când mă gândesc la locul nașterii mele, la Humulești, la stâlpul hornului unde lega mama o șfară cu motocei la capăt, de crăpau mâțele jucându-se cu ei, la prichiciul vetrei cel humuit, de care mă țineam când începusem a merge copăcel, la cuptorul pe care mă ascundeam, când ne jucam noi, băieții, de-a mijoarca, și la alte jocuri și jucării pline de hazul și farmecul copilăresc, parcă-mi saltă și acum inima de bucurie! Și, Doamne, frumos era pe atunci...”

Bucuriile stăteau înghesuie într-o inimă pe-o creangă fără să le spulbere nimic.

Un șir de sicrie duc râsul la groapă acum. Un șir de sicrie umblă cu amintiri de pripas prin ploaie. Mi-e urât în umbra asta, Doamne! Mi-e urât și n-am cui mă jeli. Ai mei s-

au aruncat într-un măr și-s duși de acasă. Pe strada cu liliaci nici măcar un câine nu-mi iese în cale. Nici măcar o durere nu mă mai încape. Îmi repet că sunt vie și pășesc apăsător. Nici o iluzie nu țâșnește de sub coastă. Nici o întristare nu mă mai doboară. Cruce în crucea lumii sunt. Laolaltă fumegând.

Caut un ochi să mă arunc. Caut o temelie, ceva. Ploile să le țin în frâu cumva. Singur cerul înghițit de o vrăjitoare pufăie dintr-o țigară. Toate-s gri. Cri cri cri. O baladă aș mai vrea să ascult. În tinda cireșelor coapte să mă culc. De-un sărut să mă las furată până-n Carul cel mic. În zori să mă trezesc scuturată de o zarvă de ciori. Mare să-mi fie uimirea de a fi. Mare cât planeta lui Marte.

E sâmbăta apelor. 13 martie 2021. O pasăre cântând pe țigla casei îmi dă senzația vagă de viață. Mă așez pe treapta cea mai joasă cu genunchii adunați la piept. Plouă. În mine cresc poduri, podețe și nici un curcubeu. Plouă cumplit ca într-un an fără rod. Plouă ca un tăiș năvălitor de coasă rosturi în nouă disecând. Plouă în inimi ce nu se mai simt. Plouă de-o veșnicie și eu încă aștept...

13 martie 2021

OMUL LUI DUMNEZEU

Părintele Dragoș Frâncu

Este greu să îmi amintesc, anul în care Dumnezeu a vrut să îl cunosc pe Părintele Dragoș Frâncu de la Biserica Hramurile „Adormirea Maicii Domnului” și „Sântul Teodosie cel Mare” din București, Șoseaua Berceni nr.12, sectorul 4, biserică situată în incinta Spitalului de boli cronice, „Sf. Luca”, de altfel un cămin pentru bătrâni. Sunt ani buni, dar îmi amintesc exact ziua când ne-am contactat pentru ajutorare într-o campanie umanitară, a un băiețel care avea urgent nevoie de proteze la ambele piciorușe. De atunci drumurile noastre s-au intersectat, firește pentru fel de fel de cazuri venind în întâmpinarea oamenilor în nevoi, dar mai ales ajutor susținut copiilor. Personal, de-a lungul anilor am activat în diverse asociații care aveau caracter umanitar, nonprofit, alături de colegi cu suflet mare, iar în prezent sunt membru în Consiliul Mondial Român – București Ilfov, în calitate de director de comunicare, sub atenta coordonare a directorului executiv CMR, Maria Petrescu.

Părintele Dragoș Frâncu în toți acești ani, pot spune că mi-a fost duhovnic sfântuitor, prietenul meu ca și de altfel a multora dintre colege mele. În numele acestor sentimente pe care le nutresc față de Părintele Dragoș m-am gândit, în calitate de membru al CMR, membru în Societatea Culturală „Apollon”, membru al Asociației Literare „Creneluri Sighișorene” și membru al Ligii Scriitorilor, să îl cunoaștem mai bine pe acest slujitor al lui Dumnezeu, într-un interviu realizat cu bucurie:

- Părinte Dragoș Frâncu, pentru cititori, vă rog să ne spuneți cum v-ați ales această vocație?

- Vocația, cred că te naști cu ea, dar trebuie să recunosc că am trăit foarte multe momente alături de bunica mea care mi-a dat acest impuls. Am crescut lângă ea, ea m-a format ca om, pot spune în cea mai mare parte, o ardeleană foarte credincioasă, practicantă din punct de vedere al bisericii. Știam și eram la curent cu ceea ce se întâmpla în ce privește rânduiala bisericească, datinile, tradițiile locului de

unde dânsa a venit și asta însemnând Alba Iulia, Aiud. Un alt moment important din viața mea l-a reprezentat și perioada stagiului militar. Am făcut armata la Timișoara, în 1989 în timpul revoluției, eram acolo și asta spune ceva. Priveam cerul, era atât de multă lumină, am avut atunci o revelație, cea unui nou început, așa simțeam în suflet. Eram niște tineri de 18, 19, 20 de ani, așa cum vă spuneam, ne-am ridicat ochii spre înaltul cerului și căutam, fiecare dintre noi, soldați fiind, să-i mulțumim Lui Dumnezeu; simțeam că El însuși ne deschidea porțile spre libertate, spre altă viață, alte idealuri și împliniri. Știm foarte bine ce a însemnat comunismul. Munceai cu teamă, cu gura închisă, „cu lacătul la gură”, iar granițele spre cunoașterea și deschiderea către lume, erau noțiuni abstracte.

Am să revin la întrebarea dvs., legată de vocație și trebuie să vă mărturisesc, că mi-a plăcut să cânt, iubesc muzica, am făcut Școala Populară de Artă, am cântat la pian cu Prof. Vlad Opran. În timpul facultății am făcut parte dintr-un cvartet, pe care l-am condus. Nu puține au fost serbările în deschiderea evenimentelor artistice, culturale pe care le organizam pe vremea aceea. Creșteam, mă maturizam, deja mi se creiona viața și, am realizat că muzica este punctul meu forte, dar era și o altă muzică interioară pe care probabil Creatorul mi-o dirija cu o baghetă fermecată. Dumnezeu mi-a arătat un loc, cum pot cânta întotdeauna, pentru toată viața, pe un portativ al limbii psaltice.

- Parinte Dragoș, la ce biserică slujiți?

- Încă din anul 1996, luna septembrie, slujesc la Spitalul de boli cronice și geriatrie „Sfântul Luca”. Am fost îndrumat și binecuvânt către acest loc de Înaltpresfințitul Teodosie al Tomisului, atunci Teodosie Snagoveanul. Este un spital în care eu slujesc pentru bolnavii de cancer și pentru bolnavii asistați social din centrul de bătrâni de aici. În 1997 cu ajutorul mamei mele și cu niște eforturi proprii, dar nu o spunem spre laudă, am reușit să construim bisericuța din lemn unde ne-am întâlnit și unde ne vom întâlni în continuare. Biserica poartă Hramul „Adormirea Maicii

Domnului”, ca semn de recunoștință pentru Maica Sfântă și am adăugat și Hramul „Sfântul Cuvios Teodosie cel Mare”, începător de obște, ca un semn de recunoștință pentru Înaltpresfințitul, atunci Teodosie Snagoveanul.

- Părinte, vă rog să ne destăinuți dacă ați fost influențat în alegerea misiunii preoțești încă din copilărie de către părinți, dascăli, sau a fost o trăire interioară care v-a călăuzit pașii?

- Doamna Aura, cum vă spuneam, bunica mea Eleonora, este cea care m-a călăuzit, mi-a format caracterul și firea, deslușindu-mi ce înseamnă trăirea spirituală. Apoi momentul de la Timișoara din data de 16, 17, 18 dec. 1989, atunci am încercat să găsec o metodă de a mulțumi Lui Dumnezeu și azi știu că a fost cea mai potrivită alegere. Am urmat facultatea, - profesorul Părintele Teodosie, ulterior episcopul Teodosie, azi Arhiepiscopul Teodosie al Tomisului - m-a îndrumat să vin și să candidez la acest post pentru a sluji în mijlocul bolnavilor de cancer la Spitalul „Sfântul Luca” din București.

- Care este gradul dvs., Părinte, dacă îmi este permisă întrebarea?

- Vreau să vă amintesc, că în armata română am fost degradat de la gradul de sergent la cel de caporal, dar nu din cauza unor încălcări ale legilor, sau ale statului, sau ale armatei române, dimpotrivă, s-a renunțat la gradul de sergent după ce am terminat armata și am devenit caporal în rezervă. Dar dacă vă referiți la biserică, gradele aparțin călugărilor nu preoților de mir, așa cum sunt eu, dar ca și distincție am acest rang, un grad de economstavrofor ca și activitate de 25 de ani în Spitalul „Sfântul Luca” și ca un răspuns este și meritul că sunt ctitorul bisericii.

- Dacă un tânăr azi ar vrea să devină preot, ce sfat i-ați da?

- Da, așa îndruma mereu un tânăr să urmeze cursurile de teologie, cursurile de muzică, de specialitate, dar așa adăuga un lucru pe care eu mi l-am dorit, însă nu am stat poate mai mult să mă gândesc la problema respectivă și să realizez acest lucru. Este vorba de Facultatea de Medicină, dacă cineva ar putea să le facă pe amândouă, sunt

convins că ar fi un om desăvârșit, atât din punct de vedere spiritual și totodată trupesc. Am ținut să fac mult medicina, îmi pare rău dar vremurile de atunci m-au împins mai mult spre apostolat, pentru că era nevoie să ridic biserica. Problemele erau destul de mari, pentru asta trebuia să alerg de colo colo, iar timpul meu a fost epuizat mai mult în această direcție. Dar dacă aș îndruma pe cineva, bineînțeles l-aș îndruma spre Facultatea de Teologie și Facultatea de Medicină, sau cel puțin de asistenți medicali, deoarece acolo au posibilitatea vindecării trupești și sufletești ale omului.

- Părinte Dragoș Frîncu, îmi cunoașteți bine franchetea, așa că am să vă pun o întrebare delicată. Se vehiculează de ani și ani, că preoții dețin averi colosale, imobile sau mobile. V-aș întreba, cât adevăr și cât vorbe fără acoperire există aici?

- Doamna Aura, vă asigur nu este o întrebare delicată. Delicată, poate pentru cei care își ascund averile și pentru cei care se simt, să zic așa, totdeauna bănuți de ceva. Pot spune tuturor că m-am născut într-o familie destul de înstărită. Bunicul meu a fost chiabur, am reușit să luăm niște păduri înapoi, ulterior am reușit să ne luăm și terenul din București, asta după 25 de ani de judecată cu statul român, teren pe care statul român în 1988 nu l-a despăgubit, ci despăgubea numai clădirea. Eu am fost martor, aveam 17 ani când m-am întors de la liceu și am rămas cu o imagine tristă, casa în care eu locuiam, crescusem, construită de bunicii mei, au venit muncitori care smulgeau tabla de pe casă, smulgeau acoperișul și dărau hornurile sobelor. A fost o imagine pe care nu am s-o uit ușor, fiind un tânăr adolescent căruia un regim îi spulbera visele. Acest teren pe care era construită casa am reușit să-l câștigăm în instanță, mai târziu. M-am născut într-o familie cum spun, destul de înstărită, cu o bază materială, apoi mama și-a dezvoltat o activitate din care a câștigat niște bani și împreună am știut ce să facem cu ei, ridicând această biserică și toate cele necesare. Eu sunt întotdeauna de principiu că nu trebuie să condamnăm bogăția și mi-aș dori numai oameni bogați, iar acolo unde

vedem sărăcie, în acele situații ar trebui să ne punem și întrebarea de ce acești oameni sunt în aceste situații? În toată perioada mea de preoție am văzut multe, multe cazuri și adevărul este undeva, nedorind să supăr pe nimeni, sunt oameni care îți lasă impresia că sunt săraci și când colo este altceva. Vreau să vă spun că bogăția nu este un păcat, precum nici sărăcia nu este o virtute. Sărăcia de bunăvoie este o virtute, călugării care au renunțat la averile lor, avem atâtea și atâtea dovezi în viețile sfinților părinți, avem știință că aceștia s-au lepădat de cele lumești chiar dacă ei s-au născut în familii înstărite, au mers în pustie și au devenit sfinți, dar și nu numai că s-au lepădat de bogăție. Bogăția pe ei nu-i împiedică, însă au vrut să se lepede de tot ce este lumesc, dar s-au îmbogățit în cele spirituale pentru că așa au considerat, așa cum sunt și oameni bogați care s-au mântuit. Avem și în viețile sfinților părinți bogați. Revenind la persoana mea, din punct de vedere material, îmi mai desfășor activitatea și în alt domeniu, domeniu liberal privat după mintea și priceperea mea, de care nu îmi este rușine și nu mă voi lepăda niciodată.

- Părinte Dragoș, aveți copii?

- Da, am un băiat pe care le-am înfiat în 1992, avea 2 anișori, sunt mândru de el, am învăț multe de la viață crescând acest băiat care se numește Rudolf Alexandru, fiul meu! Pot să afirm că am și alți copii pe care i-am botezat și pe care îi consider tot un fel de copii ai mei, țin legătura cu ei și în orice moment din zi și noapte le sunt alături, încercând să-i ajut cu ce pot.

- Vin către dvs. Parinte cu o nouă întrebare. Știu că vă ocupați de suflet, sunt convinsă că întâlniți zilnic oameni cu probleme grave, oameni care în disperare își pun speranța doar în Dumnezeu și implicit în dvs., în calitate de preot. Cum reușiți să-i alinați pe toți, ce vorbe magice le spuneți? Dar mai ales, la sfârșitul unei zile sunt curioasă cât de încărcat emoțional plecați, fie de necaz, fie de bucurie? Cum reușiți?

- Pe mine nu mă încarcă negativ și nu mă ostenește o discuție cu un bolnav, care este pe patul de moarte, cu nici un bolnav care sufletește are păcate, îmi place foarte mult

ceea ce fac. Sincer, doamna Aura nu știu să rostesc cuvinte magice, decât cele din sfinții părinți din cărțile de rugăciuni, însă inspirația, mă bazez pe ea, este inspirația Duhului Sfânt, nimic altceva, pe lucrarea Duhului Sfânt! Cu această inspirație de la divinitate, care niciodată nu m-a trădat, am reușit să rezolv și să alint atâtea și atâtea probleme. Niciodată nu aș vrea să devin magic. Vreau ca cel care vine și are încredere în mine, în sfaturile mele, să fie convins că sunt sfaturi pe care le primește de la Dumnezeu, de la experiența celor dinaintea mea, pe care eu le-am preluat și le transmit mai departe, le îmbogățesc cum pot prin trăirea mea personală. Știm că azi mulți tineri sunt învățați și ducându-mă cu gândul la ce am făcut eu la vârsta lor, sau în fața unor probleme pe care ei le trăiesc, atunci dau aceste sfaturi din punctul meu de vedere, pentru că am trăit așa ceva. Așa cum un bătrân, un bunic, poate să dea niște sfaturi și sunt, vă asigur cele mai bune sfaturi, cu mult mai sănătoase decât ale unui psiholog, sau ale altor inițiați în astfel de discipline, în filozofii religioase, bunicul este cel mai sigur care îți dă acel sfat în rezolvarea problemei care arată calea sau poteca, scurtătura scurtăturii.

- Părinte Dragoș, am lăsat la sfârșit o ultimă întrebare, ce ne-a sudat prietenia, mai exact acțiunile care au avut caracter umanitar, de binefacere în care v-ați implicat uneori singur. Ori de câte ori am venit la domnia voastră, la intrare, mereu sunt produse alimentare, de tot felul, de la ulei, zahăr, detergenți, chimicale, saci cu îmbrăcăminte, jucării, până la dulciuri și tot așa de fiecare dată am exclamat: „omul sfințește locul!” Mai știu despre dvs. că sunteți un intelectual avid de literatură și poezie, că sprijiniți cultura atât de vitregită de ani buni, că sunteți un patriot și la o adică un justițiar înnăscut, lucruri meritorii. Nu odată la activitățile noastre culturale, la diversele lansări de carte, sau concerte simfonice ne-ați fost alături, sprijinu-de și găzduindu-ne în biserica păstorită de dvs., căreia eu îi spun „colț de Rai”! M-ați face fericită Părinte Dragoș dacă v-ați mai aminti câteva dintre acțiunile în care v-ați implicat împreună cu noi, personal, cu

emoție vă amintesc acele concerte live în biserică, cu acei URSULEȚI, Ștefan Aprodu, Crăciun, sau ziua femeii în incinta Spitalului „Sfântul Luca”, dar mai ales recentul eveniment alături de Excelența Sa domnul Ambasador al Culturii Convenția ONU Geneva - George Calin . Cum ați perceput, ca și om de cultură acel moment? Vă rugăm!

- Referitor la problema aceasta cu actele de caritate, nu îmi place să fac referire, deși ar trebui aici să lucrez puțin, eu prin aceste promovări ale acțiunilor noastre, am ținut neapărat să angajez și alți participanți, dar nu spre lauda mea, ci pentru a-i convinge să ni se alăture în astfel de acțiuni. Da, iubesc poezia, îmi plac concertele, dealtfel nu odată v-am însoțit. Aștept cu nerăbdare noi ocazii de a participa, desigur când ele vor fi permise și date publicului spre desfătare. Despre patriotism, sincer, oricând răspund chemării patriei și sunt mândru că acest spirit al meu nu a dispărut. Am avut comandanți de unitate, de trupă, am avut ce să învăț de la ei. Am făcut armata la Timișoara, în 1989 și cum spuneam spiritul acesta s-a dezvoltat mai mult. Cunoașterea din punct de vedere istoric al anumitor personalități, valori, ca Mihai Eminescu, Iuliu Maniu, Zelea Codreanu, apoi din istoria contemporană, sfinții închisorilor, așa cum îmi place mie să spun, Mircea Vulcănescu, Valeriu Gafencu, marele poet Radu Gir, m-a făcut să-mi dezvolt un cult pentru personalități, unele dintre acestea chiar întemnițate de către comuniști. Un

exemplu viu, pentru mine a fost unchiul meu, arestat în 1959, tânăr pe atunci, condamnat doar pentru că a îndrăznit să-și exprime părerea despre societatea de atunci, eliberat în 1964, iată de ce pot afirma că studiind am cunoscut foarte multe despre aceste personalități. Doamna Aura, cum pot uita abnegația dvs., și desigur ale asociațiilor sau consiliilor în care activați alături de d-na Maria Petrescu, împreună cu multe alte doamne cu suflet mare? Ștefan Aprodu și Ursuleții lui, azi tineri olimpici ai Colegiului de Arte „Dinu Lipatti”, Moș Nicolae, Moș Crăciun pentru toți, 1 Martie, daruri peste daruri din suflet pentru suflete greu încercate!/? Ultima acțiune pe care Societatea Culturală „Apollon”, împreună cu CMR au organizat-o, mi-a umplut inima de frumos, nu îmi imaginam că ați venit să mă rugați să slujesc o pomenire pentru niște personalități culturale care au trecut în veșnicie: Nichita Stănescu, Grigore Vieru și Nicolae Dabija, lucrare făptuită după toata rânduiala bisericească. Așa am avut prilejul să-l cunosc pe Excelența Sa domnul Ambasador al Culturii Convenția ONU Geneva, George Călin, inițiatorul festivalurilor și al „Lecțiilor de poezie”, o întâlnire memorabilă. Oricând puteți trece pragul bisericii mele, veți fi primiți în slavă, Doamne ajută, amin!

- Sărut mâna Părinte Dragoș Frîncu!

AURA UNGUREANU

Membru al Asociației Literare „Creneluri Sighișorene”

RADU IORGULESCU

Poet născut la București, în data de 05.05.1964, și-a început activitatea literară în martie 2015, aceasta cuprinde trei volume de autor, câteva participări în antologii și numeroase colaborări cu diverse reviste.

Volume de versuri:

- „**Scintilații**”, editura PIM Iași 2016 cu o prefață semnată de doamna profesor Carmen Pasat membră a Ligii Scriitorilor din România.

- „**Ritmuri**”, editura PIM Iași 2017 cu o prefață semnată de domnul Val Răzeșu. Volum câștigător al premiului II, organizat de revista „Expresia Ideii” în 2018 și cu o recenzie semnată de doamna profesor Mariana Bendou, membră a Ligii Scriitorilor din România.

- „**Ucenicul**”, editura PIM Iași 2019, cu o prefață semnată de doamna profesor Mariana Bendou, membră a Ligii Scriitorilor din România.

Poți pleca

Ai plecat după un abur
ai plecat între zăpezi,
pașii tăi mici ca de aur,
te-au purtat, nu te mai vezi.

Stau aici, te-oi mai întoarce
lacrimile să îmi ștergi,
dragostea în noi se coace
sunt al tău, oriunde mergi.

Între noi o-mbrățișare
sus, în nori m-a așezat
trupul prost uneori doare,
el nu știe de păcat.

Of, ce dor mi-e de-al tău zâmbet
de obrazul tău curat

de sărutul ca un scâncet
ce nu s-a lăsat furat.

Ești în mine pretutindeni,
ești în mine peste tot,
îngerii sunt tot mai sprinteni
poți pleca, dar nu de tot.

Rămâi luna

De pofte pline îți pătrund veșmântul
priviri arzând în ochi te vor lumesc,
tu mângâi tainic suflete cu gândul
că dragostea e tot ce-i mai firesc.

Ce încordări în trupuri și ce patimi
cu raza ta prin ramuri mai strecoari,
în urmă lași atât de multe lacrimi
când ziua pe pământ încet cobori.

În urma ta rămâne doar visarea
din zborul slobod către infinit,
tăcerea ta pe cer a pus uitarea,
tu rămâi luna, până la sfârșit.

Popas

La hanul vechi am poposit în poartă,
să odihnim o coastă și o soartă,
am tot bătut știi asta ca și mine
să ne deschidă însă, n-avea cine.

Era târziul plin de îndoială
când raza lunii glezna cu sfială
și-o săruta voind să te oprească,
să te păstreze și să te iubească.

Rănită talpă, rătăcită parcă
din cale ar fi vrut să te întoarcă
spre hanul astăzi vechi, din drumul
mare,
unde se bea, se râde și se moare.

Întuneric

Noapte bună, coastă dragă,
visul meu te vrea întregă,
stelele vor să te-ncânte
sărutându-te pe frunte.

Dormi în pace măr sau șarpe,
eu rămân aici aproape
așa frânt pe jumătate,
cum îți sunt noapte de noapte.

Somn ușor, blândă lumină
strălucire cristalină,
când inima-ți stă să doarmă
plângi puțin la mine-n palmă.

În suspinul meu fierbinte
cu aripa lui cuminte

somnul o să te culeagă
noapte bună, coastă dragă.

Identitate

M-au otrăvit tăcerile, de moarte
și nu mai știu, iubito, cine sunt
atât de trist, de gol și de departe
disprețuit de tot ce am mai sfânt.

Mă furizez tiptil între poeme
pe care știu că nu le mai citești,
aripa mea acum de zbor se teme
și zace răstignită în povești.

Febril te caut noaptea între stele
și te implor plângând să te oprești
te-ndepărtezi zâmbind între dantele
eu nu mai știu, iubito, cine ești.

Ce am greșit să port așa o cruce
să mor fără stăpâna mea dintâi,
ce pași mai sunt și oare unde-or duce,
iubita mea, știu eu că n-o să-mi spui.

Unde ești?

Între bătaia inimii dintâi
și lutul ce-și frământă-n două toaca,
eu sap în firul ierbii ce săraca
mă minte blând că tu o să rămâi.

Dar nu sunt oare-același suferind
de plâng în soare demonilor nopții
sau dacă luna vrea să-mi aflu sorții
când îngerii din ceruri mă desprind.

Și ce tăceri pot astăzi vindeca
doar în muțenia unei alte patimi
când sfâșiat sunt între dor și lacrimi,
căci fără tine nu mai pot pleca.

Geneză

Când m-am născut am rătăcit aripa
ce mă purta zâmbind către apus,
eu am căzut oftând să-mi aflu clipa
mă iartă, draga mea, că înger nu-s.

Când poate-s prea bogat de-atâta
noapte
de stele și de tine prea sărac
deși îngenunchez între păcate
iubita mea, atâtea griji îmi fac.

Tu ești a bolții, eu întorc pământul
sărman mărunt privind numai în sus,
se zbat în mine dorul și cuvântul
mă iartă, draga mea, că înger nu-s.

VASILE BELE

Îmbracă-mă în vânt de primăvară...

sau

Ți-am dăruit un mărtișor

Iubire... adastă lângă umbra unei primăveri
te va aștepta Euterpe...
și-un curcubeu care se vor prinde
într-un vals ce se vrea
terminat doar după ce lacrima
va deveni primăvară
și umbră de mărtișor
pentru ca să-ți fie lacrimă de iubire...

Adastă lângă fericirea unei lacrimi
cerșind clipe și dăruind anotimpuri de iubire
să nu mă chemi în rouă
dar îmbracă-mă în vânt de primăvară
așează-mă între vise calde
și iubiri de domniță ferecată în iatac
dăruiește-mă unor anotimpuri de gânduri
dăruiește-mă unor primăveri
Dacă mă vei îmbrăca în vânt de primăvară
îți voi dăruia un mărtișor
pictat în foșnet de salcâm
să nu mă chemi în frunza
unei trecute iubiri
sau a unui vis trecut
să mă chemi lacrimă...
să mă chemi rouă de vânt...
să mă chemi picior de frunză...
să mă chemi primăvară...

să-ți fii mărtișor...

să-mi fii primăvară...
să-i fii unei iubiri
haina unui mărtișor...

Replici/ Încercări/ Dialoguri îngemănate
(autor Vasile BELE & Mihaela CD)

Motto:

„*FOCUL DIN NOI. Poezii din sufletul meu pentru
sufletele voastre*”.

Cântul/ Capitolul I

(volumul **Focul din noi/ capitolul Pe corzile
sufletului**)

Umbra pasului rătăcit va privi
FOCUL DIN NOI...

Pe aripi de rouă și gând de visare
Sub cupola stelelor
PE CORZILE SUFLETULUI
Dinspre tine, iubire neîmpărtășită,
În fiecare clipă vor răsări
muguri de lacrimă...

Suflare de vânt și vis de primăvară
PĂTRUNDE-MI SUFLETUL
nu umbri sămânța florilor albe de crin
Stinge FOCUL DIN NOI cu apă vie
dintr-un izvor de mir.
Pune culoare în
ECOUL ULTIMULUI SĂRUT
Găsit în roua din
VITRINA SUFLETULUI MEU...
Eu, îți voi cânta precum
Foșnetul salcânilor plin de floare
PE-ALE INIMILOR PARTITURI...

Doar CÂNTÂND IUBIREA
Voi păstra umbra sărutului
Pe-un pod de gânduri
În prima noapte de iubire
Vom face
un POPAS SUB COPACUL IUBIRII...
Stele și muze vor împraștia
BUCĂȚELE DIN SUFLETU-MI CUVÂNTAT,
Roua și lacrimile își încep răsăritul
Dansul florilor de cireș
Mi-au răsărit în privire
iubindu-te, dezmiardându-ți și mângâindu-ți sânii
fierbinți...
Nimic nu-i mai ușor decât să cânti și
SĂ PLÂNGI A VIEȚII SIMFONIE
Pe malul plin de albastru al unei visări
Și-apoi din PUȘCULIȚA CU FERICIRE
să împarți iubire
FOCUL DORULUI poate fi stins,
cu lacrimi de curcubeu nesărutat în zi de joi,

cu sărutări de stele,
cu foșnet de gânduri dintr-o privire...

NEPREȚUIATELE SIMȚIRI vor da în rod
vor acoperi iubirea de-o seară
În acest veac pentru a-ți atinge visul
ȚI-AM PUS INIMA ÎN PALMĂ
să-ți fie soare și lumină
cuvânt de laudă pentru o inimă sensibilă
PE CORZILE SUFLETULUI
azi au înflorit salcâmi
FOCUL DIN NOI îl donez unei iubiri
dintre două veacuri...
SUFLETELE NOASTRE se vor risipi
în tăcerea unei primăveri
Va ploua cu
POEZIE DIN SUFLETUL MEU...
În rest tăcere în sărut veșnicie în iubirea pierdută...

*P. S. - pentru înțelegerea legăturii replici/încercări/
dialog îngemănat între V.B & M. CD, ce apare scris
cu MAJUSCULE sunt titlurile poemelor din volumul
FOCUL DIN NOI, autor MIHAELA CD*

Chiuzbaia, 9 februarie 2021

Gândurile aleargă printre lacrimi...

Înfășurată în cearceaf alb, iubirea așteaptă
lumina unui răsărit de lună,
Gândurile aleargă printre lacrimi,
Pasul calcă pe rouă de soare,
Pe umbră de floare de crin,
Inima - martor unui tunet de iubire,
Se agață de un înger,
Raza de soare - soră cu praful de stele,
Vor înveșnici iubirea unei Fecioare,
Dăruiată eternității întru virginitate,
Clipa de răsfăț o să-i fie
umbră unui foșnet de vânt,
Lacrima unei curcubeu trădat,
Roua dimineții senine...

Patima unui greier îi va fi ecou Fecioarei,
Roua unui bob de fericire
va fi martorul unei cununii,
Soarele în stânga lacrimilor,
Luna pe partea dreapta
a bobului de fericire...

Tăcere! Muzica stelelor!
Lumina unui curcubeu! Umbra unei fericiri!

Iubirea încă își așteaptă sub cearceaful alb,
Gândul de rouă să-l înveșnicească...
Din toate astea Euterpe
este cea mai fericită...

Și-a început dansul dimineții...
Te iubesc!
(Chiuzbaia, 14 aprilie 2020)

Lacrimi picură din noapte...

Lacrimi picură din noapte,
Am visat aseară... șoapte,
Știu că așteptai doar fapte!

Lacrimi picură din vis,
Curcubeu pe cer am scris,
Lacrimi, rouă, necuprins!

Lacrimă de adiere,
Patimă și mângâiere,
O iubire ce nu pierde!

Adierea unui foșnet de vânt,
Frunza dintr-un salcâm întomnat,
Simfonia unui greier flămând de iubire,
Toate te vor răsfăța întru veșnicia
unei nemuriri de rouă...

Așa încep iubirile să se unească în fericire!
Așa începe să încolțească bobul de fericire,
În pământul sincerității,
Udat cu lacrimi de adevăr
și clipe de neuitare...

Azi voi cumpăra un kilogram de fericire,
Vaza cu florile de crin o voi așeza pe terasă,
Să-ți spună: „Bună ziua iubire!”,
„Bine ai venit în haina veșniciei!”...

Iubire... te IUBESC!
Dragoste... te DORESC!
Fericire... te OCROTESC!
Rod... te sădesc în SUFLET!

Azi, picură lacrimi din șoapte
Și vor ține pân-la noapte!

(Chiuzbaia, 14 aprilie 2020)

Iubirea, zeiță răsfățată...

Lacrimă de iubire,
Rouă de fericire,
Rod și împlinire!

Gând de visare,
Dor și uitare,
Curcubeu în zare!

Albastru de val,
Verde pe mal!
Iubire de divin - răsfăț deplin...

Mă întreabă bobul de rouă de ce sunt trist?
Nu i-am răspuns!
M-am prefăcut că nu-i aud glasul...

Mă prinde de haină umbra unui vis
Și mă întreabă de ce zâmbesc?
I-am răspuns cu glasul fericirii,
I-am scris pe o umbră de vânt,
I-am cedat locul unui curcubeu...
Iubirea... zeitate, lucrare divină,
Tu - zeiță desăvârșită, răsfățată...
Nici eu nu știu dacă mai sunt pământean...
Vis! Visare! Lacrimi din floare...

Visul s-a oprit
la primul cântat al cocoșului...
Și ce zi...!
Noaptea a plecat pe rouă de curcubeu.
Toate acestea ți le dăruiesc în taină,

Trezit din visare,
Îmi pierd privirea printr-un foșnet de vânt
Ce-mi ascunde roua
de pe un veac de iubire...
Uit! Uitare! Mir! Mirare! Noapte! Înnoptare!

Iubire, te-am făcut bibelou
Și te-am zidit în haina veșniciei,
Împreunând două clipe de fericire
cu un bob de rouă de noroc...

Azi, ploaia va picura lacrimi
Și împlinirile vor da în rod!

Vor înflori salcâmi! Va înflori foșnetul unui pas de
greier...
Azi e ziua noastră... nu vom lăsa
trecerea veacurilor să ne grăbească viața...

Râs! Zi! Zidire! Plâns! Bucurie unde ești?
Visare de ce nu ai urcat în primul tren?
Gară pustie! Tril de ciocârlie...
Te iubesc!

MARIUS PAȘCAN

Fă ce poți azi...

Păcat de-acest frumos oraș
Etnic ghidat de-alternative,
Când competența-i pe fâraș
Și doar trecut în perspective.

Cu toții ne rugăm să fie
Un fel de-a fi și o mândrie
Neasumând vre datorie
Ci doar miracolul să vie.

Actori politici, saltimbanci
Și promisiuni nenumărate
Călcând bugetul cu bocanci
Ai intereselor nerușinate.

În fiecare zi moare o viață,
Cu fiecare zi mai piere un destin,
În spațiul public câte o paiată
Spune că-i bine și totu-i un festin.

Păcat, păcat, căci clipa nu se-ntoarce
Nici anotimpul vârstei nu revine
O clepsidră de viață ne stoarce
Fă ce poți azi, nu te baza pe mâine!

Ce drum?

În astă viermuială și goană după vise
Nu-i timp de cer, țărâna-i ucisă de viteză,
O larmă asudată de zbateri compromise
Și suflete pierdute într-o veșnică chermeză.

Ce cauți tu, străine, între găngurit și apus,
Ce drum smerit adapă lumina prin pașii tăi,
Câtă iubire și lacrimă inimii tale tu ai adus,
Cum i-ai iertat făcându-i buni chiar pe cei
răi?

GELU DRAGOȘ

S-a născut pe 22 februarie 1967, în localitatea Lucăcești, comuna Mireșu Mare, județul Maramureș.

- Este profesor pentru învățământ primar la Școala Gimnazială Mireșu Mare.
- Președintele Cenaclului literar „Petre Dulfu” din comuna Satulung, Maramureș.
- Deține blogul <http://moaraluiigelu.blogspot.ro/>
- Redactor al revistei Casei Corpului Didactic Maramureș „Școala maramureșeană”,
- Membru al Uniunii Scriitorilor Europeni de Limbă Română,
- Membru al Ligii Scriitorilor din România, filiala Maramureș,
- Membru al Cenaclului Scriitorilor din Maramureș,
- Membru al Uniunii Ziarștilor Profesioniști din România.

A publicat: „Revistele școlare”, Editura „Maria Montessori” a Casei Corpului Didactic Maramureș, în 2008; „Instantanee maramureșene”, Editura Transilvania” Tecuci, în 2012; „Opinii”, Editura Singur Târgoviște, 2015; „Valențe pedagogice în activități ecologice”, Editura Amanda Edit București, 2015; „File de istorie a satului Lucăcești”, Editura „Gutinel” Baia Mare, 2019. Este unul dintre cei trei coordonatori ai cărții „Antologie de texte. Recenzii de cărți – Personalități ale literaturii contemporane. Sincerus Verba”, „Editura „Mірcea cel Bătrân” Băile Olănești, 2020-2021, 4 volume. A apărut în peste 15 antologii de poezie și proză.

Premii și distincții

- laureat, în anul 2002, al festivalurilor de poezie „Dragoș Vrânceanu” din Râmnicu Vâlcea și „Vasile Lucaciu” din Cicârlău;

- premiu pentru poezie la Festivalul interjudețean de literatură și folclor „Armonii de primăvară”, ediția a XXV-a, Vișeu de Sus, 3 mai 2003;
- premiul Centrului Județean al Creației Populare Alba la Festivalul Internațional de Poezie „Lucian Blaga”, Sebeș-Lancrăm-Alba Iulia, mai 2009;
- premiul al doilea ex aequo, pentru poemul Corăbii de cuvinte, la prima ediție a Concursului de creație literară „Limba română este patria mea”, desfășurat în perioada 20-31 august 2013;
- premiu pentru manuscrise – poezie la Festivalul Național de Literatură și Folclor „Armonii de primăvară”, Vișeu de Sus, ediția a XXXVI-a, 17 mai 2014;
- premiu pentru poemul „Nu știi” la ediția din 2016 a Festivalului Internațional de Poezie „Călător prin stele” de la Onești, dedicat Poetului Național Mihai Eminescu;
- diploma de excelență a Asociației Presei Sportive din România, Filiala Maramureș, 2017;
- diplomă de excelență pentru poezie din partea Ligii Scriitorilor din România, filiala Maramureș, 2018;
- diplomă de excelență pentru activitatea scriitoricească „Toamna Someșeană”, ediția a IX-a, Ulmeni, 2019;
- diplomă acordată la „Cărțile Anului” de către Asociația Scriitorilor Baia Mare, revista „Nord Literar” și Consiliul Județean Maramureș, pentru monografie, 2019;
- premiul pentru monografie la Tabăra Internațională eCreator, ediția a V-a, 19-22 decembrie 2019;
- diplomă acordată de LSR Mureș, HIFA – România și Biblioteca Județeană Mureș la Concursul „Armonii Literare”, Ediția a II-a, Târgu Mureș, 2020;
- certificat „International Ambassador of Peace” de către World Literary Forum Peace and Human Rights, 2021.

Înserare

Umbrele cu aripi stufoase,
sommelente,
cuprind depărtările.
La ore neștiute de nimeni
vine înserarea tiptil -
ca o felină desprinsă
cu întunericul
Pe un pisc al singurătății lui
și-au întemeiat moșia
corbii și caprele negre -
exploratori ai înălțimilor dense.
Muntele geme arareori,
crește și descrește
precum pântecul femeii

la soroc.
Clipele rămân în casa aceea
în care, ba ne-am iubit,
ba am murit.

Ochii

Doar ochii tăi rămân într-ai mei -
atunci când înserarea dispare
ca o mireasă furată!
La rând vin visele
cu Feți Frumoși și Ilene Cosânzene -
E vreamea basmelor!

Doar noi...

Noaptea respiră corăbii de cântece de iubire.
Pe Someș stele strălucitoare
și vorbitoare cutreieră.
Cu respirări adânci de dimineață de iulie -
Când pleacă roua, pleci și tu spre necunoscut;
Prezentul se răsfrânge tandru în crini și zorele.
În iarba verde totul este asimetric, rece, celest.
Am călcat cu piciorul drept către câmpia de vară ...
Pretutindeni coboară miresme de flori de câmp;
Contemporan cu visul de aseară despre luceferi -
Observ multe dorințe la cei de lângă noi -
Oamenii din jur așteaptă desăvârșirea, să fim
perfecti.
În cuiburi zborul nu mai încapă,
iar noi ne dorim aripi
Iar în inimă îmi crește un clopot de dor și alean.
Trupul tău, brăzdat de harfe și dorințe ascunse
Așteaptă angelic și tandru,
șchiopătând, să mergem
Spre calea fericirii !!! Doar noi doi...

Ținutul închis

De mult prea mult timp ținutul nostru e închis
ne ținem sufletele ca-ntr-o pânză de paianjen
viața noastră are prea multe coborâri și crăpături
deși trăim într-un mare clopot de sticlă
A venit vremea ca fiecare s-o luăm pe un drum
vreau să pun ordine și dacă
mă împotmolesc în desiș
oare de ce seara vorbești într-un fel
și mâine ești alta
până la urmă toți avem nevoie
de puțină primăvară
de puțin orizont albastru
și cuvinte înstelate și tandre
Pe lume am venit ca să învăț fericire
încă din tinerețe
tu mă înveți zilnic ce-i bătrânețea și opacitatea
iar cuvintele dintre noi nu mai prind rădăcini...

Privim în aceeași direcție

Motto: „Dacă tu ești o pasăre, sunt și eu o pasăre”

Noaptea trecută am visat un poem
lung cât o pagină de revistă
scris cu litere caligrafice
motiv pentru care nu-l pot reproduce
îl povestesc pe scurt
Descrie-mi, Doamne ținuturile
în care nu am călcat
și înfățișarea Ta
deși exprimarea-Ți
nu o voi pricepe poate
iar tu, Doamnă desenează-mi
un tablou care să-mi țină de cruce
seara la culcare
Fiindcă eu am fost îndrăgostit
doar de cuvintele mai lungi ca
Ecuatorul
motiv pentru care alaltăieri
le-am trădat
Pe tine, nu
deși prin venele mele
nu curge sânge
ci trec doar vânturi
amirosind a toamnă târzie
Iar într-o noapte chiar a venit
Toamna

Te aștept...

când viața mea capătă
alt sens
șoptindu-mi
că am nevoie
de o nouă dimensiune -
în aerul ce ne desparte
tânjesc cu dorul
de-a fi noi doi
prin fereastra inimii bătrâne
cerul albastru
și zborul pescărușilor
se oglindesc în mare
neliniștit aștept
să-mi mângâi sufletul
cu un strop de fericire
să vii precum
o pasăre măiastră
din înaltul cer să te cobori
cântând îmbrățișarea
să ne țină strâns
ca tot ce ne mângâie
și ne înconjoară
să aprindă în inimi
tainică și nemaiîntâlnită
viață.

Sufletul – comoara cea mai de preț

O legendă ne spune că o tânără mamă rătăcise într-o pădure deasă și era deznădăjduită. Căuta marginea pădurii și nu o găsea. Deodată în fața ei apără un zid înalt de piatră cu o deschizătură în el. A intrat prin deschizătură și deodată apar în fața ei numai minunății. Aude un glas: „Alege pentru tine și pentru copilul tău câte un obiect pe care îl vrei”.

Femeia pune copilul jos și începe să caute și să aleagă. Lua obiecte prețioase de aur, le cântărea în mână și le puneja jos. Dar timpul trecea. Trece în alte încăperi, lucruri și mai frumoase și mai prețioase, pe care să-l ia?

„Alege - spune vocea - mai ai câteva minute și se termină timpul”. Femeia aleargă de colo, colo, nehotărâtă. „Alege - spune vocea - mai sunt câteva secunde și se termină timpul”. Și când deschizătura începea să se micșoreze, femeia încă nu luase. Când a văzut că timpul era gata, luă în fugă două obiecte și sări prin deschizătura pe care abia mai încăpuse. La lumina soarelui cântărea acum, parcă mulțumită, cele două obiecte de aur pe care le luase.

Deodată, aude un plâns disperat de copil; un fior îi trecu prin inimă. Și-a uitat copilul înăuntru, a început

să strige disperată, aruncă cele două bucăți de aur, și începu să se bată cu pumnii peste cap și de zidul cel mare: „Copilașul meu, copilașul meu”. Luase lucruri prețioase dar uitase pe cel mai prețios - copilul.

Sărbătoare mare în calendar

În fiecare an, pe data de 29 iunie, după o perioadă de post, creștinii merg la Biserică și cinstesc ziua Sfinților Apostoli Petru și Pavel. Sfântul Apostol Petru a propovăduit Evanghelia în Ierusalim, în Iudeea și în Antiohia, unde membrii bisericii s-au numit pentru prima dată creștini, iar apoi în Pont, Galatia, Capadocia, Asia Mică și Bitinia. După Sfintele Evanghelii, Petru era originar din localitatea Betsaida din Galileea, fiind fiul lui Iona și frate mai mare al lui Andrei, cel dintâi chemat de Domnul la lucrarea apostoliei. El s-a numit Simon până când Mântuitorul i-a schimbat acest nume în Chefa sau Petru.

Potrivit tradiției, Petru a ajuns la Roma, unde a format biserica și a și a fost răstignit cu capul în jos, la cererea sa, spre a se deosebi de modul de răstignire a lui Iisus. Pe locul unde a fost răstignit Sfântul Petru se află astăzi Bazilica San Pietro din Vatican.

Sfântul Apostol Pavel a propovăduit pe Hristos tuturor, străbătând în trei călătorii misionare toată Asia, Spania, Britania și Italia, înființând comunități creștine și hirotonisind episcopi, preoți și diaconi. Sfântul Apostol Pavel, supranumit „apostolul neamurilor”, pentru că a predicat Evanghelia mai ales păgânilor, s-a născut într-o familie de iudei bogați în Tarsul Ciliciei, primind o educație strălucită în școala rabinului Gamaliel.

La început, Saul, căci așa fusese numit la naștere, a fost un adept înfocat al legii mozaice și un dușman de moarte al creștinilor. Este cunoscută întâmplarea petrecută pe drumul Damascului, când, plecat să-i persecute pe creștini, Saul se întâlnește cu Iisus cel Înviat și se convertește la creștinism, devenind, cum spune

Fericitul Augustin, „din lup, miel, din persecutor înfocat, un vestitor neobosit al Evangheliei, învățător și apostol al popoarelor”. El a murit la Roma, în aceeași zi cu Sf. Petru, tot ca martir, prin decapitare.

Înainte de a fi ucis, în timpul prigoanei creștine declanșate de împăratul Nero, din anul '67. cei doi apostoli ar fi fost ținuți închiși într-o temniță numită „Carcera Mamertinică”, situată între Capitoliu și Forumul Roman. De aceea Sfinții Apostoli Petru și Pavel sunt considerați patronii penitenciarelor și ocrotitori ai celor lipsiți de libertate. La fel ca cei din închisori, cei doi apostoli au greșit și ei în fața lui Dumnezeu: Petru s-a lepădat de Hristos, iar Pavel i-a prigonit pe creștini.

O legendă din secolul al XIII-lea, spune că, Sf. Petru l-ar fi revăzut ultima dată pe Domnul Iisus, în momentul în care voia să fugă din Roma, spre a scăpa de martiriu. Sf. Petru l-ar fi întrebat pe Mântuitor: „Quo vadis, Domine?” („Încotro te-ndrepti, Doamne?”), la care Domnul i-ar fi răspuns: „Vado Romam venio iterum crucifigi” („Am venit la Roma, spre a fi din nou crucificat”). Așa prinde curaj Petru să se întoarcă în Roma, să-și continue lucrarea; acceptând soarta de a fi crucificat, cerând însă să fie crucificat cu capul în jos, considerându-se nedemn de a fi crucificat precum Iisus. În prezent, în preajma locului unde s-a petrecut această întâmplare, se află capela „Quo vadis, Domine?”, pe Via Appia, din Roma.

Înspirat din legenda medievală, unul dintre cei mai prolifici scriitori polonezi Henryk Sienkiewicz, publică romanul „Quo Vadis”, roman care i-a adus reputația internațională și în anul 1905, Premiul Nobel pentru Literatură. Cartea merită nu doar citită ci și recită. O încadrez la lectură obligatorie!

Cu ocazia sărbătorii, celor ce poartă numele Sfinților Petru și Pavel, le transmit cele mai calde urări de sănătate, fericire și noroc. La mulți ani!

DE PESTE OCEAN

LIGIA ANA GRINDEANU

Membru nou al Asociației
Literare „Creneluri
Sighișorene”

Cu toate că avem o colaborare... cam dintotdeauna cu Ligia Ana Grindeanu, oficial s-a înscris în Asociația Literară „Creneluri Sighișorene”, doar din luna ianuarie 2021.

S-a născut la 24 octombrie 1971, la Sighișoara, fiica poetei și scriitoarei sighișorene Ana Munteanu Drăghici. A urmat Școala Gimnazială „Nicolae Iorga” și Liceul Teoretic „Joseph Haltrich” din Sighișoara.

Este absolventă a Universității de Medicină și Farmacie „Iuliu Hațieganu” din Cluj-Napoca, activă în viața culturală atât în orașul natal cât și peste ocean. Locuiește de ani buni la Chicago – SUA, unde este medic specialist pediatru.

Este membră a Cenaclului „N.D. Cocea-Anotimpuri” din Sighișoara, membru-fondator și președinte a Cenaclului „Dor” din Iowa City și membru-fondator a Cenaclului „Retro” și „Seara Culturală Românească” din Chicago. Ligia este implicată în organizarea de întâlniri literare și spectacole în comunitatea românească din Chicago SUA.

A publicat de asemenea și în editoriale mureșene precum și Poeme în antologiile:

- „Anotimpuri sub turnul cu ceas –Veșnicia Secundei”;

- Efigii Lirice,
- Vise Târzii,
- România, țara mea de dor;
- Scriitori români uniți în cuget și simțiri la Centenarul Marii Uniri;
- Antologia Poeților Români Contemporani din Întreaga Lume;
- Poeți și Prozatori Români în Regal Eminescian
- Românul s-a născut Poet, Antologia „Universum” – Canada.

Cărți publicate:

- „Dincolo de liniște” – Casa de editură Mureș, 2003
- „Anotimpuri de dor” – editura „Ardealul”

Aproape de cer

Jumătate cer, jumătate piatră,
Harpă a naturii
Învăluită în nori
Ce aproape e cerul de noi...
Pădure de veghe și aripa dor
Șoaptele apusului
Căzut într-un somn,
În care lumina își caută fior.
Drum spre Atlantic,
drum spre Pacific
Gândurile curg
spre aceleași cărări.
Urcușuri abrupte - treptele vis
Piatră de piatră și destin de destin.
Insule albe-tăcute așteaptă
Primăvara promisă-n adânc
La întâlnirea cu zarea,
Într-o scurtă paradă
Delicată și mândră e floarea.

Noua apariție editorială, punte de legătură între Sighișoara și Chicago. „Anotimpuri de dor” poate fi găsit de către iubitorii de versuri care cred în puterea de vindecare a Cuvântului la Librăria „Hyperion” din Sighișoara.

Ceea ce ni se întâmplă

Ceea ce ni se întâmplă
Nu ajunge
Ziua cu ore
Miezul clipei- scrum
În necroite zale, la răscruce
Iubirile au parcă gust de fum.
Eu te visam

În cartea nedeschisă
Adus de-albastre regăsiri șirag
Și-am înțeles târziu
Că nu sunt tristă
Șoptitul dor
Ți l-am adus în prag.
E dansul tău
Ți-e lumea la picioare
De-ai încerca
Să-ti cânti iubirea iar
Eu ți-aș ieși cu râurile-n cale
Lumina să o treci peste ocean.

Gândurile

Gândurile-țipete de ploii
Într-un glas răstălmăcit de muze
Eu pe un continent de piatră gol
Tu visând la-ntinsele peluze.

Când să mi te-apropiu, ești suspin,
Un profil dintr-o poveste veche
Și încerc să-mi amintesc
de-un timp
Când citeam în astrele pereche.

Ochiul tău încremenind în sete
Ți-a purtat zadarnicul păcat
La o margine de câmp
atât de verde
Și atât de aproape de înserat.

Lasă merii cei desprinși din teaca
Vântului adulecând livezi
Lasă-i jos, aproape de tăcere
Și să-i strângi în brațe,
să nu-i pierzi.

Erai mai frumos pe caii repezi
La izvoare pregătind un zbor
N-a mai fost decât lumina pietrei
Gândurile-țipete de ploii.

NICOLAE BOGDAN GROZA

peste piatră petru...

un cerc inegal împresoară oasele sfântului
peste piatră petru caută nemurirea răsând
niciun foc nu are curajul să-l ardă pe de-a-
ntregul
nici o vintre nu urlă a durere vie
cu capul în jos petru își vede picioarele
pășind
calcă imaginar pe cer ca și cum s-ar plimba
fără griji
aceasta este adevărata poziție a omului - își
zice senin
și apoi adoarme liniștit –

peste piatră petru își strecoară sufletul
umbra-i arată stigmată îngroșându-le
pielea devine curgere spre un alt început
topirile au aparența unor închideri de
geană...
închiderile întotdeauna se deschid spre
altundeva
inversa cruce devine vorbitoare și țipă
neîndemânatic
vântul o ceartă și își întetește vuietul peste
lume
fulgerele își opresc pentru o clipă căderile
iar peste piatră petru își trăiește mântuirea
cântând

Fără identitate

Vă spun atât: am să mă dau uitării
Pe-un val stârnit în voia întâmplării.

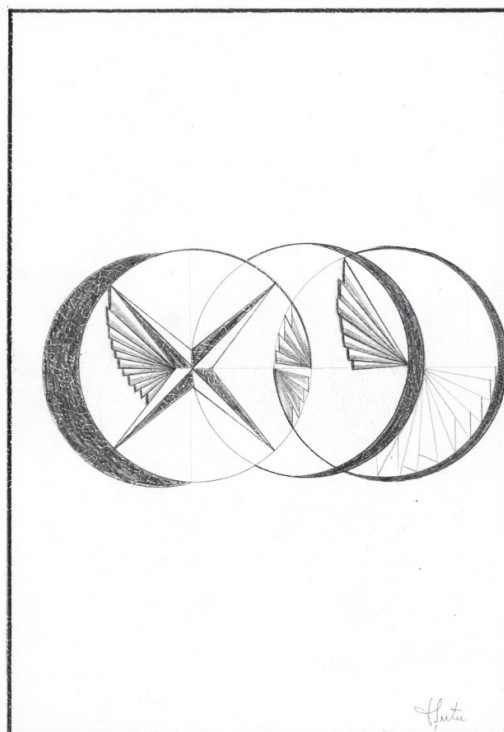
Și ca o barcă ce derivă-n largul mării
Mă voi abandona total albastrului și sării
Am să vă las din când în când răvașe
Din imagine popasuri în porturi și orașe

Și-un chip de-al meu pictat în guașe
Vă va zâmbi sub stâncile golașe
Și după o vreme sătul de cele toate
Mă voi întoarce aducând în spate
Și doruri și iubiri exacerbate
și un ceva din mine fără identitate.

joaca mea de luni

Poetizând de la A la Z și invers
Adun bălbâielile cuvintelor damnate
Eclectic făuresc gerunzii hașurate
Inocent încredețat jocurilor karmice
Liberez misterul nălucirii orfice
Pun rupturi sub ștanțe timpurii

Țiuind uluit xilofonul vremilor zurlii
Zoresc vituperant xantipe uitate
Țesând tălâmbe șiretlicuri strâmbate...
Rostuiesc planete, obraznic năruind
Metempsihoze, la kudos jinduind
Întorc introvertiri haotice găurite fin
Extatic dansez confuz, bezmetic,
adolescentin.

CORINA VLAD

S-a născut în România, dar este stabilită în SUA din anul 2004.

A publicat în revista „Creneluri Sighişorene” din România, în revista „Poezii pentru sufletul meu” din Canada cât și pe diverse platforme on-line în limba română și engleză.

Este membră activă a Cenaclului „Retro” din Chicago în cadrul căruia interpretează piese folk ale cântăreților consacrați, dar este și cantautoare „pe-al corzilor meridian, glasul dulce peste ocean”, cum frumos o numește Ana Munteanu Drăghici. Poeziile Corinei sunt expresia stărilor și a trăirilor sufletești adunate în sertarele inimii, de cele mai multe ori gasindu-și popas în mijlocul naturii, ca parte integrantă din existența ei.

Întâmplare?

Pe a timpului cărare
Este oare întâmplare
Să te simți și mic și mare
Savurând a ta chemare?

În a vremii nepăsare
Este doar o descărcare
Să mai cazi în apăsare
Privind totul cum dispăre?

În a razelor visare
Să fie pură sfidare
Când te pierzi în relaxare
Lăsând totul în uitare?

Nu-i nimic o întâmplare,
Să nu-ți fie cu mirare,
Tot ce tu trăiești în zare
Este-o binecuvântare!

Și de-ar fi

De-i veni la mine pe-nserat
Ți-oi cânta de dor nu de oftat,

De-i veni la mine în pridvor,
Ți-oi vorbi de-al nostru drag amor.

Și de-ar fi să-mi spui că mă iubești
Te-aș purta pe plaiuri din povești,
Și de-ar fi să mă săruți cu foc
Ți-aș cădea în brațe ca-ntr-un joc.

Și de-o fi să stai să nu mai pleci
Te-aș cinsti să nu poți să rănești
Și de-o fi să dăinuim pe veci
Am rămâne-un basm din vechiul vers

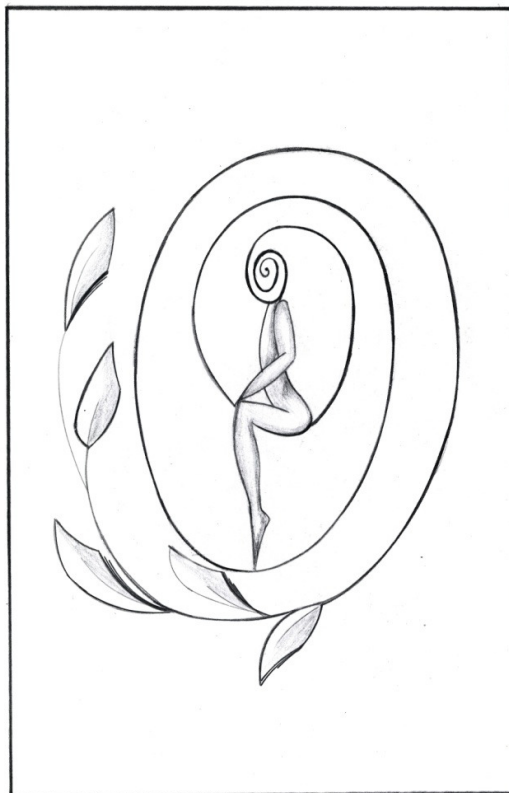
Furori

Furori printre frunze-mbrăcate-n culori
Mângâiate de vântul ce-ți cântă-n viori,
Pe-un colț de plai, într-o gură de rai
Ascult al tăcutului grai!

Foșnesc ale cerului albe visări,
Comori nestemate, în suflet cântări
Întinsă pe zestrea de petec străbun
Mai stau, căci tânjesc să rămân!

Clipe-amorțesc în acord cu suflarea
Ce-o-ngeț pe moment, ador încântarea,
Pământul e rece dar focul din trup
Arde al aurei scut!

Mai stau, savurez divinul din tot,
Îl simt ca un trăsnet prin trupul pivot,
Se face târziu dar nu, nu vreau să plec
Pe-al naturii refren mai petrec....!

Apariții editoriale: „UNIVERSUM”

Există un univers al sufletului ce tinde spre astralul ceresc prin arta cuvântului! Antologia de Literatură Contemporană, cuprinzând autori români de pretutindeni, ne-a situat în „Universum”, această carte în care ne-a fost dat să ne întâlnim cu cei dintr-un nimb cu noi, prin înrudire spirituală. Suntem mamă și fiică, respectiv Ana Munteanu Drăghici și Ligia-Ana Grindeanu, născute în aceeași zi și aceeași lună, a două zeci și patra zi a lunii Octombrie. Astfel ne spunem reciproc „La mulți ani!” Fiind născute „sub zodia versului”, tindem spiritualicește și spre eternitate prin harul artei cuvântului. Venim din orașul cu glas medieval, numit „Mărgăritar al Transilvaniei”, Sighișoara, din România, patria noastră și a Nadiei Comăneci, care a adus aură acestei „Grădini a Maicii Domnului”.

Plutire de dor...

(Ana Munteanu Drăghici)

Pe luciul de ape o frunză plutește
Ivită din pomul vieții stârnit
De vântul aprig al cărărilor vieții
Spre drumul uitărilor, nestăvilit...

Culorile se-ntorc

în oglinzile firii.

Verdele crește în undele reci
Ca să redea tinereța privirii!
Apele fac din privire poteci...

Galben din amiezile vieții

Aurește sub razele soarelui viu.
Mă-mbrățișează aduceri aminte,
Clipa privește
spre ceasul pustiu...

Un ruginiu se topește-n tăcere

Pe nicovala arzând neiertări...
Frunza se-adună în răsufare
Purtată de apele altor zări.

Suntem un strop de dor în plutire,
Cântecul frunzei purtând
anotimp,
Între suspinul ivit din iubire
Și umbrele mărilor trimise de-
Olimp...

Întru iubire

Privirea ta să-mi fie stea
Spre dăinuire
Fără sfârșit să ne vorbim
Cu tănuire.

Să-ncrucisșăm pașnic în doi
Spadele noastre,
Ce ucigând orgoliul din noi
În lumea-albastră,
Va-ngemăna clipe de vis
Iubirea noastră ...

Gloria perfecțiunii Nadiei Comăneci, ca gimnastă, la marile competiții de la Montreal, Canada, a făcut pe tot globul pământesc cunoscută țara noastră! A avea numele înscrise într-o magnifică antologie, publicată la Montreal-Canada-2020, înseamnă a ne reîntoarce în timp spre a reveni în actualitate cu aplauze pentru Nadia Comăneci, dar și pentru realizatorii cărții „Universum”, respectiv redactorul coordonator Mihaela Miha Miha C. D, senior editor coordonator Johnny Ciatlos-Deak și întregii echipei editoriale „Globart”!

ă

Cu adevărat, potrivit afirmației lui P.T. Barnum, citat în deschiderea cărții „Literatura este una dintre cele mai interesante și semnificative expresii ale umanității”. Dacă sufletul cititorului va fi deschis de o singură literă luminată din scriitura noastră, înseamnă că ne vom întâlni prin lumina puterii cuvântului în constelația cerească a firii!

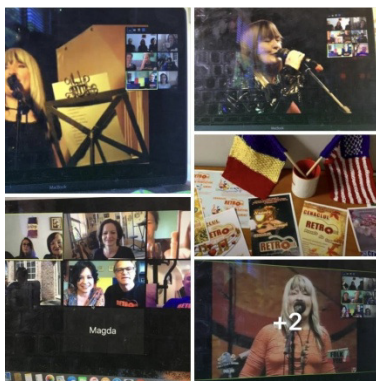
**Ana Munteanu Drăghici &
Ligia Ana Grindeanu
Iunie 2021, Chicago**

Dialoguri literare și muzicale

cu Cenaclul „Retro”

Cenaclul „Retro” din Chicago nu și-a dezis crezul, desfășurându-și continuu activitatea, sub genericul: „Renaștem Elogiind Trăirile Românești Oriunde am fi!” Pandemia n-a izolat spiritul românesc. S-au găsit modalități de a se reuni și în condiții neprielnice socializării. Astfel repetițiile acestei formații literar-muzicale, cu suflu românesc, au continuat în spații disponibile în aer liber, grădini ale unor gazde primitoare. Au avut loc dialoguri literare muzicale și spectacole online datorite celor setoși de hrană spirituală. În cadrul unui spectacol desfășurat în acest mod, interviul muzical acordat de cantautoarea reghineană Magda Pușcaș a fost unul bogat ideatic, estetic și emoțional! Cu prietenie și dăruire, Magda Pușcaș a arcut coarda inimii sale peste ocean prin mijloacele moderne devenite atât de eficiente atunci când „bietul om a fost supus vremurilor...”

Atmosfera de vis creată de starea de poezie și

armonia muzicală, a desfășurat eșarfa curcubeului artelor peste apele spațiului și ale timpului, peste ocean, confirmând faptul că : „Depărtările-s aproape, când le cheamă gândurile...”

În perioada ce au urmat, ca urmare a instituirii a stării de relaxare privind regulile impuse de pandemie, a fost respectat un grafic al repetițiilor pentru spectacolele programate în perspectivă. Astfel la focul de tabără ce a luminat succesiunea armonioasă a muzicii și poeziei, a fost sărbătorită flacăra limbii române, dar și a ieii românești. În curând cenaclul „Retro” își va urma proiectele prin spectacolele sezonului. Astfel ne va introduce în lumea mirifică a muzicii și poeziei în „Dumbrava minunată” prin spectacolul cu același nume. Spectacolul va avea loc la un domeniu privat, în luna iulie, prin bunăvoința unor primitoare gazde americane.

Aceeași „Dumbrava minunată” își va deschide mioriticile bolți ale firii pentru un spectacol la Biblioteca Publică din Cedar Rapids, Iowa, la 1-8-2021, la invitația Organizației Românești și a Cenaclului „Dor” din Iowa City. Cu acest prilej va fi lansată cartea „Anotimpuri de dor” de Ligia Ana Grindeanu, editura „Ardealul”, Târgu-Mureș, 2020 și cartea „Cereasca grădină” autor Ana Munteanu Drăghici, editura „Vatra veche”, Târgu-Mureș, 2020. Recitalurile de poezie vor cuprinde și creații literare

din cărțile lansate. Artiști ai artei sunetului și ai artei cuvântului vor trece astfel fluviul Mississippi din Chicago spre Iowa spre a se reîntâlni, tradițional, cu componenții acestui ținut geografic și spiritual aflați în acest centru universitar.

Cenaclul „Retro”: Anda Cristolțean, Ștefan Cristolțean, Ligia Ana Grindeanu, Ana Munteanu Drăghici, Sorin Griza, Cătălin Lari, Călin Marincea, Valentin Tomescu, Lavinia Tomescu, Radu Russell Răcean, Corina Vlad. În „Dumbrava minunată”, sunt așteptați toți culegătorii roadelor artei sunetului și al cuvântului. Potrivit mesajului poetic al Ligiei Ana Grindeanu, Cenaclul „Retro” dăruiește cu prietenie și iubire din harul său:

„Amintiri de acasă/ Ninsori și culori/ Iubire, buchete de flori/ Armonii și cuvinte/ Rămase în noi/ Atingere caldă, fior”. Între cele două lumi continentale, trăirile, simțirile românești, trec ușor oceanul devenind universale!

**ANA MUNTEANU
DRĂGHICI**
30 iunie 2020, Chicago

Lansare de Duminica Mare

În Ziua de Duminica Mare, de la mic și pân' la mare, la Centrul Internațional „Mihai Eminescu” din Chișinău, s-au adunat poeți de valoare, cei care au putut și au vrut să fie alături de Veronica Bumbu, Poet cu literă mare, care și-a lansat volumul de versuri „Coroana de spini a Luminii” – editura Ro.cart – București, ilustrată la cel mai înalt nivel de Maestrul Iurie Brașoveanu, poet și grafician întrebat și căutat cu lumânarea. Un duet care au dat naștere unui volum de versuri, unul cu pana și altul cu penița, alegând cele mai frumoase cuvinte la fel și cele mai plastice linii obținute prin aglomerație de puncte într-o dinamică impecabilă, privești și asculți și auzi cum bat inimile acestor mari artiști în unison.

Cuvântul

Eu aș tăcea...
Tăcerea să vorbească,
Ea e mărgăritar, e și pelin...
și-atâta dor din rana mea!
Sau... poate-i strigătul
din rana Lui cerească?
Sau poate-i lacrima
ce-o plâng-e-n rugăciune

mama mea?

Eu aș tăcea...
Tăcerea să vorbească
Și clopote să bată,
sfârșind aman de drum,
Mirifică, Scriptura în ea
liturgisească,
Albi crini tămăduind,
să cadă peste scrum.

Eu aș tăcea...
Însă Misterul
a sacrificat Cuvântul,
Și el a fost întâiul –
din sacral Duh zidit –
Atunci, la început,
Iar în Cuvânt a încăput tot Cerul
Și-ntreg Pământul,
Căci din Lumina
Angelicului Har
a fost născut.

Și dar din dar,
lăsat prin legământ
În grai divin firesc –
și-atât de pământesc!
Din rana dorului
topită-n Mirul Sfânt,
În patrafir sihastru,
cu drag,
vi-l dăruiesc!

Asemeni lui

Lui Mihai Eminescu

Din licăr plăsmuit
întruchipând zidirea,
când clopote cerești
Lumina au vestit,
abia de stăpânea
în lanțuri firea,
zenitul de cuvânt prin El
a fost menit.
Și a venit, și-a pățimit, și sufletul
în forjerii și-a ars,
un Geniu pentru noi,
lucrarea minții-a dăruit,
lăsând în grai Iubirea –
cifru decodificat,
necruțator, sălbatic, apoi
de ei pe cruce răstignit.
Materia veciei în vers cristaliza –
așa cum i-a fost dat,
Portal transcendențial,
unind Pământ și Cer,
din Legământ divin

prin Dar sacrificat,
o voce cunoscută
dezvăluia mister.
Când Adevărul Absolut
curgea prin rană,
avid de Ea – ruga
să împământească firea,
cerșea eterna dezlegare,
zdrobit de vamă –
Mărgăritar de stea și mir
se revărsa Iubirea.
Înfrigurat, sorbea
însingurarea lumii
și lacrima din Har
cutremura imperiilor,
sfidând orânduiri,
sfințind tămâia humei
din darul sacru
înmiresmând milenii...
El a venit cândva, a răsărit –
Luceafăr al Iubirii,
s-a dăruit, și-a ars, și-a pățimit.
Și-asemeni lui Iisus, și azi,
de fariseii lumii
necruțator, însângerat,
pe cruce-i răstignit.

Atmosfera a fost încărcată cu recitaluri, muzică, cuvinte de laudă, flori și aplauze îndelungate și a ținut publicul în suspans timp de 5 ore, care au trecut pe neașteptate, dar au continuat la un pahar de vorbă în aceeași componenți, poze de epocă, îmbrățișări și cuvinte-descântec, balsam pe rănilor sufletești care astăzi au știut să doară plăcut, Poezia, Măria sa Poezia a stat în capul mesei, iar Veronica Bumbu a strălucit de o sută de carate cu ajutorul celor care au știut să-i pună în valoare talentul. Toate aceste momente o să le descifrați în fotografiile care au prins anume acele momente cardinale de la un eveniment care o să se perinde prin fața ochilor încă mult timp.

Autoarea a mulțumit participanților la eveniment, respect și aleasă prețuire pentru onorata prezență, referințe și aprecierea volumului de versuri, mult stimată cercetători literari, scriitori, poeți: Valentin Delinschi - actor, poet, Artist al Poporului, moderatorul evenimentului; Vitalie Răileanu - critic literar, poet, USM; Lidia Grosu - cercetător literar, poetă, USM; Traian Vasilcău - poet, USM, USR, Maestru în Artă. Nicolae Rusu - scriitor, USM; Veronica Boldișor - scriitoare, USM; Viorica Șerban - scriitor, membru a USR, artist plastic, Iași; Doina Guriță - doctor în economie, poetă, membru a USR,

Iași; Iulia Paliț - etnolog, poetă; Elena Dabija - Directorul Centrului Academic „Mihai Eminescu”; Olesia Dânga - Magistru în filologie, poetă, traducătoare; Sabina Cojocaru - poetă; Ștefan Sofronovici - poet; Iurie Brașoveanu - profesor, poet, artist plastic; Cobzac Victor - profesor, poet, artist plastic; Marcela Mardare - Directorul Editurii „Pontos”, poetă, USM; Domnului Nicolae Paliț - Interpret de muzică populară, Artist al Poporului; Doamnei Elena Manciu - Maestru în Artă, Interpretă a Orchestrei Prezidențiale, muzicolog; Doamnei Victoria Caras - Interpretă.

Să-i ținem flacăra aprinsă prin comentarii care să bucure ochiul și inima Veronicăi Bumbu și a lui Iurie Brașoveanu. Felicitările mele.

Victor Cobzac

VICTOR COBZAC

Artist plastic, Membru Titular UAP Republica Moldova și Poet, Maestru în Artă, Conferențiar Universitar UTM.

Vis în palmă
– dor de Eminescu –

Des de tot visez părinții,
Din altar... icoane sfinte,
Cea de mijloc, Eminescu,
Îl visez... printre cuvinte.

Ba se plimbă prin odaie,
Îl aud, ... încet vorbește,
Cu un înger, Ve-ro-ni-ca
Și-atunci timpul se oprește.

Ba se-așează lângă mine,
Vreau c-o mâna să-l ating
Peste-o clipă... se ri-di-că
Și-i simt pașii cum se sting.

Doar un scârțâit de ușă,
A deschis-o... mi se pare,
C-o a-tin-ge-re de mână
Și-apoi cum veni, dispare.

M-am trezit, încă buimac,
Pe o laviță din scânduri
Și m-am așezat la masă,
Ca să scriu aceste rânduri.

Cel de Sus mi-a dat curaj,
Liniștea... să prindă grai,
Cu cerneala pi-cu-ra-tă,
Din doi ochi, ... ai lui Mihai

Cu gândul la Eminescu

Ar cu pana-n albul foii,
Cu gândul la Eminescu,
La lumina lumânării,
Care curge rău de lacrimi,
Poezie vreau să cresc.

Despre România Mare
Pentru mulți un i-de-al

Între vechile hotare
Cu clopotniță pe deal,

Despre frați, despre surori
La o masă, sub un nuc,
Despre plopii fără soț
Ce-au rămas să țină cerul
Pe-a lor umeri de haiduc.

Despre dragostea divină
Despre-un prunc ținut la sân
Care fără să-și dea seama
Pentru prima dată-n viață
A rostit cuvântul Mama.

Despre doine și balade,
Despre nai și vrei nu vrei
Dac-am mers așa departe,
Despre pupăza din tei.

Ca ajuns cu iarna-n plete,
Pe genunchi cu nepoței
De pe prispa casei mele
Dintr-o ușă de bordei,

Să culeg cu ochii... stele,
Un buchet, e și firescu,
Că vor lumina descântec,
La bustul lui Eminescu.

15.01.2021

TUDOR LIMBEAN

Cunoscut drept „Micul patriot”, TUDOR LIMBEAN, este un băiețel de doar 10 ani, care s-a născut în localitatea Vințu de Jos, județul Alba în 16 iulie 2010 din părinți Tiberiu Florin Limbean și Anda Aurica Limbean. I se spune „Micul patriot” deoarece prin melodiile prezentate readuce în actualitate sentimentul patriotic atât prin mesaj cât și prin convingerea cu care interpretează aceste melodii. Tudor este pasionat de muzică, dar cochetează și cu actoria, fiind un bun recitator. Ca orice băiat de vârsta lui, iubește fotbalul. Joacă cu plăcere fotbal, alături de colegii lui de la Liceul German din Sebeș, unde învață.

Bunica Tudor Floarea, în vârstă de 70 de ani, este cea care îl însoțește mereu în turnee și i-a călăuzit pașii spre succes. De la bunica are și talentul, deoarece Tudor Floarea a cântat în Ansamblul „Vințana”. Este un copil simplu, din inima Ardealului, care iubește viața, familia, cântecul, jocul și portul popular... dar în primul și în primul rând, pe Dumnezeu. Ca orice copil născut și crescut la țară iubește animalele și participă cu drag alături de părinții lui la toate activitățile din gospodărie.

A urcat pe scenă de la vârsta de patru ani, descoperit de

educatoarea Floarea Medrea și de atunci, cântă cu drag muzică populară și patriotică, recită și dansează. Tudor activează în cadrul ansamblului „Plaiuri sebeșene” de la Clubul Copiilor Sebeș, director prof. Corina Maria Cotea, iar cu dl. profesor Sergiu Săndulache se pregătește la pian. De-a lungul timpului a impresionat juriul numeroaselor festivaluri de folclor la care a participat, prin talentul nativ, interpretarea originală și vocea puternică și caldă. Voce cu un timbru special, extrem de plăcut care merge la sufletul ascultătorului. Dragostea sa pentru cântecul popular nu se exprimă doar prin repertoriul său variat, ci și prin ținutele tradiționale specifice, pe care le poartă cu mândrie de fiecare dată.

Talentatul și carismaticul solist a strâns peste 100 de diplome și zeci de medalii de la concursurile și festivalurile la care a participat.

Recitare la Sărmașu

Ca orice artist, Tudor are în repertoriu melodii ale unor interpreți celebrii, dar și propriile piese, cele mai cunoscute fiind „Io-s ficior cum altul nu-i” și „Neam român ridică-ți fruntea în soare”, (versuri Angela Chelaru, muzică Beșleagă Niculae).

A participat la numeroase spectacole folclorice, la festivaluri naționale și internaționale, unde a reușit să urce mereu pe podium. Este greu de definit „talentul” lui deoarece este o combinație de mai multe date care diferă de la caz la caz. Între aceste date regăsim **șarmul personal**, dorința de a excela, emoția pe care este capabil să o trezească în ceilalți, disponibilitatea de a improviza, spontaneitatea de care dă dovadă. Toate aceste lucruri îl individualizează și îl face iubit de toți cei care îl ascultă cântând sau recitând.

Doar în acest an, Tudor și-a îmbogățit palmaresul cu numeroase premii întâi și trofee. Astfel a participat la Concursul național „Doina, cântec românesc” unde a obținut trofeul la etapa zonală, la concursul internațional „Copilăria un poem” a obținut trofeul la secțiunile teatru și muzică, iar la concursul național „Armonii de primăvară”, premiul I. A urcat pe prima treaptă a podiumului și la festivalurile „Superstar”- generația muzicii, și „Marius media grup” de la Tg.-Jiu. S-a aflat în mijlocul românilor din Ungaria, Austria și Italia, dar a participat la spectacole și la Smeadovo, în Bulgaria.

„Micul patriot” a avut onoarea de a participa, de asemenea, la Ateneul Român cu ocazia spectacolului organizat de România cu prilejul încheierii festive a președinției României la Consiliul UE, cântă Imnul Național în fiecare dimineață la postul „Romania TV”, a avut colaborări cu Televiziunea Română, ProTV și Antena 1.

A participat la concursul național de tinere talente „Allegria”, organizat de Fundația Dan Voiculescu - pentru dezvoltarea României, unde a obținut nota maximă de la toți membrii juriului, o premieră a acestui concurs.

Pentru a menține ștacheta

ridicată la următoarele festivaluri artistice, Tudor Limbean se pregătește asiduu, în fiecare zi, pentru a adăuga noi și noi valențe stilului propriu de interpretare a cântecelor, cu versuri proprii sau de a recita poezii patriotice cu mult har sufletesc.

Tudor se desparte de colegii de la Liceul German din Sebeș, urmând cariera muzicală. Așteaptă cu nerăbdare să înceapă școala, la Liceul de Muzică Alba-Iulia, să învețe bine, să nu-i facă de răs pe părinți, bunici, pe învățători..Serios, talentat și muncitor, Tudor – micul patriot este un nume despre care se va mai vorbi cu siguranță. Vocea

micuțului Tudor, copilul din ținutul Apusenilor răsună într-un strigăt mobilizator către toți românii. **„Copilăria unește România”** sloganul cu care își încheie fiecare spectacol și cu siguranță așa va fi.
- A participat la Forumul

Românilor de Pretutindeni în 2019 București.

- Un premiu special pentru și o recunoaștere a talentului, dăruirii și tenacității cu care s-a implicat în Concursul Internațional „Muzica ne poate uni!” - ediția a III-a. Mulțumiri doamnei Anna Ungureanu, dirijor principal al Corului Național de Cameră „Madrigal- Marin Constantin” și președinte a juriului.

- 1 iunie 2021 a fost la Alba-Iulia, Palatul Culturii Sala Principia, unde a recitat.

- 27 iunie 2021 a obținut premiul I la Festivalul de muzica „Danubius” de la Cernavodă.

Prof. Corina Maria COTEA

Redactori: Aura Ungureanu, Maria Petrescu, Silvana Andrada Tcacenco, Piroska Székely, Raul Gogoasă, Anda Voican, Ana Munteanu Drăghici, Nicolae Hofnăr, Tina Avramescu, Viorica Șutu, Viorica Negoiaș, Nicoleta Tudor, Elena Cristea, George Călin, Darius Durutya, Răzvan Ducan, Carmen Florian, Ligia Ana Grindeanu, Lucia Steffens, Vali Paraschivoiu.

Colaboratori: Antonio Moldovan, Dinuca Burian, Marius Pașcan, Răzvan Ducan, Suci Nicolae, Doina Bezea, Pr. Dr. Nicolae Gheorghe Șincan, Nicolae Bogdan Groza, Victor Cobzac, Nicolae Bălțescu, Cristian Em. Ștefănescu, Adrian Bulgaru, Geo Călugăru, Simina Lazăr Huser, Victoria Fonari, Irina Marinescu Bergmann, preot Ioan Claudiu Tofan, Mihaela Aionesei, Radu Iorgulescu, Vasile Bele, prof, Corina Maria Cotea, Gelu Dragoș, Radu Botiș, Corina Vlad, Viorica Bumbu.

Parteneri: Societatea Culturală „Apollon”- Urziceni, Cenaclul „Fractali”-București, RadioSon Sighișoara, Școala Gimnazială „Zaharia Boiu”, Biblioteca „Petru Maior”- Reghin, Biblioteca Orășenească „Liviu Rusu” – Sărmașu, Suci Petru „Cătălin”- PFA, Editura „Vatra veche”, Cenaclul „Retro” din Chicago și „Dor” din Iowa City (SUA). ATE Bucovina – Brașov

Pictura și grafica realizate de Viorica Șutu, artist plastic din Târnăveni

Tehnoredactare: Nicolae Băciuț

Adresa e-mail: creneluri.sighisorene@yahoo.com;

telefon mobil 0746461692 sau fix 0265772220

Găsiți publicațiile noastre pe: <https://crenelurisighisorene.wordpress.com>

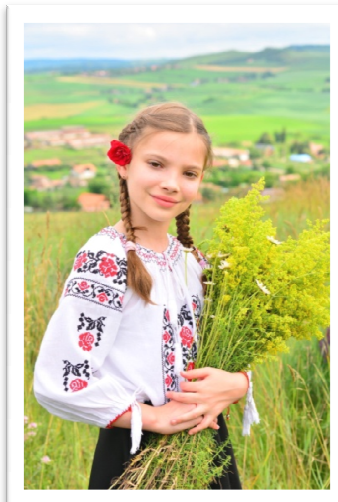
Sânzienele din Sărmașu

Olivia Cenan

Maria Vărzar

Delia Lumperdean

